

Sosyalizm İçin

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2009/04 • 30 Ocak 2009 • 1 TL

**Düzen partilerinin seçim
oyunlarına ve reformist solun
dayanaksız hayallerine**

hayır!

**Çözüm devrimde,
kurtuluş
sosyalizmde!**

İÇİNDEKİLER

Ergenekon operasyonu Özbek çetesine yöneldi...	3
Çankaya'da Ergenekon toplantısı...	4
Şer üçlüsü toplandı...	5
Türk Metal çetesi asalak burjuva sınıfın bir parçasıdır!	6
Gerçek hesaplaşma metal işçileriyle	
Türk Metal çetesi arasında yaşanacaktır!	7
Emekçiler krize karşı alanlara çıktılar...	8
15 Şubat İstanbul mitingi üzerine...	9
Sinter ve Gürsaş direnişlerinden...	10-12
Direnışçi Gürsaş işçileri ile konuştuk...	13
İşçi ve emekçi hareketinden...	14-15
Yerel yönetimler ve liberal yanılısamalar - H. Fırat	16-18
ÜNSA'da yarım direniş, çeyrek zafer!	19
Devlet madalyasından Kocatepe törenine kontrgerilla gerçeği...	20
Kriz karşıtı faaliyetlerden...	21
Sınıf çalışmalarından...	22
Gençlikten...	23
Ateşkes sonrası Gazze...	24
"Davos Zirvesi"ne hazırlık...	25
Dünyadan...	26
Obama ve yıkılan hayaller...	27
Avrupa'da krize karşı paneller...	28
<i>Yerel seçimler ve devrimci tutum</i>	
M. Can Yüce	29
Eylem ve etkinliklerden...	30
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2009/04 ● 30 Ocak 2009

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.

(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul

Tel: 0 (212) 621 74 52

e-mail: info@kizilbayrak.net

Web: http://www.kizilbayrak.org

http://www.kizilbayrak.net

Baskı: Gün Matbaacılık

Beşyol Mah. Telsizler Mevkii Akasya Sk. No. 23/A
İSTANBUL / Tel: 0 (212) 426 63 30

Kızıl Bayrak'tan

Krizin işçi sınıfı ve emekçilere daha fazla işsizlik, düşük ücret, esnek çalışma, ücretli/ücretsiz izinler vb. şeklinde ödetilmeye çalışıldığı süreçte Türkiye'nin birçok yerinde mitingler gerçekleştirildi. Adana, Kocaeli, İzmir, Lüleburgaz'da gerçekleştirilen mitinglere binlerce işçi ve emekçi katıldı, taleplerini haykırdı.

Önümüzde Türk-İş, DİSK ve KESK'in ortak düzenleyeceği 15 Şubat İstanbul mitingi var. Sendika konfederasyonlarının dışındaki devrimci, demokrat, ilerici kurum ve örgütleri yok sayarak örgütleme çalıştığı mitingin karar alma sürecine dair pek çok şey söylenebilir. Ancak sendika bürokratlarının bu tutumuna rağmen mitingin onbinlerce işçi ve emekçinin "Krizin faturasını kapitalistlere ödetme!" şiarıyla taleplerini haykırdığı mücadele mevzisine dönüşmesi için etkin ve yaygın bir ön çalışma yürütülmesi gerekmektedir.

Mitinge etkin bir katılımın gerçekleşmesi için bugünden sanayi havzalarında ve emekçi semtlerinde taleplerin işlenmesi, işçi ve emekçilerin eylemli tepkisini açığa çıkaracak bir hat izlenmesi gerekmektedir. Mitingi krize karşı mücadelenin bir parçası olarak gören ve mücadelenin bundan sonrası için güçlenerek sürmesi gerektiğini savunan tüm devrimci güçler, ilerici unsurlar ve emek örgütleri buna göre konumlanmalıdır. Etkin ve yaygın bir ön çalışmayı hedeflemelidir. Bu görev başta sınıf devrimcilerine düşmektedir.

İşin bir yanı güçlü ve etkin bir ön hazırlık süreci ise diğer yanı mitinge kitlesel katılım sağlanması ve emekçi kitlelerin temel ve güncel taleplerini eylem alanına yansıtmasıdır. Bunun için yaygın bir propagandanın yanı sıra işçi ve emekçilerin yoğun olarak bulunduğu alanlarda gerçekleştirilecek eylemlerle mitinge çağrı yapmak anlamlı olacaktır.

2. Ümraniye İşçi Kurultayı 1 Şubat Pazar günü saat 11:00'de Yıldız 1 Düğün Salonu'nda gerçekleşecek. "**Örgütlenmenin önündeki engelleri aşmak için**" şiarıyla gerçekleşecek olan Kurultay'ın özellikle sermayenin sendikal örgütlülüğe yönelik saldırıların arttığı bir dönemde gerçekleşmesi

anlamlıdır. Kurultay'ın bölgede sendikalaşma talebiyle yola çıkan, bu nedenle işten atılan ve direnişe geçen Sinter, Gürsaş vb. işçilerinin mücadelesini güçlendiren bir misyon oynaması dileğiyle 2. Ümraniye İşçi Kurultayı'nı selamlıyor, tüm işçi ve emekçileri kurultaya katılmaya ve güç vermeye çağırıyoruz.

Sınıf devrimcileri birçok yerde kapitalizm ve kriz başlığı altında etkinlikler düzenliyorlar. Krize karşı mücadelenin görevlerini tartışmak amacıyla gerçekleştirilen etkinliklerden biri İstanbul'da diğeri ise İzmir'de 8 Şubat'ta gerçekleşecek.

İstanbul'daki panelde krizden ilk önce ve en fazla etkilenen kesim olan emekçi kadınların sorunları işlenecek. **Emekçi Kadın Komisyonları** 8 Şubat tarihinde TMMOB Makine Mühendisleri Odası'nda "**Kapitalizm, kriz ve emekçi kadınlar**" başlığı ile bir panel gerçekleştirecek. Panele, Petrol-İş Kadın Dergisi Genel Yayın Yönetmeni Necla Akgökçe, Araştırmacı-Yazar Gaye Yılmaz ve Emekçi Kadın Komisyonları temsilcisi konuşmacı olarak katılacaklar.

İzmir'de BDSP'nin düzenleyeceği sempozyumun başlığı "**Kapitalizmin krizine karşı işçi sınıfının mücadelesi nasıl olmalı?**" 8 Şubat Pazar günü saat 12:00'de TÜMTİS'in toplantı salonunda gerçekleşecek sempozyum üç oturumdan oluşuyor.

Her iki etkinliğe de tüm işçi ve emekçilerin, devrimci güçlerin, ilerici unsurların, sendikacıların, emek dostlarının katılımını bekliyoruz.

H. Fırat

Tasfiyeci sürecin son aşaması:
Parlamentarizm

H. Fırat

Seçimler
ve sol hareket

Kitapçı ve bayiiilerde...

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

Ergenekon operasyonu Özbek çetesine yöneldi...

İşçi sınıfı kendi hesabını kendi görecek!

Ergenekon operasyonlarının yeni hedefi Türk Metal'in başı Mustafa Özbek ile yardımcıları oldu. Uzun süredir "gözüne alınacağı" söylentileri dolaştığı için bu gelişme sürpriz değildi. Özbek ve sendikası, Ergenekon operasyonunun siyasal hedeflerinin tam ortasında duruyordu. Öyle ki, sahibi olduğu Avrasya TV başta Kıbrıs konusu olmak üzere şoven "ulusalci" muhalefetin ana odağı haline gelmişti. Ayrıca operasyon çerçevesinde gözüne alınan birçok isimle organik bağlantıları bulunuyordu. Fakat buna rağmen ve neredeyse çevresine dokunulmadık kimse kalmamışken, Özbek ve çetesine uzunca bir zaman dokunulmadı. Dokunmamak için belli bir özen gösterildiği de açıktı.

Bunun neden böyle olduğu, Özbek'e dokunmak için bunca zamandır niçin beklendiği ve bugün artık neden dokunulduğu sorusunu yanıtlamak önemlidir. Çünkü böyle yapılırsa, Ergenekon operasyonlarının sınıfsal özünü açıklamak ve devrimci sınıf tutumunu tanımlamak kolaylaşacaktır.

Özbek'e bunca zamandır neden dokunulmadı?

Özbek'e ve çetesine bugüne kadar özenle dokunmaktan kaçılmasının nedeni onun sahip olduğu güç değildir. Zira Ergenekon operasyonundan bugüne kadar alınmış olanlar içerisinde Özbek nispeten zayıf hedefler arasındadır. Öyle ki, orduda en üst düzeyde görev almış generallerin gözüne alındığı bir operasyonda Özbek'e gücünden dolayı dokunulmaması iddiasının bir ciddiyeti ve inandırıcılığı olamaz.

Özbek'e dokunulmaması onun gücünden değil, fakat gördüğü işlevden dolayı olmuştur. Özbek'i Ergenekon operasyonlarının dümen koltuğunda oturan güçler açısından bir süreliğine dokunulmaz hale getiren ihtiyaç, onun sendikal alandaki işlevinden kaynaklanmıştır. Öyle ki MESS grup TİS'leri Özbek'in son dönemde düzene ve onun egemen güçlerine verdiği en büyük hizmet olmuştur. Dokunulmazlık da buradan gelmiştir. Özbek'in yaptığı bu büyük hizmet, bir bütün olarak tekeli sermayenin yararına olmuştur. Böylelikle de bir süreliğine de olsa kendisine dokunulmamıştır. Ancak kullanılıp atılan bir mendil gibi, hizmetin görülmesinin ardından gereken yapılmıştır.

Belirtmek gerekir ki TİS sürecine karşın Özbek'e yine de dokunabilirlerdi. Ancak metal işçisinin

öfkesinin denetim altında tutulmasının zorlaşması ve olası bir satış sözleşmesi karşısında bir patlama olasılığının belirmesi Türk Metal çetesine yapılacak müdahaleyi geciktirmiştir. Çünkü bir sendika olmaktan çok Özbek ve çetesinin çıkar ve soygun yuvası olan Türk Metal, böyle bir darbeden sonra iç birliğini sağlamakta zorlanacağı gibi bu çeteye karşı büyük bir öfke duyan metal işçisine de dış geçiremezdi. Bu dönem içerisinde Özbekler'in boşluğunu doldurmak üzere hazırlanan bir takım unsurların da etkisizliği görüldüğü ölçüde köprüyü geçene kadar müdahaleden uzak durulmuş oldu.

Sınıfa ve sendikalarına karşı saldırı değil, sınıfa düşmanlıkta ortak olanların dalaşması!

Egemen güçler açısından işçi sınıfı sözkonusu olduğunda tam bir uyumun bulunduğu buradan gidilerek de görülebilir. Ergenekon operasyonunun ne demokratikleşmeyle, ne de çetelerle mücadele etmekle bir ilgisi yoktur. Ergenekon operasyonunu yönetenler Özbek'in işçi sınıfına karşı işlediği suçlarla da ilgilenmemektedirler. Çünkü işçi sınıfını denetim altında tutarak onun her hareketini daha filiz halinde ezmek biçimindeki Özbek tipinde bir sendikacılığa her zaman ihtiyaç duymaktadırlar.

Diğer taraftan "ulusalcılar"ın işçi sınıfı karşısındaki konumları da Özbek ve çetesine şahsında nettir. İşçi sınıfına düşmanlık, onun ekonomik-siyasal hareketine karşı Amerikancı düzenin ihtiyaçları doğrultusunda her türlü kirli ve kanlı işlerinde taşeronluk, bu çetenin tüm bir politikası ve pratiğidir. ABD patentli 12 Eylül darbesiyle oluşturulan sistemin en önemli parçalarından biri olarak örgütlenmiş, uzun yıllar boyunca işçi sınıfına ve toplumsal muhalefete karşı kullanılmıştır, hala da kullanılmaktadır. Özbek ve çetesine de Ergenekon operasyonunun hedefinde olan hemen tüm güçler gibi şoven "ulusalci" kimlikleri ve çizgileriyle artık emperyalizmin ve tekeli burjuvazinin politika ve yönelimlerine ayak bağı olmaktadır. Tasfiyenin gerisinde de esas olarak bu vardır. Ancak bu halleriyle de Özbek ve çetesine şahsında görüldüğü gibi bu "ulusalci" tayfa, işçi sınıfı karşısında ABD emperyalizminin ve işbirlikçi tekeli burjuvazinin safında durmaktadır.

Özbekler'in hizmette kusur etmedikleri MESS burjuvazisi, ezici ağırlıkla ABD ve AB merkezli, uluslararası alanda faaliyet gösteren ve sınır

tanımayan tekellerin organik parçasıdır. ABD ve AB emperyalizminin politikaları ve eylemlerinin gerisinde de esas olarak bu tekellerin çıkarları bulunmaktadır. Dolayısıyla "ulusalci" geçinen ancak hayatları emperyalizme ve işbirlikçi büyük burjuvaziye hizmetle geçmiş unsurların Amerikan karşıtı gibi gösterilmelerindeki abeslik, Özbek sözkonusu olduğunda çok daha belirgindir. Hele hele Özbek hala da görevinin başındayken ve daha bir kaç hafta önce büyük bir uşaklığa yeniden imza atmışken. Sorun "ulusalcılık" kisvesine bürünmüş şoven milliyetçiliğin belli bir noktadan sonra emperyalizmin çıkar ve ihtiyaçları için bir ayak bağına dönüşmesinden çıkmaktadır. Özellikle Kürt sorunu ve Kıbrıs sorununun Amerikancı çözümleri üzerinden çıkarılan çatlak sesler bunun ifadesidir. Yaptıkları ve yapmakta oldukları tüm hizmetlere karşın Özbekler'in harcanması bundan dolayıdır.

Bu tercihin gerisinde aynı zamanda, Özbek ve çetesinin metal işçilerine karşı bugüne kadar oynadıkları rolün gereklerini yerine getirecek güç ve olanakları büyük ölçüde kaybetmeye yüz tutmaları bulunmaktadır. Öyle ki, eğer tam da TİS dönemine denk gelen ekonomik kriz yaşanmamış olsaydı, Özbek ve çetesinin bu süreçte yerlerini korumaları eskisi kadar kolay olmayacaktı. Çünkü metal işçileri TİS sürecinden yıllardır katlandıkları ağır çalışma koşullarının değişmesini umuyorlar ve yeni bir satış sözleşmesini kolay kolay kabul etmeyeceklerini gösteriyorlardı. Ayrıca metal işçileri arasında Özbek çetesinin kurduğu korku duvarları büyük ölçüde yıkılmaya yüz tutmuştu ve özellikle genç işçiler arasında boyun eğmeme eğilimi güçlenmekteydi. Kriz ortamının yardımıyla Özbek ve çetesine zorluğu nispeten kolay aşma olanağı buldu. Ancak bu sonuç onların artık eskisi gibi rahat olmadıklarını ve saltanatlarının temelsiz olduğu gerçeğini değiştirmede. Burjuvazi için kullanım ömürlerinin bitmekte olduğu açığa çıktı.

Sendikal koruculuk sisteminden kurtulmak işçi sınıfının kendi eseri olabilir!

Elbette bu durum metal işçisinin Özbek ve çetesinden kurtulduğu anlamına gelmiyor. Çünkü burjuvazinin Özbekler'e ihtiyacı olduğu gibi ortada duruyor. Özbekler'den, Özbek gibi uşaklardan vazgeçemiyor/vazgeçemez. Bundan dolayı Özbek'in kendisi olmasa da, onda en yetkin örneklerinden birini bulan sendikal koruculuk sistemini koruyorlar. Bu sistemi yeni Özbekler'le güçlendirmek için elinden geleni yapıyorlar, yapacaklardır da. Bu nedenle işçi sınıfı için esas yönünden değişen bir şey yoktur.

İşçilerin bu sendikal koruculardan ve koruculuk sisteminden kurtulmak için sınıf olarak örgütlenmekten başka bir seçenekleri yoktur. Özbek gibi çürümüş ve çeteleşmiş korucuları sendikal hareketten kovacak, sendikaları sermayenin elinde işçileri denetlemenin bir aracı olmaktan çıkaracak biricik güç bizzat işçi sınıfı kendisidir.

İşçi sınıfı düzenin iç hesaplaşmasının ürünü olan Ergenekon operasyonundan herhangi bir beklenti içerisine olamaz. O sendikal korucularla olduğu kadar onları besleyen sermaye düzeninin kendisiyle hesabını ancak kendi öz gücü ve örgütlü mücadelesi ile görebilir.

Çankaya'da Ergenekon toplantısı...

Kontralaşmış devleti tahkim operasyonu sürüyor!

11. Ergenekon dalgasından bir gün önce Çankaya tepesinde gerçekleşen yemekli toplantı çeşitli tartışmalara yolaçtı. Sermaye medyasında manşetlere konu olan Çankaya toplantısını, kimileri, dinci gericiğin Ergenekon konusunda yargıya müdahalesi olarak yorumlarken, toplantıya katılan yasama, yürütme, yargı organlarının şefleri ise, Ergenekon soruşturmasının gündeme gelmediğini iddia ettiler.

Geniş kapsamlı tutuklama dalgasından bir gün öncesine denk düşürülen toplantıda, "Ergenekon konuşulmadı" iddiasına doğal olarak pek itibar eden olmadı. Toplantının esas gündeminin Ergenekon olduğundan şüphe edilmediği için, yargı organlarının şeflerinin Gül-Erdoğan ikilisinin kanatları altına girmesi, yargı bağımsızlığının ortadan kaldırıldığı tartışmalarını alevlendirdi.

Gerici cephenin laik kanadının yargı bağımsızlığının yitirildiği iddiası, dinci gerici sıkıştırmak amacıyla tercih edilen bir söylem olmanın ötesinde değer taşıyor. Zira yargının daha önce bağımsız olduğu iddiası uydurmadan ibarettir. Sorunun özü, yargının geleneksel düzen kanadının etkisinden çıkıp dinci gericiğin etkisi altına girmesidir. Egemenler arası iktidar çatışmalarının yaşandığı yerde tarafların düzenin yasalarına uyması, ancak zorunlu hallerde söz konusudur. Belirleyici olan fiili güçler dengesidir.

Toplantının medyada özel ilgiye konu edilmesi, Gül-Erdoğan ikilisini rahatsız etti. Yemekli toplantının yankılarını "hayretle izlediğini" belirten Abdullah Gül, medyaya sitem ederken, "Görülen davayla ilgili konuşulur mu, mahkeme başkanları, Cumhurbaşkanı, Başbakan hukuku çiğner mi?" diye soruyor. Oysa Ergenekon davasının kendisi, devletin tepesindeki görevliden dibine kadar hepsinin hukuku paçavra çevirdiğinin kanıtlarıyla doludur.

Rizeli patronların yemeğine katılan Tayyip Erdoğan ise, patronlar huzurunda yaptığı konuşmada, "Türkiye, cesur bir biçimde, kararlı bir biçimde tabularının, korkularının kendisine ayak bağı olan gelişmelerin, çeteleşmelerin özellikle mafyanın da üzerine gidiyor" iddiasını ortaya attı. İtalya'da Gladio'ya karşı yapılan "Temiz Eller Operasyonu"na atıfta bulunan başbakan, devletin kontra örgütlenmesini temizlediklerini öne sürdü.

Çankaya toplantısının ardından, devletin tepesindekiler tarafından ortaya atılan iddialarda, "hukuk sınırları içinde kalarak, devleti-orduyu çetelerden temizliyoruz" söylemi öne çıkarıldı. Oysa yapılan, dinci gericiğin karşıtı olan, ama aynı zamanda ABD çizgisi ile belli noktalarda ayrışan kesimlerin tasfiyesidir. Tasfiye edilen kanat içinde kirli savaş şeflerinin de bulunması, Amerikancı AKP'ye "çeteleşmenin üstüne gidiyoruz" demagojisi yapma olanağı sağlıyor. Bu safsataya inanan ya da öyle görünen bazı liberaller ise, yüzleri kızarmadan hükümetin demokratikleşme için çaba harcadığını yazıp çiziyorlar.

Oysa bilindiği gibi, işçi sınıfına, ilerici-devrimci harekete, Kürt halkına karşı işlenen ağır suçların hiçbirini açığa çıkartılıp failleri cezalandırılmış değildir. Cezalandırılmayacaktır da. Çünkü kapitalist düzenin silahlı bekçileri aynı suçları halen işliyorlar, işleyeme de devam edecekler. Bu suçların hesabını

sormak ise, ancak devrimci sınıf hareketinin gelişip güçlendiği koşullarda mümkün olabilir. Devlet bazı tetikçileri ya da deşifre olmuş kontra şeflerini harcayacak, ancak kapitalist devlet emekçilere karşı bir "suç örgütü" gibi çalışmaya devam edecektir.

Emperyalist merkezlerde planlanıp işbirlikçiler eliyle sürdürülen bir operasyonun, "demokratikleşme" diye sunulması riyakârlığın da ötesindedir. Zaten emir Washington'daki efendilerden geldiği için, devletin hiçbir kurumu buna karşı çıkmıyor ya da çıkamıyor. Devletin omurgasını oluşturan militarist ve bürokratik aygıtlar da dahil, Ankara'daki Amerikancıların tümü Ergenekon soruşturmasına onay vermiş görünüyor. Başbakan ile Genelkurmay başkanının haftalık olağan görüşmeler yapmaya başlamaları ise, koordineli bir çalışma olduğuna işaret ediyor.

Görünen o ki, bu koordinasyon, devletin bir kurum olarak çeteleştiğini belgeleyecek suç dosyalarının birlikte ayıklanmasını ve ABD'nin de talebiyle saf dışı bırakılan Avrasyacı eski NATO generallerine özenli davranılmasını sağlamayı hedefliyor. Nitekim başbakan ile genelkurmay başkanının ilk görüşmesinin ardından, gözaltındaki generallerden ikisi serbest bırakıldı.

Basına kapalı yapılan Çankaya toplantısında, yeni dalgalarla devam etmesi beklenen Ergenekon davasının nasıl bir seyir izleyeceğinin de konuşulduğu tahmin ediliyor. Mesele şu ki, bu davanın seyri hangi yönde gelişirse gelişsin, sermaye düzeninin işçi sınıfı ve emekçileri hedef alan

saldırıları hız kesmeyecektir. Bu durumda yapılacak şey, demokratikleşme zırvalarını teşhir ederken, sermaye düzeni ile arkasındaki emperyalist güçlere karşı mücadeleyi yükseltmektir.

Tersanelerde cinayetler gizleniyor!

Tuzla tersaneler havzasındaki kuralsızlık tersane patronlarının yaşanan iş cinayetlerini gizleme çabalarıyla sürüyor. İşçi sağlığı ve güvenliği önlemlerine kaynak aktarmayan tersane patronları yeni ölümlere kapı aralyorlar. Şimdiye kadar 117 işçi yaşamını yitirirken Tuzla tersanelerinden yeni bir ölüm haberi daha geldi.

25 yaşındaki **Hikmet Kaya** isimli tersane işçisi, Baykar Raspa Boya isimli taşeron firma bünyesinde raspacı olarak çalışırken, 14 Ocak günü balast tankındaki gaz sıkışmasından kaynaklanan patlama sonucu yaralanarak hastaneye kaldırıldı. Kaya'nın 20 Ocak 2009 tarihinde gerçekleşen ölümünü Tersane İşçileri Birliği Derneği (TİB-DER) yöneticilerine SEDEF Tersanesi işçileri iletti. Kaya'yla birlikte iş cinayetlerine kurban gidenlerin sayısı 118'e çıktı.

Tersane İşçileri Birliği Derneği (TİB-DER) yaptığı yazılı açıklamada şunları söyledi: "SEDEF patronu diğer tüm patronlar gibi bu cinayeti gizlemeyi tercih etti. Cinayet, TORGEM Tersanesi'nde ücret alacakları için direnen işçilerin TİB-DER'le beraber yürüttükleri mücadelenin kazanımlarını anlattığımız bildirinin dağıtımı sırasında SEDEF Tersanesi işçilerinin verdiği bilgilerle ortaya çıktı. 25 yaşındaki Hikmet Kaya'nın cenazesi Memleketi Muş'a gönderildi.

Krizi gerekçe göstererek binlerce işçiyi diri diri açlığın ve sefaletin dipsiz kuyusuna gömenler, çalışma 'şansı' yakalayabilen işçileri de her türlü ağır çalışma koşulları altında çalıştırmakta ve katletmektedir. Dahası şirket isimleri kirlenmesin diye ölümleri gizlemektedirler. Yüksek ihtimalle de 'kan parasıyla' sorunun üstünü örtmeye çalışacaklardır. Bu devran böyle gitmez, işçi mezarı kazan bu saltanat uzun sürmez. Bu cehennem sorumları elbette ki tek başına Sedef Tersanesi patronu Metin Kalkavan değildir, fakat aynı zamanda devletin tüm kurumları bu ölümlerin de sorumluları arasındadırlar.

Bilindiği üzere Başbakan R. Tayyip Erdoğan, SEDEF Tersanesi'ni ziyaret ettiğinde tersane patronlarına açık destek sunmuştu.

Sözde 'hüzünlü' bir konuşma yapan Metin Kalkavan'a karşı 'Hüzünlü olmayacağız. Bizim abdestimizden şüphemiz yok ki namazımızdan şüphemiz olsun' diyebilmişti. Bu, hükümet tarafından tersane patronlarına verilen açık desteğin en son örneklerindedir. Kalkavan rahat bir şekilde iş cinayeti işleme ve bu cinayeti gizleme gücünü kendinde bulabilmiştir.

Buradan bir kez daha ilan ediyoruz ki; tersane işçilerinin yaşam hakkını gaspedenlere karşı kararlı mücadelemizi sürdürmeye devam edeceğiz."

Şer üçlüsü toplandı...

Sermaye ve uşakları krizin faturasını işçilere ödetmeye kararlı!

Geçtiğimiz Çarşamba günü toplanması beklenen ancak Ergenekon soruşturması nedeniyle bir hafta gecikmeyle gerçekleşen “Üçlü Danışma Kurulu” toplantısında hükümet, işçi ve işveren temsilcileri bir araya geldiler. Toplantıya Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik, TİSK Yönetim Kurulu Başkanı Tuğrul Kudatgobilik, Türk-İş Genel Başkanı Mustafa Kumlu, DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, Hak-İş Genel Başkan Yardımcısı Mahmut Arslan katıldı.

Henüz toplantının sonuçları kamuoyuna yansımada ancak toplantı öncesinde TİSK’in açıkladığı “krize karşı önlem raporu” patronların hükümetten ve sendika ağalarından beklentilerini göstermektedir. Bugüne kadar sermaye kesiminin emirlerini görev kabul eden sendika bürokratları ile hükümet, kendilerinden beklenenleri eksiksiz yerine getirdiler. Sermaye baronları bu kez de kriz gündemi üzerinden sendikalardan ve hükümetten beklentilerini dile getirmiş oldular.

TİSK’in raporunda yer alan ifadeler patronların, krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmek için hazırlıklarını tamamladığını göstermektedir. Rapordan yansıyanlara göre, patronlar krizi bahane ederek keyiflerince işçi atmanın önünü açacak yasal düzenlemeler yapılmasını talep ediyorlar. Mevcut iş yasasındaki haliyle güdük de olsa iş güvencesini koruyan maddelerden kriz bahanesiyle kurtulmaya çalışan patronlar olağanüstü hallerde uygulanmak üzere istihdamı koruma kanununun çıkarılmasını istiyorlar. Patronların “istihdamın korunması”ndan kastettikleri “işyerinin varlığının korunması”dır. Raporda yeralan talepler bütününe bakıldığında, korumak istediklerinin işçinin iş güvencesini olmadığı ortaya çıkmaktadır. Zira peşi sıra gelen ifade bunu anlatmaktadır: “Bu yasayla kriz dönemlerinde işverene mali yük getiren düzenlemelerin askıya alınması sağlanmalı.”

Patronların kurtulmak istedikleri bir diğer konu da süreli, belirli ve düzenli çalışma biçimidir. Özetle patronlar zaten uygulamakta oldukları esnek çalışma

biçimlerini yasal olarak da güvenceye almak istemektedirler. Raporda yer alan ifadeyle hükümetten beklentileri açıktır; “esnek çalışma biçimleri daha fazla kullanılmalı”dır.

Patronların uzun bir dönemdir göz diktiği kıdem tazminatı hakkı da kriz bahanesiyle gündeme getirilen bir diğer saldırıdır. Patronlar hükümetten “kıdem tazminatına dünyadaki uygulamalarına benzer tarafların üzerinde anlaşıldığı yeni bir sistem getirilmesi”ni talep etmektedir. Bir süredir kıdem tazminatının fona devredilerek tırpanlanması yönünde tartışmalar yürütülüyordu. Bunun için değişik yöntemler önerilmiş, sermaye kesimi de bazı önerilere zarar edecekleri gerekçesiyle itiraz etmişlerdi. Kriz bahanesiyle bir fırsatı daha değerlendirmek niyetinde olan patronlar, kıdem tazminatının tırpanlanması yönünde hükümete direktif vermiş bulunuyorlar.

Raporda yeralan bir diğer direktif ise “kriz dönemlerinde yapılan toplu sözleşmelerde ‘işyerinin varlığını koruma’ kriterinin getirilmesi”. İşçinin pazarlık gücünü zayıflatmayı, grev hakkına saldırmayı hedefleyen patronlar, krizi bahane ederek “işyerinin varlığını koruma” adı altında işçilere sefalet ücretlerini ve daha beter çalışma koşullarını dayatmaya hazırlanmaktadırlar.

Üçlü Danışma Kurulu’nda görüşülecek konulardan birisi de “kısa çalışma ödeneği”dir. TİSK raporunda da konuya ilişkin şu görüşe yer verilmektedir: “Kısa çalışma ödeneğinin verilme koşulları ve başvuru süreci kolaylaştırılmalı. Halen en fazla 3 ay verilen kısa çalışma ödeneği süresi 10 aya çıkarılmalı.”

Patronların bugüne kadar işçinin lehine bir talepte bulunmadığına göre, kısa çalışma ödeneğinden kim faydalanacak sorusu akıllara gelmektedir. Eğer hükümet kriz olduğunu kabul ederse, “kısa çalışma ödeneği”nden İş-Kur’a başvuran işletmelerin hepsi faydalanabilecektir. Bu konuda patronların isteği gerçekleşirse, kriz nedeniyle “iş daralması” yaşadığını iddia eden işletme ve fabrikalarda kısa çalışma ödeneği uygulanacak. Böylece patronlar kısa çalışma

ödeneği süresi boyunca işçilere para ödeme, sigorta ödeme, gelir vergisi ödeme yükümlülüğünden kurtulacak. Yani üç ay boyunca patronların cebinden bir kuruş para çıkmayacak. Patronlar kısa çalışma ödeneğinin 10 aya çıkarılmasını bu nedenle talep etmektedirler.

Patronlar bir kez daha krizi fırsata çevirirken olan işçilere olacak. Çünkü işçi işten çıkartıldığında kıdem tazminatı, ihbar tazminatı, kullanmadığı yıllık izin ücretlerini alma hakkına sahiptir. İşe iade davası açma hakkı da vardır. Ancak işçi, işyerinde kısa çalışma ödeneği kabul görür ve üç ay boyunca kısa çalışma ödeneği alırsa, bu işyerinde krizin olduğu tescillenmiş olacaktır. Bu anlamda işçi üç ay sonra eğer para varsa yine kıdem tazminatı alabilir, ancak işe iade davası açtığında kazanma şansı yok denecek kadar azdır. İşin hukuksal boyutundan bakıldığında dahi, kısa çalışma ödeneğinin patronların çıkarına olduğu görülmektedir. Üstelik kısa çalışma ödeneği işsizlik sigortası fonunda birikmiş paradan karşılanacağı için işçiye faturası iki kat fazla olacaktır.

TİSK raporunda dile getirilen bir diğer talep de “Kriz öncesi dönemde primlerini düzenli ödeyen işverenlere prim indirimi ve erteleme gibi imkanlar getirilmesi”dir. Patronlar krizi bahane ederek işçinin sigorta primlerini ödememeyi hükümetten talep etmektedir.

Patronların talepleri faturayı işçi ve emekçilere yıkmaya, kriz bahanesiyle sermayeye daha fazla kaynak aktarılmasına yöneliktir. Bunda şaşılacak bir yan bulunmuyor. Zira sömürücü asalaklar milyonlarca işçi ve emekçinin yıkımı anlamına gelen her durumdan daha fazla nasıl kâr ederiz mantığıyla bakıyorlar.

Önemli olan, bu saldırı ve dayatmalara karşı işçi ve emekçilerin ne yapacağıdır. Bugüne kadar işçi sınıfına defalarca ihanet etmiş olan, sermayeyle işbirliği yapan sendika bürokratlarından medet ummak için hiçbir neden bulunmamaktadır. Şer üçlüsünü dağıtmanın ve krizin faturasını kapitalistlere ödetmenin yolu mücadeleyi büyütmekten geçmektedir.

Türk Metal çetesi asalak burjuva sınıfın bir parçasıdır!

“Ergenekon soruşturması” çerçevesinde Türk Metal-İş Sendikasının faşist başkanı Mustafa Özbek tutuklandı. Tutuklanma değişik tepkilere konu edildi.

Açıktır ki, ne Türk Metal sınıfın çıkarlarını gözeten bir sendika, ne de Mustafa Özbek sınıftan yana bir sendikacıdır. 34 yıldır saltanat süren ülkücü faşist Özbek, metal patronlarıyla birlikte sözleşme taslağı hazırlayabilecek kadar pervasız bir haindir. Sahibi olduğu ART Avrasya adlı televizyon kanalından darbeci paşaları açıkça sahiplenen, düzine düzine mal varlığını açıklamaktan çekinmeyen ihanetçi bir kimliktir.

Mustafa Özbek’in devasa serveti

Mustafa Özbek Türk Metal Sendikası’nın 34 yıldır değişmez genel başkanı unvanını elinde tutuyor. Sendika yönetimini 1975’te ele geçirdi. Sendika içindeki her türden muhalif eğilimi baskı ve şiddetle, mafya yöntemleriyle bastırdı. Bu sayede sendikada 34 yıllık saltanatını pekiştirdi.

Özbek 1957 yılında metal işçisi olarak çalışmaya başladı. 1971 yılında atıldığı sendikacılık hayatında, basamakları hızla tırmandı. 1975 yılında Türk Metal-İş Sendikası’nın genel başkanı oldu. Değişmez genel başkanlık unvanı ve işçi sınıfına ihanette sınır tanımayan kişiliği ile sermayedarların en gözde müttefiklerinden biri olmayı başardı.

Faşist sendika ağası, metal patronlarına yaptığı hizmetler sayesinde “hatırı sayılır” bir servetin sahibi oldu. Kırıkkale-Samsun yolunda HABAŞ Gaz Dolum Tesisleri, Ankara Çankaya’da iki apartman, Ankara Çubuk yolunda Metal Kooperatifi’nde dubleks villa, Ankara Keçiören’de iki daire, Ankara Bahçelievler’de iki daire, Ankara Bilkent’te villa, Ankara Gazi Üniversitesi Kooperatifi’nde dubleks villa, Kırıkkale’de 5 katlı, 10 daireli apartman, Kıbrıs-Girne Çatalköy’de 15 dönüm arazi üzerinde iki villa, Ankara OSTİM’de tüp gaz dolum tesisi, kendine ait bir jeep, eşi ve çocuklarına ait 4 otomobil, Ankara Beysukent’te 4 katlı villa, Çubuk’ta havuzlu çiftlik... Bunlar, servetinin bir bölümünü, daha doğrusu bilinen kısmını oluşturuyor.

Kıbrıs’ta Özbek ile sendikaya ait mal varlığı da basına yansımış bulunuyor. Özbek’in Kuzey Kıbrıs’taki mal varlığı 1 milyon 189 bin 200 sterlin. Sendika adına kayıtlı malların toplam değeri ise 2 milyon 730 bin sterlin.

Bu ihanet şebekesi, sendikanın sahip olduğu varlığı kişisel gücü gibi kullanıyor. 270 bin dolayında üyesi bulunan Türk Metal Sendikası, her işçiden bir günlük yevmiyesini, sendika üyelik aidatı olarak alıyor. Yani 1000 TL ücret alan bir işçiden 33 TL sendikaya gidiyor. Mustafa Özbek ve çetesinin yönettiği aylık gelir yaklaşık 12 milyon TL’yi aşıyor.

Mustafa Özbek ve tayfası her açıdan asalak burjuva sınıfının bir parçasıdır. Onlar işte bunun için işçi sınıfı hareketi içinde burjuvazinin ajanı rolünü üstleniyorlar. Ancak ABD’nin ihtiyaçları çerçevesinde sermaye devletinin yeniden yapılandırılması süreci ile uyumsuzluk içindeler. Diğerleri gibi, salt bu nedenle operasyonun konusu oldular.

Kontra sendikacıların ve emek düşmanı

kontrgerilla devletinin tüm kirli icraatlarını açığa çıkaracak biricik güç işçi sınıfı ve emekçilerdir. İşçi sınıfı ve emekçiler için sürekli yıkım yaratan sermaye devleti ayakta kaldığı sürece, kontrgerilla

örgütlenmeleri de, Mustafa Özbek türünden elamanları da var olmaya devam edecektir. Bu hainlerden hesap sormanın yolu devrimci mücadeleyi yükseltmekten geçmektedir.

OPSAN’da hak gaspları ve sendikal ihanet

Ekonomik kriz Türkiye’yi vurmadan önce OPSAN’ı vurmaya başladı. Haziran ayında fabrikada çalışanların sayısı 400’e yaklaşıyordu. Bugün 60-70 işçi var fabrikada. Fabrika Ford’un tedarikçisi olarak çalışıyor.

İşyeri Topkapı’dan Gebze Organize’ye taşındı. Topkapı’dan buraya büyümek için geldi tabii. Ama geldiği günden beri bir kez bile işçilerin maaşlarını zamanında vermedi. Üç bazen dört taksitte aldık maaşlarımızı. Krizin vurduğu son aylarda ise iyiden iyiye maaşlarımızı alamaz olduk. Üstelik bizim fabrika dünyanın en büyük sendikası Türk Metal’de örgütlü. Türk Metal’de örgütlüyüz ama sendikanın varlığıyla yokluğu anlaşılıyor işyerinde. İşçiler patronla karşı karşıya geldiğinde ise, nasıl oluyorsa sendikacılar ortaya çıkıyor ve arayı bulmaya çalışıyorlar. Daha doğrusu işçiyi kandırıyorlar. Bunu özellikle şube başkanı yapıyor. Şube başkanının Mustafa Özbek’in yeğeni olduğu söyleniyor.

Gebze’de sendika şubesi varken bir de Aksa şubesinin açılmasını başkanın yeğenine torpil diyorlar. Biz de yaklaşık bir ay önce OPSAN’dan işten atılanlar kervanına katıldık. Ne bizim atılmamıza ne de altıncı aydan beri devam eden işçi atımlarına sendikadan gık çıkmadı. Bazı arkadaşlarımız tazminatsız 25/2’den atıldılar. Bize maaşların verileceğinin söylendiği günde gittik, maaşlar verilmedi. Son aylarda paralarımızı almak iş bırakmakla mümkün olmaya başladı. İşyerimiz aynı zamanda MESS Grup Sözleşmesi kapsamında ama MESS’in kurallarını bile uygulamıyorlar.

İş bırakma eylemlerini toplu sözleşme döneminde yaptık. Eylemlerden sonra maaşlarımızı aldıysak da OPSAN’da bir şey değişmedi. En son işten atılan 68 kişinin maaşları ödenmedi. Biz de birbirine ulaşan bir grup işçi olarak 27 Ocak günü fabrikaya gittik ve alacaklarımızı istedik. Fakat muhasebe müdürü “ne zaman verileceği belli değil. Para olunca biz sizi ararız” deyip, gülerken çekip gitti.

Aynı akşam başka arkadaşlara haber verip bir toplantı yaptık. Sorunu nasıl çözeceğimizi tartıştık. Bir arkadaş “fabrikaya girelim, muhatap bulalım, kesin bir cevap alalım” dedi. İşçilerin çoğu kabul etti. Ertesi gün fabrikaya gittik ama yine muhatap bulamadık. Bunun üzerine idari binayı işgal etmeye karar verdik ve içeri girdik. Panik halinde olan finans ve muhasebe yöneticileri, kendilerini dövebileceğimizi ama yapacak bir şeyleri olmadığını söylediler. İşçilerin çoğu “buraya adam dövmeye gelmedik, paramızı almaya geldik” deyince sakinleştiler ama bizi de jandarmaya ihbar etmişler. Güvence verilmeden buradan çıkmayacağımızı söyledik. Uzun süren tartışmadan sonra idari binaya jandarmalar girdi. “Özel mülkü işgal ettiğimiz” gerekçesiyle suç işlediğimizi söyledi. Jandarmayla sert tartışmalar yaşandı. İşçileri orada tutmak için uğraştık ama başaramadık. Dışarı çıktuktan sonra biraz kapı önünde beklendi. “Burada beklemeye devam edelim paramızı alana kadar” önerisi kabul edilmedi. Çünkü çoğu kira verememiş, hastalarına ilaç alamamış ve faturalar birikmiş. Herkes çalışmak, başının çaresine bakmak zorunda olduğunu söyledi.

Son olarak, hiçbir sorunumuzda bize sahip çıkmayan sendikaya gidip basmayı düşündük. Sendikaya gittik, sabahtan beri sendikada bulunamayan başkan yarım saatte geldi. İşçilerle uzun uzun konuştu, bir kısmına iş bulabileceğini söyledi, patronla görüşüp sorunu çözeceğini vaat etti. İşçileri kandırıp başından savmış oldu. Bir kısım işçi başkana açıktan, sendikanın sendika olmadığını, özellikle temsilcilerin fabrikada işçiyi sattığını ve patronun uşaklığını yaptığını söyledi. Eleştirilere yanıt veremeyen başkan da ne söylediğini bilmeyerek işçilere hak verdi! İşçilerin ücretleri almak için iş bırakma önerisini ise “başka işten atmalar olur, zaten işçiler de iş bırakmaz, buna ben yaptırمام” diyerek reddetti. Tüm işçiler sendika başkanına küfrederek çıktılar şubeden.

Opsan’dan BDS’li işçiler

Gerçek hesaplaşma metal işçileriyle Türk Metal çetesi arasında yaşanacaktır!

Ergenekon operasyonlarının başlamasının ardından gözaltına alınması beklenen Türk Metal Sendikası'nın genel başkanı Mustafa Özbek ile bazı yönetim kurulu üyeleri nihayet gözaltına alındılar. Mustafa Özbek tutuklanırken, diğer yöneticiler serbest bırakıldılar.

Mustafa Özbek'in gözaltına alınmasının ardından, hem Türk Metal Sendikası'nın çeşitli düzeydeki yöneticilerden hem de Özbek'in gizli sahibi olduğu Avrasya TV'den, sendikacı kimliği, milliyetçiliği, Atatürkçülüğü, ulusalcılığından dolayı ve AKP karşıtlığı üzerinden Özbek'e destek açıklamaları yapıldı. Kimi düzen partilerinin temsilcileri ve milletvekilleri de bu destek gösterisine katıldılar. Böylece sicilli bir sınıf satıcısı olan M. Özbek'in masum bir sendikacı olduğunu ispatlamaya ve emekçilere yutturmaya çalışıyorlar. Yüzbinlerce işçinin üyesi olduğu bir sendikanın başkanına yapılan bu muameleyi ise son derece "anti demokratik" sayıyorlar!

Bu açıklama ve destek sahiplerinin büyük bir bölümü ya Mustafa Özbek'le suç ortağıdır dolayısıyla sahiplenmektedir, ya da yaşanan tutuklamayı bir de bu cepheden AKP'yi yıpratma amacıyla kullanmaktadırlar. Her iki tutumun sahipleri de tepeden tırnağa işçi düşmanındırlar.

Bayram Meral gibi tescilli bir işçi düşmanının bu destek gösterilerinde öne çıkması, söylediklerimizi ayrıca desteklemektedir.

Madalyonun görünen yüzünde bu destekçi takımı var. Diğer yüzünde ise Türk Metal üyesi olsun olmasın, metal işçilerinin M. Özbek'in gözaltına alınmasından büyük bir mutluluk duymaları vardır. Çünkü 34 yıldır sendikanın başında olan bu kirli şahsiyet bir gün bile ortalama bir sendikacı gibi davranıp işçilerin çıkarını savunmamıştır. Yıllarca işçilerin aيداتlarıyla saltanat sürmüştür. Oteller, tatil köyleri, televizyonlar, araştırma şirketleri, vakıflar ve daha sayılamayacak bir dizi ticari işletmeyi işçilerin alınterini asalak patronlara peşkeş çekerek elde etmiştir.

Bütün bunlardan elde edilen servetin aynı zamanda kontra örgütlenmelerin kirli işleri için de kullanıldığı da şüphe götürmez bir gerçektir. Mustafa Özbek haininin sendikacı kimliğinden dolayı gözaltına alınmadığı herkes tarafından çok iyi bilinmektedir. Zira, ne Türk Metal on yıllardır bir işçi sendikasıdır ne de Özbek bir sendikacıdır. Türk Metal bir kurum olarak bir tür çete örgütlenmesi, M. Özbek de kontrgerillanın bu çete içindeki maşasıdır.

Kontrgerilla, tüm toplumsal yaşamın gayrimeşru yollardan denetlenmesi ve bunun için gerekli tüm tedbirlerin alınması içindir. Kapitalist düzenin motor gücü olan metal işçilerinin de bu çerçevede zapturapt altına alınmaması düşünülemezdi. İşte bu nedenle düzenin efendileri Mustafa Özbek gibi bir düşkün şahsiyet yarattı, büyüttü, yıllarca kullandı. Şimdi de diğerleri gibi, tüm hizmetlerine rağmen, çıkarılan çatlak sestten dolayı bir kenara itiyor.

Türk Metal üyesi işçiler sendikalarından ve özelde de Mustafa Özbek'ten çektiklerini hiçbir sermayedardan çekmemiştir. İşçiler sendikalarına en çok ihtiyaç duyduklarında sendikaları onlara sırtını döndü. Patronlardan istenen her talepte öncelikle Türk Metal yöneticileri işçilerin karşısına dikildi. Hiçbir ilerici öncü işçinin Türk Metal Sendikası'nın üyesi olarak barınmasına izin verilmedi. İşten atılacak

işçilere sendika karar verdi, kara listeler hazırladı. MESS'le yapılan sözleşmelerde birlikte sözleşme taslakları hazırlandı, her sözleşme döneminde işçiler sırtından hançerlendi. Fabrikalar adeta işçiler için açık hapishanelere çevrildi.

Mustafa Özbek'in kirli sicili bu saydıklarımızla sınırlı değil. Kıbrıs'daki otellerinde ve tesislerinde "komandoların" eğitildiği, bu faşist çetelerin devrimci katliamlarında ve devletin türlü kirli işinde kullanıldığı da biliniyor.

Bugün Mustafa Özbek'in gözaltına alınması, sendikal alana yapılmış bir saldırı değildir, amerikancı sermaye devletinin yeni düzeyde tahkimatı bunu gerektirmektedir. Eğer sendikal alana, işçi ve emekçiye dönük bir saldırı görülmemek isteniyorsa, son iki ayda işten atılan 20 bin Türk Metal üyesi işçiye, 125 bin Türk-İş üyesine, örgütlü-örgütsüz sayıları yine son iki ayda 300 bine yaklaşan işten atılan işçilere bakılabilir.

Elbette Mustafa Özbek gibi bir satıcının tutuklanması, hangi hesabın ürünü olursa olsun, metal işçilerini sevindirmiştir. Fakat bu it dalaşının metal işçilerine kazandırabileceği hiçbir şey yoktur. Sermaye düzeninin kendi iç hesapları ve hesaplaşmaları işçi ve emekçileri ilgilendirmemektedir. Dolayısıyla söz konusu gelişmede işçi ve emekçiler hiçbir biçimde bir taraf değildir.

Nitekim işçiler de, açık bir bilince dayalı değilse bile, daha çok sınıf sezgileriyle herhangi bir odağın yanında yer almayı tercih etmemektedir. İşte bu nedenle Özbek haini işçiler tarafından sahipsiz bırakılmıştır. Bu hiç de şaşırtıcı değildir. Yıllardır ihanete uğratılıp patronların kucığına atılan ve çaresiz bırakılan işçilerden başka ne beklenebilirdi ki? Daha önce Özbek'in basın karşısındaki şovları için ve işine geldiği eylemler için zorla götürülen işçiler şimdi de göstermelik sahiplenme gösterileri için, işten atma tehditleriyle eylem ve açıklamalara katılmaya zorlanıyor. Mustafa Özbek'in yeğeni ve suç ortağı olan sendika yöneticileri, şimdilerde bir başlarına babaları için ulumaktadırlar.

Bu gelişmeler çerçevesinde BDSP'li Metal İşçileri olarak özellikle şu noktanın altını çizmek istiyoruz.

Birleşik Metal'in M. Özbek'in tutuklanmasının ardından yaptığı açıklamada, emek örgütleri tarafından alışılmış reflekslerle bir sendika ve sendikacıya yapılmış bir saldırıymış gibi Özbek ve arkadaşlarının savunulmasının yanlış olduğu ve hatta tehlikeli bulunduğu ifade ediliyor. Konuyla ilgili olarak KESK Genel Başkanı Sami Evren'in, "Özbek ve arkadaşlarının bir emek örgütünün liderleri gibi algılanması yanlıştır. Konu hukuka intikal etmiştir. Suçu sabit görüldüğü takdirde kim olursa olsun cezasını çekmelidir" şeklindeki açıklaması ise, sınıf ve kitle sendikacılığı adına son derece doğru bir yaklaşım olarak değerlendiriliyor. Biz de Birleşik Metal'e hatırlatmak istiyoruz. Bu ülkede burjuva hukuku işliyor ve "hukukun işlediği" iddia edilen mahkeme salonlarında "adalet mülkün temelidir" yazıyor. Mülkün korunmasını esas burjuva yargısı gerçek bir adalet sağlayamaz. Düzen içi güç dengeleri değişip bugün Özbek'i tutuklama gücü bulanlar, yarın başka koşullarda pekala suçlu durumuna düşebilir. Bu görülmemiş bir şey de değildir. Birleşik Metal ve Sami Evren, Mustafa Özbek şahsında sınıfa ihanet edenlerle hesaplaşmayı burjuva yargısına havale ederek bilinç bulandırmaktadır.

Bu tablo karşısında emek örgütlerini, Türk Metal çetesinin başı ve diğer suç ortaklarını sahiplenmemeye çağırınlar sadece çağrıyla kalmamalı, aynı zamanda bu çeteyle hesaplaşmalıydılar da. Hesaplaşmayı mahkemelere bırakmak açık bir hesaplaşmaya girmekten kaçışın bir başka yoludur.

İşçi ve emekçiler, öncelikle de metal işçileri sınıfa döne döne ihanet eden bu hainlerden hesap sormak zorundadır. Bu hesap bugüne kadar sorulmadığı içindir ki, bu hainler yıllarca sınıfın öz örgütlerini sermayenin kalesi haline getirdiler.

Açıktır ki, her fırsatta içi sınıfını satmış, sınıfın alınterini bir patrone kadar farksız bir biçimde sömürmüş, çalmış ve katliamlara kullanmış olanlardan mahkemeler değil işçi sınıfı hesap soracaktır. Daha dün TİS sürecinde yüzünü aşkın işçiyi masada satmış Türk Metal çetesiyile hesaplaşma görevi metal işçilerinin önünde durmaktadır.

BDSP'li Metal İşçileri

Emekçiler krize karşı alanlara çıktılar...**“Krizin bedelini sermaye ödesin!”*****Adana'da 24 Ocak Kararları'nın yıldönümünde miting!***

Krizin faturasının işçi sınıfı ve emekçilere ödetilmesine dur demek, sınıfın taleplerini alanlarda haykırmak ve Ortadoğu'da Amerikan emperyalizmini arkasına almış olan İsrail'e karşı direnen Filistin halkının sesine ses katabilmek amacıyla 1980 24 Ocak Kararları'nın yıldönümünde Adana'da bir miting gerçekleştirildi.

Mimar Sinan Açık hava Tiyatrosu önünde toplanan kitle buradan yolu kapatarak Uğur Mumcu Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. İlk kolda Türk İş'e bağlı sendikalar yereldiler. Bu kolun ve mitingin en canlı kortejini Mersin Limanı'nda örgütledikleri için işten atılan ve direnişlerini sürdüren Akan-Sel işçileri oluşturdu. Kendi pankartlarıyla mitinge katılan işçiler miting boyunca direniş sloganlarını yükselttiler. Türk-İş'in ardından TMMOB, CHP, DSP, EMEP, Dev Yol Devrimci Yaşam, Halk Cephesi, ÖDP, TKP, DİP-G ve Mücadele Birliği sıralandılar.

Önde DİSK'in yürüdüğü diğer kolda DİSK'e bağlı sendikalar yerilirken, ardında KESK Adana Şubeler Platformu konumlandı. ATO ve Eczacılar Odası pankartını KESK Mersin Şubeler Platformu izledi. Haber-Sen ise, pankartı ve attığı sloganlarla faşist örgütlenmeleri ve kontrgerillayı hedefe koyan bir duruş sergiledi. Sendika kortejlerinin ardında, Birleşik Emek İnisyatifi, Genç Sen, İHD, Halkevleri, AKA-DER, Alınteri, BDSP, ÇHKM, DHF, ESP, YDG, Sosyalist Parti ve DEV-LİS pankartları sıralandı.

Mitingte önce direnen Filistin halkının yaşadıklarıyla ilgili kısa bir konuşma yapıldı. Ardından emeğin kurtuluşu mücadelesinde ölümsüzleşenler ve Filistin'de yaşamını yitirenler adına bir dakikalık saygı duruşu gerçekleştirildi.

İlk konuşmayı miting tertip komitesi adına Türk-İş'ten Edip Gülnar yaptı. Krizin kapitalizmin krizi olduğu ve sebebinin de sosyal devlet uygulamasından uzaklaşmak olduğunu söyleyen Gülnar, bu nedenle krizin faturasının emekçilerin sırtına yüklenerek aşılamayacağını söyledi. İşsizlik sigortasının sahibinin işçiler olduğunu, bu paranın işverenleri kurtarmak için kullanılmasına izin vermeyeceklerini ifade etti.

DİSK Genel Sekreteri Tayfun Görgün ve TMMOB adına Mehmet Soğancı, ATO temsilcisi, KESK adına Emirali Şimşek, Eczacılar Odası adına Burhanettin Bulut'un yaptığı konuşmalarının ardından miting sona erdi.

Kızıl Bayrak / Adana

Lüleburgaz'da “faturayı ödemeyeceğiz” mitingi

Yoğun işten atmaların yaşandığı bölgelerden biri olan Lüleburgaz'da 4 bini aşkın işçi ve emekçi “Krizin bedelini sermaye ödesin!” şiarıyla 25 Ocak günü miting gerçekleştirdi.

Emek Platformu'nun çağrısıyla gerçekleştirilen miting sabah 11.30'da Lüleburgaz Hükümet Konağı önünde Edirne, Tekirdağ, Kırklareli, Çorlu ve Çerkezköy'den gelen emekçilerin toplanmasıyla başladı.

Mitingin gövdesini Türk-İş'e bağlı sendikaların üyeleri oluşturdu. Petrol-İş Sendikası 700'ü aşkın katılımıyla dikkat çekerken, Kristal-İş, Tes-İş, Tek Gıda-İş, Şeker-İş, T. Harb-İş, T. Çimse-İş, Belediye-İş ve Türk Metal sendikaları da mitinge katılan diğer

sendikalardı.

DİSK pankartı arkasında yürüyen sendikaların mitinge katılımı oldukça zayıftı. DİSK kortejinde Genel-İş Sendikası Trakya Şubesi ve Genel-İş üyesi Tekirdağ Belediye işçileri pankartlarıyla 100 civarında bir katılım sağladılar. “Kriz bizi teğet geçmedi” temsili tabutuyla renkli bir görüntü oluşturan Emekli-Sen kortejinde 80'i aşkın kişi yürüdü.

Yine DİSK pankartı arkasında yürüyen Genç-Sen Trakya Üniversitesi Öğrencileri “Özgür bir gelecek istiyoruz! / Genç-Sen” pankartıyla yerlerini aldılar.

KESK'e bağlı sendikaların da katılımı zayıftı. Eğitim-Sen, Yapı Yol-Sen Tekirdağ İl Temsilciliği ve Tüm Bel-Sen'in pankart açtığı yürüyüşün en canlı korteji kamu emekçileriydi. Siyonist katliama karşı da sloganlar atan KESK kortejinde 150'yi aşkın emekçi yürüdü.

Çeşitli siyasi çevrelerden ESP, UID-DER, EMEP, ÖDP, Partizan, Tekstil İşçileri Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği, Edirne Demokratik Haklar Derneği, Emek Gençliği, DİP ve Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu da yürüyüşte yer aldı. BDSP'liler, krizin faturasını ödememeye çağrı yapan bildirimleri tüm kortejlere ulaştırdılar. Sosyalist Kamu Emekçileri de miting alanında “Krizin faturasını kapitalistlere ödetelim!” başlıklı bildirimleri dağıttılar

Tüm Üretici Köylüler Sendikası (Tüm Köy-Sen) pankartı arkasında yürüyen köylüler de kendi talepleriyle alanlardaydılar ve anlamlı bir katılım sağladılar.

Yürüyüş kolunun en önünde Kırklareli Cam Fabrikası'nda kriz gerekçe gösterilerek işten atılan Kristal-İş üyeleri “İşten atıldım / Emek Platformu” imzalı tişörtler giyerek “Krizin bedelini ödemeyeceğiz!” yazılı pankartla yürüdüler. Ardından ise sendika genel başkanları ve konfederasyon yöneticileri yer aldılar. Türk-İş'e bağlı sendikalar Türk-İş ana pankartı arkasında kendi pankartlarını açtılar.

Miting alanında kitleye ilk olarak Kristal-İş Sendikası Genel Başkanı Bilal Çetintaş seslendi. Kapitalizmin tarihinin krizlerin tarihi olduğunu söyleyerek, üretimden gelen güçle sermayeye diz çöktürülebileceğine vurgu yaptı. İsrail'in Gazze'de gerçekleştirdiği siyonist katliamı lanetledi.

KESK adına yapılan konuşmayla devam eden miting programı Türk-İş Genel Sekreteri Mustafa Türkel ve DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi'nin konuşmalarıyla sürdü. Başbakan'ın “Kriz teğet geçti” sözlerini eleştiren Türkel ve Çelebi AKP karşıtlığı üzerinden konuşmalarını sürdürdüler. “Artık lafın bittiği yerdeyiz. Eylemlerde buluşma zamanı!” diyerek mücadele çağrısı yapan Çelebi'nin konuşması sloganlarla karşılandı. Ses aracından yapılan konuşmalar ve okunan şiirlerle devam eden miting programı saat 13.30'da sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kocaeli'de krize karşı miting

Kocaeli Emek ve Demokrasi Platformu tarafından düzenlenen “Kriz, yoksulluğa, işsizliğe, zamlara ve savaşa karşı miting” 25 Ocak günü Kocaeli'nde gerçekleşti. Miting saat 13.00'de Merkez Bankası önünde kortejlerin oluşturulmasıyla başladı. Şehrin içinden sloganlarla geçen platform bileşenleri ve katılımcılar Kocaeli halkının da desteğini topladı.

Mitingte DİSK ve KESK'e bağlı sendikalar katılırken, Hak-İş'e bağlı Çelik-İş de mitingte yerini aldı. Sendikaların arkasında EMEP, TKP, SDP, UID-DER, Halkevleri, AHALİ kortejleri sıralandı. Yaklaşık 3 bin kişinin katıldığı miting coşkulu bir atmosferde geçti.

Mitingin konuşmasını platform adına KESK dönem sözcüsü ve SES Kocaeli Şube Başkanı Hüseyin Gülseven yaptı. Gülseven konuşmasında şunları söyledi:

“Krizin faturasını emekçilere ve halka çıkarmaya çalışıyorlar. Zaten milyonlarca kişinin işsiz olduğu ülkemizde kriz yeni işsizler üretiyor. Önceleri 'kriz bizi az etkileyecek' diyenler şimdi 'ben ülkenin doktoruyum, olay psikolojiktir' diyor. İktidarda yer alan AKP hükümetinin en belirgin özelliği halk düşmanlığıdır.”

Gülseven, Gazze'de yaşanan vahşet karşısında AKP hükümetinin ikiyüzlü tutumunu da eleştirdi.

Gülseven'in ardından Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu ve KESK Genel Başkanı Sami Evren söz aldı. Evren'in konuşması 15 Şubat İstanbul mitingine çağrı ile son buldu.

Kızıl Bayrak / Kocaeli

15 Şubat İstanbul mitingi üzerine...

Düzene karşı öfkeyi bilemek ve bürokratların oyunlarını bozmak için!

Kriz önümüzdeki dönemde etkisini daha yıkıcı olarak hissettirecek olmasına rağmen, işçi ve emekçiler için ağır bir fatura bugünden kesilmiş durumda. Şimdiden onbinlerce işçi işten atıldı, yüzlerce işyeri kapandı. Sermaye sınıfı toplu sözleşmelerde sıfır zam dayatıyor. Sendikal örgütlülükler dağıtılmaya çalışılıyor ve zamların ardı arkası kesilmiyor, vb...

Krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetme kararlılığıyla davranan kapitalistler, tüm hazırlıklarını da buna göre yapıyorlar. Görüşmeleri devam eden ve önümüzdeki günlerde imzalanması beklenen İMF anlaşması ile sermaye hükümeti krizin tüm yükünü işçi ve emekçilere ödetirmeyi amaçlıyor.

Krizin işçi ve emekçiler için anlamı yıkım, açlık, yoksulluk iken, yüzbinlerce işçi ve emekçinin örgütü olmakla övünen sendikalar hala da dışı dokunur bir tepkiyi ortaya koyabilmiş değiller. Sendikal konfederasyonlar, milyonlarca işçi ve emekçiye yönelik sosyal yıkımı ve yanısıra krizi fırsat bilerek sendikal örgütlülüğe yapılan saldırıları izlemekte, dahası kimi fabrikalarda olduğu gibi atılacakların listesini patronlarla elele hazırlayabilmektedirler.

18-19 Kasım tarihlerinde Genişletilmiş Başkanlar Kurulu'nda aldığı kararlar ile birlikte acil eylem programını ilan eden DİSK de ne yazık ki saldırıları izler bir pozisyonundadır. Açıkladığı acil eylem programı orta yerde durmaktadır. DİSK Başkanlar Kurulu'nun acil eylem programında ifade edilen *"tüm bölgeleri, işkollarını, işyerlerini kapsayan bilgilendirme, hazırlanma kampanyası, bildiri, afiş, el ilanı ve gerekli diğer propaganda çalışmaları, atılan her işçiye, yapılan her zamma karşı, sendikali-sendikasız işçiler arasında hiçbir ayırım yapmaksızın dayanışma içinde olunması, işten atılan işçilerin işyerini terketmemelerinin desteklenmesi, işyerlerinde, sokaklarda, pazar yerlerinde küçük büyük demeden mücadele ve dayanışma ağları örgütlenmesi, tüm illerde en büyük pazar yerlerinde haftanın belli günlerinde 'krize karşı tencerem boş' eylemleri örgütlenmesi, Türkiye'nin büyük illerinde tespit edilen merkezlerde 'kriz sonuçları tartışma kürsüleri' oluşturulması"* yönündeki kararlar, şu ana kadar hoş ama boş sözler olarak kalmaktan öteye geçemedi.

KESK'in durumu ise daha da vahim. İktisatçı Mustafa Sönmez'e hazırlatılan ve sermayeye akıl veren "sosyal program"ı tabanın basıncıyla geri çeken KESK, bunun yerine yeni bir program koyamadığı gibi, 657. sayılı yasanın güvencesine sarılarak krizden en az etkilenecek kesimin kamu emekçileri olacağı avantajıyla bugüne kadar geldi.

29 Kasım 2008 tarihinde Ankara'da gerçekleşen mitingi bir başlangıç olarak ilan eden sendika konfederasyonları, onbinlerce işçi ve emekçinin öfkesini dışı vurduğu, mücadele isteği ve kararlılığını dile getirdiği mitinginin ardından sessizliğe gömüldüler. Oysa 29 Kasım mitingi sonrası tabana gidilecek, açıklanan talepler ekseninde bir mücadele örgütlenecek ve krizin faturasına karşı güçlü bir direnç gösterilecek denilmişti. Bütün bunlar ortada bırakıldı. Aynı şey DİSK'in görece daha ileri denebilecek acil eylem programı için de geçerli. Programı hayata geçirmek yerine süreci izlemekle yetindi DİSK yöneticileri.

Sendika konfederasyonları, örgütlü tepkiyi sadece "kitlesel miting"lerden ibaret gören bir anlayışla, İstanbul mitingini gündeme getirmiş bulunmaktadır.

İstanbul Herkese Sağlık ve Güvenli Gelecek Platformu, krizin patlak vermesiyle birlikte SSGSS ve sonuçlarına karşı yürütülen mücadeleyi krize karşı bir mücadele hattına doğru evriltmeye yönelmişti. Bu amaçla, geniş kesimlerin tepkilerini açığa çıkarmayı hedefleyen, emekçi kitleleri direnişe ve örgütlenmeye çağıran etkin ve yaygın bir çalışma ile Şubat ayının ortalarında İstanbul'da bir miting gerçekleştirmeyi hedeflemişti.

Bu çerçevede, İstanbul'da tek, güçlü ve aynı zamanda politik mesajları kuvvetli bir miting gündemine aldı. Ancak aynı zaman dilimi içerisinde sendika konfederasyonları da İstanbul'da bir miting düzenlemeyi gündeme getirdiler. Bu girişim HSGGP'nin miting planlamasını zora soktu.

Ortaya çıkan yeni durum üzerine HSGGP bileşenleri (ki HSGGP'nin bir dizi bileşeni konfederasyonların alt örgütüdür) mitingün birlikte örgütlenmesi konusunda çabalarını yoğunlaştırdılar. İşin aslında sendika konfederasyonlarının miting tartışmalarını tetikleyen de bizzat HSGGP'nin önden başlattığı miting girişimleri olmuştur. Bundan dolayıdır ki, HSGGP'nin eğilimleri de "gözetilerek!", Şubat ayının ortasında bir miting yapılması kararına varılmıştır.

Sendikal bürokrasi bildik rolünü oynuyor!

Ancak miting ile ilgili olarak bundan sonraki gelişmeler tam da sendikal bürokrasinin temel karakteristiğini yansıtacak şekilde gelişmiştir. DİSK ve KESK, TMMOB, TTB ve üç örgütle birlikte (bu arada Türk-İş ile görüşmelerin sonuçsuz kalması nedeniyle) 22 Şubat'ta miting yapmaya karar vermişlerdir. Bu karar çerçevesinde tertip komitesi oluşturularak mitingün şiarı ve afişi belirlenmiş, temel konuşma metni şekillendirilmiş ve "haydi kitlesel bir miting için kampanyayı birlikte örgütleyelim!" denilerek HSGGP ve diğer örgütlerin karşısına çıkmıştır.

Kendi aldıkları kararları dayatan, "ben yaptım

oldu diyen, tabanın söz ve karar hakkını hiçe sayan, hele ki bir yılı aşkındır yer yer rakip ve ayrı bir irade olarak gördükleri HSGGP'yi tanımayan sendika konfederasyonları, tutup 22 Şubat mitingini kendi başlarına kamuoyuna ilan edebilmişlerdir.

Şu ana kadar yaşananlar, DİSK ve KESK yönetiminin artık alışılmış tutumları bakımından fazla şaşırtıcı da değildir. Ancak aradan daha birkaç gün bile geçmeden yaşanacak olanlar, bu yapılarıdaki bürokratik yozlaşmanın vardığı aşamayı göstermesi bakımından son derece çarpıcıdır. Türk-İş ile mitingün ortaklaştırılması (ki Türk İş de önden 15 Şubat'ta miting yapacağını ilan etmişti!) doğrultusunda girişimleri sürdüren KESK ve DİSK yönetimi, kapalı kapılar ardından Türk-İş'in istemi doğrultusunda 15 Şubat'ta mitingini birlikte örgütlemeye karar vermişlerdir. Böylece KESK ve DİSK, bir gün içinde süreci birlikte örgütlemeyi planladığı TMMOB ve TTB başta olmak üzere 5 örgütü gözü kapalı bir şekilde yüzüstü bırakmıştır. Yerel örgütlere ve inisiyatiflere karşı aslan kesilen KESK ve DİSK ağaları, Türk-İş karşısında uysal kuzu gibi davranmışlar ve AB çizgisinin savunucusu ETUC örgütlenmesi çatısı altında mitingini gerçekleştireceklerini ilan etmişlerdir.

Tüm bu ayrıntıların ötesinde mitingine ilişkin tablo çok açık ve nettir:

DİSK ve KESK'in "Emek Cephesi" yaratma iddialarının boş bir söz kalıbı olduğu bir kez daha görülmüştür. "Emek cephesinin sesi"ni büyütme çağıran DİSK'in öncelikle tüm emek güçlerini bir araya getirmek, birleşik mücadeleyi güçlendirmek için bir çaba içerisine girmesi gerekirdi. Oysa şu an kendini dayatan, "ben yaptım oldu" diyen bir anlayışla 15 Şubat İstanbul mitingini örgütlenmektedir.

Bu durumda, Süleyman Çelebi'nin 29 Kasım mitinginde ifade ettiği şu sözler, artık bizzat DİSK'in kendi olumsuz pratiğine yönelik olarak söylenmiş kabul edilmelidir: *"Örgütsel kıskançlıkların yerine 'paylaşım ve dayanışmayı', 'bensiz olmaz' yerine 'sensiz olmaz' şiarını, 'öne çıkma değil', 'sıra neferi olma' alçak gönüllülüğünü, yeniden ekmeği paylaşmayı, mahallerde birlikte yürümeyi, işyerlerine omuz omuza mücadeleyi örmenin zamanıdır."*

Bir öteki nokta ise şudur: Gündemdeki miting, en geniş kesimlere gidildiği, mücadele talepleri anlatılabildiği, güçlü bir propaganda-ajitasyon faaliyeti ile kitlelerin tepkisi ve öfkesi örgütlü bir tarza alana taşınabildiği koşullarda bir anlam taşıyacak ve asıl işlevini de böylece yerine getirebilecektir. Oysa ki, konfederasyonların kendi iç tartışmaları ve bir ayı aşkın süredir başvurdukları oyalama taktikleri sonucu, miting hazırlıkları yalnızca 15 günlük bir zaman aralığına sıkışacaktır. Bu durumda geniş örgütlü-örgütsüz kesimlerin alana taşınması hedefi gerçekleşmeyecek, miting sendikaların örgütlü tabanıyla sınırlı kalan yeni bir hava boşaltma eylemi olma riski taşıyacaktır.

Bir öteki sorun, mitingin politik içeriği ve hedeflerine ilişkindir. “Krizin bedelini ödemeyeceğiz” denmesine rağmen, kitlelerin tepkisi krizin kaynağı olan kapitalist düzene değil, fakat yalnızca AKP’ye yöneltmek istenmektedir.

Son olarak, Türk Metal Başkanı Mustafa Özbek’in tutuklanması ile birlikte, yine AKP karşıtlığı hesabı çerçevesinde, eylemin bu sicilli işçi düşmanının savunusu ile birleştirilmesi riski de vardır.

Bir çift söz de Türk İş’e...

Türk-İş, gerek kendi iç çıkar çatışmaları, gerekse taban basıncının artması karşısında en sıkıntılı dönemlerinden birini yaşıyor. Bu çerçevede krize karşı miting gerçekleştirmek, dahası bunu diğer sendika konfederasyonları ile ortaklaştırmak yoluna gitmek, varolan basıncı hafifletme manevrasından ibarettir. Gerçekte, kurulduğu günden bugüne bizzat sermaye sınıfına hizmet etmekle görevlendirilen Türk-İş, bu görevine uygun bir misyonla hareket etmektedir. Önünü kesemediği tepkileri denetimi altına almak da bir yönetme biçimidir. Nitekim, Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu’nun 17 Ocak’ta Taksim’de gerçekleştirdiği eylemi engellemek yerine, Tes-İş ve Türk Metal gibi faşist-gerici yönetimlere sahip sendikalarla eyleme katılma yolu tutulmuştur. Bu sendikalar ise taşıdıkları bayrak ve flamaların yanısıra kullandıkları en gerici sloganlarla da eyleme kendi renklerini vermeye ve böylece onu amacından saptırmaya çalışmışlardır.

15 Şubat mitingi için bu çok daha geniş ölçekte böyledir. Krize karşı biriken öfke ve tepkinin düzen kanalları dışına çıkması ve kitlesel patlamalara dönüşmesi düzenin en büyük korkusudur. Dolayısıyla sendikal bürokrasi burada bir kez daha devreye girmekte, muhtemel öfke ve tepkiyi yatıştırarak ve düzen içi kanallara akıtmak için harekete geçmektedir.

15 Şubat’ta sokağa, eyleme!

Sendikal bürokrasinin mitingin içini boşaltma çabaları karşısında 15 Şubat eylemine kitlesel ve militan bir katılım sağlamak ayrı bir önem kazanmıştır. Kitlesel katılım sınıf hareketinin bugünkü tablosunun değiştirilmesi yönünde anlamlı bir politik-moral kazanım olacaktır aynı zamanda. Başta HSGGP olmak üzere tüm ilerici ve devrimci güçlerin ortak bir duruş sergilemeleri ayrıca önemlidir. Bu, mitingin havasını, rengini ve atmosferini değiştirmek yönünde etkin bir irade ortaya koyabilmenin zorunlu bir koşuludur. Tepkinin AKP karşıtlığından öte, “Krizin faturasını kapitalistler ödesin!” şiarıyla, bizzat düzenin kendisine yönetmesi de buna bağlıdır.

Mitinge yalnızca iki hafta gibi son derece kısa bir zaman kalmış olsa da, fabrika fabrika, havza havza, sokak sokak eylem çağrıları yayılmalı, işçi ve emekçilerin mümkün olduğunca kitlesel bir şekilde alanlara taşınması sağlanabilmelidir.

İşçi ve emekçilerin biriken öfkesi ancak bu şekilde açığa çıkarılabilir, sendikal bürokrasinin oyunları ancak bu yolla bozulabilir.

Sinter ve Gürsaş direnişleriyle dayanışma gecesi gerçekleşti...

“Sinter’de, Gürsaş’ta direniş kazanacak!”

Kararlı direnişleriyle işçi sınıfına yürünmesi gereken yolu gösteren Sinter ve Gürsaş işçileri bir süredir çalışmalarını yürütülen dayanışma gecesini 28 Ocak akşamı gerçekleştirdiler.

Birleşik Metal-İş Sendikası’nda örgütlenmelerinin ardından işten atma saldırısıyla karşılaşan işçilerin direnişi birçok örgüt ve çevre tarafından ilgiye konu olurken, gerçekleştirilen dayanışma gecesine çeşitli sendikaların yöneticileri ve çevre fabrikaların işçileri yoğun ilgi gösterdiler.

Ümraniye Dudullu’daki direnişlerine aynı tarihte başlayan Sinter Metal ve Gürsaş işçileri direnişlerinin 38. gününde mücadele coşkularını geceye taşıdılar.

DİSK Yönetim Kurulu üyelerinden Ali Rıza Küçükosmanoğlu, İsmail Yurtseven, Celalettin Aykanat, Celal Ovat gecede yer alırken, KESK Genel Başkanı Sami Evren, Genel-İş Sendikası Genel Başkanı Erol Ekici, Genel-İş Anadolu Yakası Bölge Başkanı Veysel Demir, Elektrik Mühendisleri Odası, Yapı-Yol Sen İstanbul Şubesi, BES 3 No’lu Şube, Belediye-İş Sendikası 2 No’lu Şube, Petrol-İş Sendikası Genel Merkezi de dayanışma gecesine destek sundular. Birleşik Metal-İş Sendikası’nın örgütlü olduğu fabrikalardan işçiler de geceye katıldılar.

Devrimci güçler ile düzen solu ve reformist parti temsilcilerinin de katıldığı gecede yerel seçimler öncesi düzen partilerinin temsilcileri de boy gösterdi. DSP Üsküdar Belediyesi Başkan Adayı Levent Kırca, CHP Milletvekili Çetin Soysal, DSP Milletvekili Ayşe Jale Ağırbaş’a Birleşik Metal-İş Sendikası yöneticileri tarafından plaket verildi.

Saat 19.30’da başlayan geceye Gürsaş işçileri kısa mesafeden pankart açarak coşkulu sloganlarla geldiler. “Yaşasın örgütlü mücadelemiz! / Gürsaş İşçileri” pankartını açan işçiler Sinter işçileriyle beraber etkinliğin yapılacağı salona yürüyüşle ulaştılar. “İşgal, grev, direniş!”, “Sinter’de, Gürsaş’ta direniş kazanacak!” sloganlarına salondaki konuklar da karşılık verdiler.

Gecenin yapıldığı salonun iki tarafında Sinter ve Gürsaş işçilerinin pankartları ile sahnede “Gürsaş ve Sinter Metal işçilerinin direnişinde 38. gün” pankartı yer aldı. Direnişçi işçilerin sloganları gece boyunca hiç susmadı.

Türkü Hazel’in sunuculuğunu yaptığı dayanışma gecesi Nazım Hikmet’in “İşçi Sınıfına Selam” şiiriyle başladı. Sinter ve Gürsaş işçilerinin örgütlenme süreçlerine ilişkin bilgilerin verilmesiyle devam etti. Direniş yerinde giydikleri önlüklerini gecede de giyen işçiler “Sınıfa karşı sınıf savaşı!”, “Zafer direnen işçilerin olacak!”, “Krizin faturası patronlara!”, “Ne yağmur ne kar, Sinter’de direniş var!” sloganlarını attılar.

Gece programı, Sinter’deki direniş sürecinin anlatıldığı sinevizyon gösterimiyle devam etti. Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu Sinter ve Gürsaş’taki mücadele sürecini anlattı. Coşkulu konuşması sık sık sloganlarla kesilen Serdaroğlu, Sinter patronunun uyguladığı baskıları “terör” olarak nitelendirdi. Yetkilileri yasaları uygulamaya çağırdı.

Sinter işçileri adına söz alan Murat Ögütçü direnişlerine destek veren kurum ve kişilere teşekkür ederken anayasal haklarını kullandıkları için işten atıldıklarını ifade etti. Sinter işçilerinin geleceği için de mücadele ettiğini belirtti. Organizedeki tüm patronların direnişlerinden korktuğunu ve mücadelenin kazanana kadar süreceğini sözlerine ekledi.

Dayanışma gecesine gelen düzen partilerinin başkan adayları ve yöneticileri de protokol masasında yer aldılar. Levent Kırca, Çetin Soysal ve Jale Ağırbaş sahneye çıkarak konuşma gerçekleştirirken Dev-Sağlık-İş Sendikası’nda örgütlendikleri gerekçesiyle Kadıköy Sağlık Polikliniği’nde yaşanan işten atmalara karşı Çetin Soysal protesto edildi. Soysal tepkiler karşısında çaresiz kaldı ve kendini savundu. Salonun birçok kısmından CHP’li Kadıköy Belediyesi’nin sendika düşmanı tutumu Dev-Sağlık-İş’in bildirimleriyle protesto edildi. Araya girerek protestoları engellemek isteyen sendika yöneticilerine karşı salondan “İşçiler kürsüye!” sloganları yükseldi.

Bir süre devam eden gerginliğin ardından Gürsaş direnişçileri adına Mahir Güngör kürsüye geldi. Konuşmasına Kavel direnişinin yıldönümünü hatırlatarak başlayan Gürsaş direnişçisi, dayanışma gecesinin Kavel direnişinin yıldönümüne gelmesinin anlam ve önemine vurgu yaptı.

Gürsaş’taki direniş sürecini özetleyen Güngör, karşı karşıya kaldıkları saldırıların sermaye sınıfının saldırıları olduğunu, Sinter ve Gürsaş direnişlerinin organize sanayi bölgesindeki diğer işyerlerini etkilediğini ve direniş ateşini yayacaklarını söyledi. Gürsaş direnişçisi coşkulu konuşmasını, “Biz kazanacağız, biz kazanacağız, biz kazanacağız!” diyerek sona erdirdi.

Dayanışma gecesi Ali Ekber Eren ve programda yer alan diğer sanatçıların söylediği türküler eşliğinde çekilen halaylarla devam etti.

Gecede 1 Şubat günü gerçekleşecek olan 2. Ümraniye İşçi Kurultayı’na çağrı bildirileri dağıtıldı.

Geceye bini aşkın işçi ve emekçi katıldı.

28 Ocak 2009 / Ümraniye

Gürsaş direnişinde 36. gün...**Patronun örgütlenmeyi dağıtma çabası**

Gürsaş direnişinin 36. gününde (26 Ocak) bir işçi daha işten atıldı. Atılan işçi direnişçi arkadaşlarına katılarak mücadeleyi büyütüyor. Gürsaş patronu örgütlenmeyi dağıtmak için her işverenin kullandığı bir yöntem daha başvurdu. Montaj bölümü için ayrı bir şirket kurup atölye tutarak montaj yapmaya başladığı öğrenildi. Bu atölyenin nerede olduğu sır gibi saklanıyor. Ancak Gürsaş işçileri bu yeri bulmak için çaba içindeler. Buldukları zaman hukuki süreç başlatılacağı gibi, fiili-meşru araçlarla mücadelelerini sürdüreceklerini ifade ediyorlar. Bu durumun kendisi direnişi zayıflatmak bir yana tam tersi bir etki yarattı. İşçilerin öfkesini daha da artırdı.

Gürsaş işçileri 26 Ocak günü fabrikalarında bir eyleme daha imza attılar. Patron işçileri cezalandırmak için yemeklerde kısıtlamaya gitti. İşçilerin cevabı yemekleri boykot etmek oldu. Evlerinden getirdikleri ekmeklerini alarak dışarı çıkan işçiler, direnişçi işçilerle yemeklerini paylaştılar. Böylece, geçen hafta servis güzergahlarının kısaltılmasından dolayı yapılan servis boykotuna bir de yemek boykotu eklenmiş oldu.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Gürsaş direnişinde 37. gün...**“Taşeronlaştırmaya geçit yok!”**

Direnişimizin 37. gününde (27 Ocak) Gürsaş patronu baskılarına devam ediyor. Patron bu sefer de makinelerde birden fazla işçinin çalışmasını gerekçe göstererek çay ve yemek paydoslarında üretime ara vermeden çalışılması talimatını verdi.

Biz işçilerin yanıtı ise çay ve yemek paydoslarımızı gasp ettirmemek oldu. İşin azaldığı koşullarda neden paydoslarda çalışılır? Bu sorunun yanıtını nasıl açıklarlar bilinmez ancak biz işçiler için net olan bir şey var ki, ne yapılsa yapılsın haklı ve meşru mücadelemizi hiçbir güç engelleyemez. Bu ve benzeri baskılara boyun eğmeyeceğiz.

Yine Gürsaş patronu hiçbir yazılı gerekçe sunmadan işçilerden savunma istemiştir. Bu bile patronun içinde bulunduğu sıkışmayı ve pervasızlığı göstermek için yeterlidir.

Dışarıdaki direnişe ise destek her geçen gün artıyor. 27 Ocak'ta Kadıköy PSA Derneği Gençlik Kolları'ndan bir grup genç gelerek desteklerini sundular, daima yanımızda olacaklarını belirttiler, yapacağımız eylem ve etkinliklerin haberinin verilmesini istediler.

Gürsaş patronu işçilere % 6-8 arasında bir zam önermiştir. Bu oran sendika üyesi olmayan işçilerde hoşnutsuzluklara neden oldu. Bu durum üye olmayan işçiler için bir kez daha uyarıcı niteliktedir. Sermayenin işçiler için ne düşündüğünün bir kez daha göstergesi olmuştur. Onlara bir kez daha sesleniyoruz: “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”

Bugün (27 Ocak) akşam çıkıştaki sloganlarımıza yenilerini ekledik. Patronun taşeron saldırısına karşı “Taşeronlaştırmaya geçit yok!”, “Taşeronu bulur, başınıza ykarız!” sloganları bizim için tutulacak yolu gösteriyor.

Birleşen işçiler yenilmezler!

Gürsaş işçileri

Ümraniye'de “Direnişin Sesi” çıktı!**Direnişin Sesi**

İşçi Sınıfının Kurtuluşu Kendi Eseri Olacaktır!

Sinter, Ünsa, Gürsaş'ta Direnen İşçiler Kazanacak!

21 Ocak 2009

“Bu işçilerle bir şey olmaz!” diyenlere inat direnen işçiler kazanacak!

Ümraniye'de sınıf bilinçli işçiler tarafından hazırlanan “Direniş'in Sesi” bülteninin ilk sayısı çıktı. Ümraniye'de halihazırda süren işçi direnişlerine müdahale temelinde hazırlanan bültenin amacına dair, “*Bu işçilerle bir şey olmaz! diyenlere inat Sinter'de, Gürsaş'ta, Ünsa'da direnen işçiler kazanacak!*” vurgusunun yapıldığı ilk yazıda şunlar söyleniyor: “*İşçi sınıfının kurtuluşu için mücadele eden sınıf bilinçli işçiler olarak, direnen işçilerin her koşulda kazanması için bir ses de direniş bülteni üzerinden yükseltiyor; bunun önemli bir ihtiyacı karşılayacağını umuyoruz. Bu bülten, bir yandan direnişlerimizin gidişatıyla ilgili düşüncelerin paylaşımını sağlarken, bir yandan da direniş sesini tüm havzaya ulaştırıp en etkin desteği-dayanışmayı örmeye hizmet etmek için çıkıyor. Elbette bunu yaparken hem direnen işçiler olarak bilincimizi ve irademizi güçlendirecek, hem de patrona ve arkasındaki güçlere, direnişi zaafa uğratan her türlü bürokratik pespayeliğe karşı mücadeleyi yükseltecektir. Başta direnişçi arkadaşlarımız olmak üzere tüm işçilerin, direnişin sesini sahipleneceğine olan inancımızla bir kez daha haykırıyoruz; **İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!**”*

Bültende direnişlere yönelik dayanışmanın önemine vurgu yapılıyor ve son iki hafta içinde gerçekleşen dayanışma örneklerine yer veriliyor. 15 Ocak'ta HSGGP'nun ziyaretinin yanısıra BES 3 No'lu Şube'nin direnişle dayanışma amacıyla hazırladığı bildiri, afişlerin yanısıra gıda ve para yardımı kampanyası örnek teşkil ediyor.

Bültende, 20 Ocak sabahı TİB-DER üyesi tersane işçilerinin ziyaretine de yer verilmiş. “*TORGEM'de kazandı! Sıra Sinter ve Gürsaş'ta!*” diyen tersane işçilerinin sesi bültene taşınmış.

Gürsaş işçileri direnişi anlatıyor...

Sendikalaştıkları için işten atılan Gürsaş işçilerinin direnişi bir ayı geride bıraktı. Gürsaş işçileri ile yapılan röportajlar işçilerin öfkesini, direncini ve kararlılığını yansıtıyor. Gürsaş işçileri aynı zamanda kazanmanın yollarına işaret ediyorlar ve direnişin sınıfın toplamına mal edilmesinin ihtiyacına vurgu yapıyorlar. Sendika yönetiminin tutumlarını da eleştiriyorlar.

Sinter Metal'de kazanmak için...

Bültende yer alan “*Sinter Metal'de kazanmak için*” başlığını taşıyan yazı, direniş sürecini ve kazanmak için neler yapılması gerektiğini ele alıyor. Öncelikli olarak üretimi durdurmanın hayati önemine işaret ediyor: “*Direnişi kazanmanın en temel koşullarından biri ne yapıp edip üretimi tümüyle durdurmaktır. Üretimin sürdürülebilmesi, patron için soluk almayı sağlayan bir tür oksijen desteği oldu. O buna yaslanarak, manevra üstüne manevra, oyun üstüne oyun sahnelemeyi sürdürüyor. Bir fabrikaya işçi ve malzeme girişi çıkışında sorun yaşanmıyorsa, orada direnişlerin, grevlerin kazanması yalnızca şansa kalır. Üretimi tümüyle durdurmak, kazanmayı şans olmaktan çıkaracaktır.*”

Bültende Sinter Metal direnişçilerinin “*Direnişin kazanılması için ne yapılmalı*” sorusuna verdikleri yanıtlara yer veriliyor.

“Bağımsız direniş komitesi”nin yaşamsal bir ihtiyaç olduğunun belirtildiği yazı ise şu sözlerle son buluyor: “*Bütün bu gerçekler orta yerde duruyorken, bağımsız taban inisiyatifinin, doğal olarak bunun cisimleşmiş ifadesi olarak direniş komitesinin bir an önce yapılıp işe koyulması hayat memmat meselesidir. Gereken adımlar atılıp iş birlik güçlendirildikçe, dış desteğin de aynı oranda güçleneceğinden, hatta çok daha ileri, eylemsel biçimler kazanacağından zerrece kuşku duymayalım. Çünkü işçi sınıfı ve emekçilerin, Sinter Metal'de, Gürsaş'ta vb. 'nde yakılan direniş ateşlerine her zamankinden çok daha fazla ihtiyacı var.*”

Geçtiğimiz günlerde ardı ardına eylemler gerçekleştiren işçiler, 28 Ocak günü “Sinter işçileri ile dayanışma gecesi” düzenliyorlar. Bültende aynı zamanda geceye çağrı da yeralıyor.

Direnişçi işçilerden suç duyurusu...

Direnişteki Sinter ve Gürsaş işçileri patronların uyguladığı baskılara ve yasa tanımayan tutumlarına karşı 23 Ocak günü Ümraniye Adliyesi'ne yürüyüş düzenlediler.

Yaklaşık 10 gündür hareketsizlik halinde olan direniş, işçiler açısından sıradanlaşmıştı. Sinter'deki sessizlik 23 Ocak günü gerçekleştirilen yürüyüşle bozuldu.

Ümraniye Dudullu'daki fabrikaları önünden yürüyüşe başlayan Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi metal işçileri yaklaşık 5 km'lik yolu sloganlar atarak katettiler.

Öğle saatlerinde “İşimizi istiyoruz! / Sinter Metal İşçileri” pankartı açılarak başlayan yürüyüş boyunca coşkularını koruyan işçiler “Ne yağmur ne kar, Sinter'de direniş var!”, “Atılan işçiler geri alınsın!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Sinter patronu tutuklansın!” sloganlarını attılar.

Fabrikalar bölgesinden geçen işçiler çevre fabrikaların işçileri tarafından ilgiyle karşılandılar. Yoğun yağmur altında gerçekleştirilen yürüyüş boyunca yapılan konuşmalarda patronların saldırıları anlatılırken mücadele çağrısı yapıldı.

Sinter ve Gürsaş işçileri yaklaşık bir saat süren yürüyüşlerinin ardından Ümraniye Adliyesi'ne gelerek patronların hukuksuzluklarına karşı suç duyurusunda bulundular. Ardından adliye önünde Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Örgütlenme Sekreteri Özkan Atar, Sinter ve Gürsaş işçilerine seslendi. Sinter ve GÜRSAŞ patronlarının hukuksuzluklarına sessiz kalmayacaklarını belirtti. Açıklama, Sinter işçileriyle dayanışma amacıyla 28 Ocak akşamı Ümraniye'de gerçekleştirilecek dayanışma gecesine çağrıyla son buldu. Basın açıklamasının sonrasında direnişçi işçiler arabalarla direniş yerine döndüler.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Sinter ve Gürsaş işçileri Kartal'da yürüdü...**“Krizin bedeli patronlara!”**

Sinter ve Gürsaş işçileri 24 Ocak günü Kartal Meydanı'na direniş coşkularını taşıdılar. Öğle saatlerinde Kartal Bankalar Caddesi'nden Kartal Meydanı'na yürüyen Birleşik Metal-İş üyesi Sinter ve Gürsaş işçileri kitlesel ve coşkulu eylemleriyle direnişlerindeki kararlılığı gösterdiler.

Eylemde Gürsaş işçileri “Yaşasın örgütlü mücadelemiz / Gürsaş İşçileri” pankartını açarken, Sinter Metal işçileri de “İşimizi istiyoruz / Sinter Metal işçileri” pankartıyla yer aldılar.

DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası İstanbul Anadolu Yakası Bölge Başkanlığı ve bağlı şubelerin de pankartıyla yer aldığı eyleme BDSP, OSB-İMES İşçileri Derneği, TİB-DER, EMEP, Yurtsever Cephe, TKP, Eğitim-Sen, ÜİD-DER, UM-DER, Malatyalılar Derneği, Emekli-Sen Kartal Şubesi, Halkevleri ve BES üyeleri de destek verdi.

Eylemleri boyunca “İşgal, grev, direniş!”, “Krizin bedeli patronlara!”, “Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!”, “Yaşasın Sinter, Gürsaş direnişimiz!”, “Sinter-Gürsaş omuz omuza!”, “Gemileri yaktık geri dönüş yok!” sloganlarını atan işçiler, aynı bölgede sürdürdükleri direnişlerini bir kez daha eylemle birleştirdiler.

Kartal Meydanı'nda direnişçi işçilere ve Kartal halkına seslenen Birleşik Metal-İş Sendikası Selçuk Göktaş, bugün Türk Metal çetesine sahip çıkanların yarın oy istemeye geldiklerinde utanacaklarını ifade etti. Konuşmasına birlikte mücadele çağrısıyla son veren BMİS Genel Sekreteri direniş kararlılığını şu sözlerle dile getirdi:

“Biz bu kavgayı nefesimiz yettiği yere kadar sürdüreceğiz. Sinter işçileriyle, Gürsaş işçileriyle, Türkiye işçi sınıfıyla nefesimiz yettiği yere kadar mücadele edeceğiz. Suçsa suç işleyeceğiz. Yeter artık, bu ateşi yaktık yakmaya da devam edeceğiz.”

Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Örgütlenme Sekreteri Özkan Atar ise, Sinter ve Gürsaş işçilerinin anayasal haklarını kullandıkları için kapı önüne konulduklarını belirterek 27 Ocak günü Ankara'da meclis önünde olacaklarını duyurdu.

Atar'ın konuşması 28 Ocak akşamı Sinter ve Gürsaş işçileriyle dayanışma amacıyla gerçekleştirilecek geceye çağrıyla son buldu. Eyleme Sinter ve Gürsaş işçilerinin aileleri de katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Sinter Metal patronu yeni oyunlar peşinde!

Sinter Metal işçileri direnişlerinin 37. gününde bir grup temsilci ile TBMM'ye giderken, diğer işçiler Sinter Metal'in Amerika'da iş yaptığı Copeland firmasının temsilcilerini fabrika önünde sloganlarla karşıladılar.

Copeland temsilcileri fabrika içinde iken sloganlarla taleplerini haykıran Sinter Metal işçileri, temsilciler fabrikadan çıktığı sırada ise pankart açtılar.

Geçtiğimiz hafta Copeland'ın Türkiye temsilcisi işyerine geldiği sırada bir görüşme gerçekleştiren Sinter işçilerine, 28 Ocak'ta kendilerini yetkililer ile görüşürme sözünü verilmişti. Ancak bu görüşme gerçekleştirilmedi. Fabrikaya gelen yetkililer yalnızca pankartta yazılanları okumakla yetindiler. Bu durum, kendisi de sermayedar olan Copeland yetkililerinin sendikal örgütlülüğe saldırı konusunda Sinter Metal patronu ile aynı safta olduğunu göstermiş oldu.

Bu arada fabrika içinde çalışmakta olan işçilerle bir toplantı gerçekleştiren fabrika yönetimi, işçilere bölüm değişikliği dayatmasında bulundu. Bölüm değişikliğini kabul etmeyen işçileri çıkışlarını vermekle tehdit etti. Tazminatları ise bir bölümü peşin bir bölümünü taksitle vereceğini, bunu da ancak işe geri dönüş davası açılmadığı takdirde yapacağını söyledi. İşçiler bu dayatmaları kabul etmeyerek, kendi bölümlerinde çalışmaya devam etmek istediklerini söylediler.

Sinter Metal patronunun bu dayatmalarının gerisinde üretimde yaşadığı sıkışma ve sendikal örgütlülüğü dağıtmak üzere yeniden başvurduğu taşeronlaştırma oyunu yatıyor. CNC, taşlama gibi bölümlerin olduğu ikinci binayı taşeronla devretmeyi planlayan Sinter Metal patronu, kendi üretimini fırın ve preslerin yer aldığı ana bina ile sınırlandırmayı düşünüyor. 20 kadar ihanetçi işçinin işbaşı yapması ile cesaret alan Sinter patronu, bu yeni oyunla Sinter Metal işçilerinin mücadelesine ciddi bir darbe vurmaya hazırlanıyor.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Sinter direnişçileri TBMM önünde eylemdeydi...**“Sendika hakkımız engellenemez!”**

2008 yılının 19 Aralık tarihinden itibaren Ümraniye Dudullu'da direniş ateşini yakan Sinter Metal işçileri, geçtiğimiz hafta Ümraniye ve Kartal'da gerçekleştirdikleri yürüyüşlerin ardından 27 Ocak günü Ankara'da TBMM binası önünde eylemdeydiler.

Direnişlerinin sesini duyurmak için meclise giden Sinter işçileri TBMM Dikmen Kapısı önünde basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Sabah saatlerinde TBMM Dikmen Kapısı önüne “İşimizi istiyoruz! / Sinter Metal İşçileri” pankartını açarak gelen Birleşik Metal-İş Sendikası üyelerini Sincan Organize Sanayi Bölgesi'nde bir yıla yakın zamandır grevlerini sürdüren TEGA grevci işçileri ve BMİS Anadolu Şube yöneticileri karşıladı.

“Direne direne kazanacağız!”, “Sendika hakkımız engellenemez!”, “Atılan işçiler geri alınsın!” ve “Babalar işsiz, çocuklar aç!” sloganlarını atan işçiler adına TBMM Dikmen Kapısı önünde konuşan Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Örgütlenme Sekreteri Özkan Atar, 380 Sinter Metal işçisinin sendikaya üye olduğu için işten çıkartıldığını söyledi. İşçilerin 36 gündür işlerine geri dönmek için mücadele ettiğini belirterek, işçilerin anayasal haklarının ihlal edildiğini belirtti. Direniş boyunca milletvekillerinin, siyasi partilerin işçileri yalnız bıraktığına değinen Atar, “Bugün buraya parlamentoda bulunanlara görev ve sorumluluklarını hatırlatmaya geldik” dedi.

Bu sözler üzerine işçiler “Sermayenin kölesi olmayacağız!”, “İşçiler burada devlet nerede!” sloganları attılar. BMİS yöneticisi konuşmasını, “Sorun barışçıl yollarla çözülmezse eğer ailelerle beraber daha şiddetli eylemler yapacağız” diyerek bitirdi.

Yapılan açıklamanın ardından sendika yöneticileri ve işçiler Ufuk Uras'ın daveti üzerine meclise girerek içeride milletvekilleri ve Çalışma Bakanı Faruk Çelik'le görüştüler.

TBMM ziyaretine ilişkin basın açıklaması yapan DİSK / Birleşik Metal-İş Sendikası, Sinter işçilerinin haklı mücadelesinin sonuna kadar yanında olduğunu belirtti. Sinter Metal patronunun hukuksuzluğu hakkında bilgilendirme yapılan açıklamada, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı İş Teftiş Kurulu Başkanlığı müfettişlerinin işyerinde konuyla ilgili olarak yaptıkları incelemeler sonucunda hazırladığı raporun gereklerinin yerine getirilmesi istendi.

12 Ocak 2009 tarihli raporda iş akitleri feshedilerek kapı önüne konan işçilerin sendikal nedenlerle çıkartıkları belirlenmişti.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik, ÖDP Genel Başkanı ve İstanbul Milletvekili Ufuk Uras, CHP Milletvekili Çetin Soysal ve AKP Milletvekili Mehmet Sekman ile görüşen işçiler, Sinter Metal işçisinin uğradığı haksızlıkları dile getirdiler, bu yasadışı durumun düzeltilmesi için gerekenlerin yapılması talebinde bulundular.

Kızıl Bayrak / Ankara

Direnişçi Gürsaş işçileri ile konuştuk...**“Bilinç ekmekten daha önemlidir!”**

- *Direnişinizin birinci ayını geride bıraktınız? Önce kısaca neden direnişe geçtiniz anlatır mısınız?*

Mahir Güngör: Direnişimiz üç arkadaşımızın farklı gerekçelerle işten atılmasıyla başladı. Biz de buna karşı içerde tepki gösterdik. Bu tepkilerin sonucunda benimle birlikte iki arkadaşımız daha işten atıldı. Daha önce de iki işçi atılmıştı. Toplam 8 işçi atıldı. 6 işçi 22 Aralık tarihinde kapı önünde direnişe başladık.

Patron bu aşamadan sonra baskı uygulamaya başladı. Önce ne yapacağını şaşırdı, durumu anlayamadı. Bir parça tablo netleştikten sonra saldırıya geçti. Bu süre zarfında içerideki arkadaşlarımıza dönük baskılar daha da arttı. Tabii dışarıda bizi de rahat bırakmadılar. Bir çadır kurmuştuk kendi emeğimizle. İlk hafta bir akşam biz yokken çadırımız yıkıldı. Daha sonra Makine Mühendisleri Odası'nın yardımı ile yeni bir çadır kurduk.

Ayrıca ilk günlerde sendikacılarla yaşadığımız problemler de oldu. Mesela şube başkanı patronla diyalog yolunu tıkayacağı gerekçesi ile kendi yaptığımız pankartımızı indirmemizi istedi. Ama şu anda bu sorunları bir ölçüde aşmış durumdayız.

- *İçeride baskılar arttı demiştiniz. Ne türden baskılardı bunlar?*

Özhan: İçeride örgütlü arkadaşlarımızın yemeğini kısıtladılar. Servisi kısıtladılar. Savunma istediler eften püften sebeplerle. Yok “şapka takıyorsunuz”, “eylem yapıyorsunuz”, yok “dışarıdaki arkadaşlarımızla birlikte bizim aleyhimize sloganlar atıyorsunuz” gibi konularda savunmalar istediler. Kaynakhanede bir arkadaşımızın üzerinde yoğun bir baskı kurdular. Bu baskılar sonucunda arkadaşımız evde eşiyile bir tartışma yaşamış. Eşi hamileydi ve düşük yaptı.

Mahir Güngör: Arkadaşımıza yardımcı olmak amacıyla bir fon oluşturduk. Biz zaten içerde çalışırken bir fon oluşturmuştuk. Direnişin ilk ayında bu fonun bayağı katkısı oldu. İkinci ay arkadaşlar tekrar bir fon oluşturup para verdiler. Fon hala devam ediyor. Ama onun dışında maddi sıkıntılarımız oldukça yoğun. Direnişimizin 3. haftasında bir arkadaşımız bu zorluklardan kaynaklı bıraktı direnişi. En son dün bir arkadaşımız daha işten atıldı. Direnişimiz tekrar 6 kişiye çıkarak güçlendi.

- *İşten çıkartılma gerekçesi neydi?*

Özhan: Bir arkadaşımızı, içerisinin malını direnişteki arkadaşlarına getirdiğini iddia ederek hırsızlıkla suçladılar. Bu iddialarını ispat da edemediler. Karakola şikayetçi oldular ama bir sonuç alamadılar. Sonra hiçbir gerekçe sunmadan arkadaşımızı 26 Ocak sabahı işten çıkardılar. Herhangi bir fesih kağıdı da verilmedi. Sadece sözlü olarak işine son verildi.

- *İçerideki baskılar devam ediyor mu? Bu baskılara karşı neler yapıyorsunuz?*

Mahir Güngör: Devam ediyor. Sürekli savunmalar isteniyor. En son makineci arkadaşların özellikle çay ve öğlen paydoslarında değişerek çalışmalarını, makinelerin kapanmamasını söylediler. Onlar da kabul etmedi. Bunun için savunma istendi avukat aracılığıyla. Baskı oluşturulmaya çalışıldı. Buna karşı arkadaşlar savunma vermediler. Çünkü yazılı bir kağıt bile ellerine verilmedi.

Biz bu yapılanlara karşı boş durmuyoruz. Onların

dilekçelerine karşı dilekçeler veriyoruz. Çalışma Bölge Müdürlüğü'ne şikayet ettik bu yaşananları. Servis güzergahlarının kısılmasından kaynaklı arkadaşlar bir gün geç geldiler işe. Pazartesi günü yemek boykotu yapıldı. Yemekhanede işçileri cezalandırmak için salatayı kaldırdılar. İdari personele verilen salata sendikaya üye olsun olmasın hiçbir işçiye verilmemeye başlandı. Arkadaşlarımız buna karşı yemek boykotu yaptılar. Evden getirdikleri yemekleri alıp bizim yanımıza geldiler. Yemeği beraber yedik.

Şurası açık ki bunların hepsi sendikal örgütlülüğe yönelik saldırılar. Bizleri, içerideki arkadaşlarımızı yıldırma için. Ama tam tersi etki yapıyor. Arkadaşlarımız artık barışçıl eylemlerden daha radikal eylemlere geçmek gerektiğini söylüyorlar.

Yanı sıra patronun taşeron tartışması vardı. Pazartesi günü bunu hayata geçirdiğini öğrendik. Montaj bölümü oraya taşınacakmış. Söylentiye göre de buradaki iş bitirildikten sonra ücretsiz izinle birlikte tüm sendika üyelerini işten atmak gibi bir planları var. Şu an bu durumu takip ediyoruz. Buna karşı artık fiili-meşru bir hat izlemek gerekiyor ve bu konuda kararlıyız.

- *Aynı gün başladığımız Sinter direnişi hakkındaki düşünceleriniz nelerdir? Bu direnişlerin birleştirilmesi için neler yapılabilir?*

Mustafa Sancak: Birleşmesi kesin gerekiyor. Bu direnişleri şimdi birlikte tutmak hepimizin görevi. Gerçekten kazanmak istiyorsak bunu yapabilmek zorundayız ve gerçekten yapabileceğimiz çok şey var. Bir kere fiili-meşru eylemleri güçlendirmemiz gerekir. Bunlar yapılmadan mümkün değil, olmaz. Patron, hükümet hepsi bir. Askeri, polisi hepsi bir. Birlik olmadıktan sonra, bölünüp parçalandıktan sonra nasıl başarıya ulaşılır ki?

Mahir Güngör: Sinter'deki sorun işçilerin bağımsız bir irade ile ortaya çıkamaması ile ilgili. Bu işçilerin gerçekten bağımsız bir direniş komitesi kurmak gibi bir sorumlulukları olduğunu düşünüyorum. Çünkü çok atıl kalıyorlar. Sendikamızın zaten işçileri aktive eden bir politik hattı yok. Bir ayı aşkındır beklemece bir süreç yaşandı orada. Yani işçilerin inisiyatiflerini geliştiren bir şey yok. Bu olmadıktan sonra oradaki direniş gerçek anlamda kazanamaz. Asıl kazanım buradan olmalı. Kazanım denilince sadece sendikayla beraber işyerine dönmek anlaşılmalı. Bu kuşkusuz önemli ama sorun bu değil. İçeriye hangi işçilerle, nasıl bir bilinçle dönüldüğüyle alakalı bir şey. Şu an patron şu veya bu şekilde diz çökse, işçiler içeri girse ben bir kazanım olarak görmem onu. Çünkü ondan sonra da herhangi bir saldırı karşısında alacakları tutum daha pasif olacaktır.

Ama burada sorun Gürsaş işçilerinin söylediği gibi “Sendika ne diyorsa tersini yapın!” değil. Bir parça öyle bir algı oluştu sanıyorum. Ama bizim söylediğimiz, mücadelenin ihtiyaçları neyi gerektiriyorsa onu yapmak. Direnişse direniş, eylemse eylem. Çadır kurmaksa çadır kurmak. İşgale işgal. Direnişin ihtiyaçları üzerinden bakılması ve eylemli hattın güçlendirilmesi gerektiğini düşünüyorum. Bizim her yaptığımız buna hizmet ediyor. Yoksa sendikamızın istediğinin tersini yapmak gibi bir algılayış yok bizde.

Biz mesela sendikaya yük olmamak için çevremizdeki devrimci kurumların, demokratik

kurumların etkinliklerine katılıyor, sözümüzü söylüyor, insanları dayanışmaya çağırıyoruz. Bu gibi işlerle atıl durumda olan insanların daha aktif hale geleceğini düşünüyorum. Sinter'deki arkadaşlar da bunları yapabilirlerse, direnişin kazanımla sonuçlanabileceğini düşünüyorum. Ama kazanım meselesi sadece paraları almak ve sendikayla işyerine girmek olmamalı. Bir bilinç açıklığının sağlanması gerekir. İnsanlara ekmek vererek direnişte tutamayız. İnsanlara o ekmeği nasıl kazanacaklarını öğretmek direnişi büyütebiliriz. Ama insanlar şu an hazır ekmek var, sendika bunu sağlar derlerse burada sorun olur. Yani ekmekten daha önemlidir bilinç, öyle diyeyim.

- *Gürsaş işçileri örgütlenme ve direniş sürecini nasıl geçirdiler peki?*

Mustafa Sancak: Gürsaş'taki işçilerin birbiriyle dayanışması, örgütlülüğü çok güzel. Her şeyi içeriyle birlikte yapıyoruz zaten. Bir adım atılacaksa birlikte atıyoruz. İçeride de komitemiz var, dışarıda da komitemiz var. Gerektiği zaman birlikte toplantılar yapıyor, birlikte karar alıyoruz.

Üye olmadan önce de toplantılar yapıyorduk. Yani Gürsaş'ta güzel bir birliktelik var. İnsanlar kendi sorunlarına sahip çıkıyorlar.

Mahir Güngör: İlk dönem belli sorunlar vardı aslında. Hala kısmen sorunlarımız var ama bir parça aşmış olduk. Bu sorunları aşmada işçi arkadaşların alınan kararların bir parçası olması önemli bir etken oldu. Ama bunun dışında önemli bir etken de eylemli bir hat izlenmesi oldu diyebilirim. Yani yemek boykotu, servis boykotu, dilekçelere karşı dilekçeler... Bunlar belki bir parça pasif eylemler olarak kalıyor ama insanın bilincinde önemli değişikliklere yol açıyor.

İlk başta yetki sorunu üzerine tartışmalar vardı mesela. Her gelindiğinde buraya yetki sorulurdu. Yani iş dışarıya havale edilirdi. Ama pasif de olsa böyle eylemli bir hat izlendikten sonra arkadaşlar işi çözecek halkın kendileri olduğunun yavaş yavaş farkına vardılar. Ama yeterli mi, değil. Daha yapmamız gereken onlarca iş var.

İşçi ve emekçi hareketinden...

IBM'de mücadele sürecektir!

IBM Türk'te örgütlenme mücadelesi yürüten Tez-Koop-İş Sendikası, her hafta Yapı Kredi Plaza önünde gerçekleştirdiği eylemlerine bu hafta da devam etti. 28 Ocak günü yapılan final eyleminde, IBM'deki sendikal örgütlenme mücadelesini daha farklı ve güçlü eylemlerle sürdürüleceği duyuruldu.

Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu bileşenleri eyleme etkin bir katılım gerçekleştirdiler. Tez-Koop-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube yöneticileri ve işyeri temsilcileri renkli dövizlerle katıldılar. TMMOB İKK ise, "Güvenli bir gelecek için iş güvencesi istiyoruz!" pankartı açtı.

"IBM'de sendikal haklara saygı istiyoruz!" pankartının açıldığı eylemde, "Direne direne kazanacağız!", "IBM işçisi yalnız değildir!", "IBM'de işten atılan temsilcilerimiz geri alınsın!", "Noter ve barajlar kaldırılsın!" vb. dövizler taşındı.

Konuşmaların ardından basın açıklaması yapıldı. IBM'deki sendikal örgütlenme sürecine değinilen açıklamanın son bölümünde Desa, Sinter vb. direnişlerle dayanışma çağrısı yapıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

BES'ten protesto eylemi

Büro Emekçileri Sendikası İstanbul Şubeleri, 28 Ocak günü gerçekleştirdikleri bir eylemle hükümetin sosyal güvenlik alanındaki politikalarını protesto ettiler.

Beşiktaş-Fındıklı'da bulunan Sosyal Güvenlik Kurumu İstanbul İl Müdürlüğü önünde gerçekleşen eylemde, Sosyal Güvenlik Reformu'nun bedelini ödemeyeceklerini belirten emekçiler, hükümetten çalışma barışının sağlanması için acil önlemler almasını istedi.

BES 2 No'lu Şube Başkanı tarafından okunan açıklamada, SSK, Bağ-Kur ve Emekli Sandığı'nın birleştirilmesiyle, yetkilerin belirsizliklerle dolu bir sürecin yaşanmasına sebep olduğu söylendi. Sosyal Güvenlik Kurumu'nun hükümetin kadrolaşmasının bir aracı haline getirildiğine dikkat çekildi. 24 bin çalışanın bulunduğu SGK'nın ciddi sorunlarla karşı karşıya olduğu belirtilerek, çalışanların talepleri sıralandı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

OPSAN'da ihanete ve ücret gaspına tepki

Kriz gerekçesiyle işçi çıkarmaların ve hak gasplarının yaşandığı fabrikalardan biri olan OPSAN Metal'de işçiler 1.5 aylık ücret alacakları için kararlılıklarını ifade ettiler.

Gebze Güzeller Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu bulunan OPSAN Metal işyerinde işten atılan yaklaşık 70 işçiden 25'i, 27 Ocak günü fabrikaya gelerek işten atma saldırısı sonucunda içeride kalan ücretlerini talep ettiler. Türk Metal çetesinin işten atmalara ve ücret gaspına karşı sessiz kaldığı OPSAN'da fabrika yetkilileri ve muhasebeciyle görüşen işçiler ücret alacaklarının bir an önce verilmesini talep ettiler.

Ücretlerini alana kadar bekleyeceklerini belirten işçiler jandarma tarafından fabrikadan çıkarıldılar. Türk Metal ihanetçileri ortada görünmezken, işçiler kısa süren bir bekleyişin ardından Türk Metal Sendikası Gebze Şubesi'ne gittiler. İşçiler haklarına sahip çıkmayan Türk Metal'e tepkililer.

Kızıl Bayrak / İstanbul

ÜNSA'da direniş sona erdi

Kartal Samandıra'da kurulu ÜNSA Ambalaj'da "kriz" gerekçesiyle yaşanan işçi çıkartmalara karşı başlayan direniş sona erdi. ÜNSA bünyesinde faaliyet gösteren Doğa Tekstil isimli taşeron firma işçileri, haklarını almak için fabrika önündeki kararlı bekleyişlerini sona erdirdiler. Kriz bahanesiyle daralmaya gittiğini söyleyerek toplu işten çıkartmalara başvuran Ünsa patronuna karşı mücadele yürüten işçiler alacaklarının bir kısmını elde ederken, diğer kısmını ise iki taksit halinde almak için anlaşmaya vardılar.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

ÖKP Ankara'da yürüdü

Özelleştirme Karşılığı Platformu Ankara bileşenleri, özelleştirmeleri protesto etmek için 24 Ocak günü Özelleştirme İdaresi Başkanlığı önünde basın açıklaması gerçekleştirdi. Kolej Kavşağı'nda buluşan kitle ÖİB'e yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüşte, "Özelleştirmeler durdurulsun, Özelleştirme İdaresi Başkanlığı kapatılsın!" yazılı pankart taşındı.

Özelleştirme İdaresi önünde okunan basın açıklamasında, öncelikle 1980'de açıklanan 24 Ocak Kararları ve Uğur Mumcu'nun aynı tarihte katledilişi hatırlatıldı. ÖİB'nin "BOTAŞ, MKE, TKİ de özelleştirilebilir" açıklamasına değinilerek, kamunun tamamen tasfiye edilmesi eleştirildi.

Açıklamanın ardından "Kemal Unakıtan'ın pijamaları" temsili olarak açık artırmaya çıkarıldı. 120 kişinin katıldığı eylem, özelleştirme karşıtı mücadelenin süreceği vurgusuyla son buldu.

Kızıl Bayrak / Ankara

CHP önünde sendika düşmanlığı

Dev-Sağlık İş Sendikası, sendikal örgütlenmenin önündeki engellerle beraber atılan işçilerin geri alınması için 24 Ocak günü CHP İstanbul İl Binası önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

"Sendika haktır engellenemez! Kadıköy Belediyesi'nde işten çıkartılan sağlıkçılar geri alınsın! / DİSK Dev-Sağlık-İş" pankartının açıldığı eylemde Dev Sağlık-İş Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu bir

konuşma yaptı. Ardından işten atılan Songül Kalkan basın açıklamasını okudu.

Basın açıklaması sırasında kolluk güçleri, "trafiği engelliyorsunuz" bahanesiyle kitlenin kaldırılma çıkmasını istedi. Bunun reddedilmesi üzerine polis kalkanlarıyla müdahale edildi. Polisin tutumu "Baskılar bizi yıldıramaz!" sloganıyla karşılandı. Yaşanan arbededen sonra basın açıklamasına devam edildi.

İşten atılmaların sendikal nedenli olduğunu belirten Kalkan, işten çıkarmaların öncesinde ve sonrasında tehdit ve baskılar, sürgünler, sendikadan istifaya zorlamalar gibi saldırıların yaşandığını ifade etti. Kadıköy Belediyesi'ni sendika düşmanı tutumundan vazgeçmeye çağırdı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Sinter'de onur mücadelesi!

Direnişlerinde bir ayı geride bırakan Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi Sinter Metal işçileri patronun "yüzsüz" tutumlarına karşı onuruna sahip çıkıyor.

Sinter Metal patronu Olgun Tanberk'in, direnişteki işçilerin içeride kalan 22 günlük çalışmalarının karşılığı olan ücretin bir kısmını (150 TL) hesaplarına yatırmaması protesto eden işçiler 23 Ocak günü fabrika önünde sloganlar attılar.

Sosyal haklar, ikramiyeler, kömür parası, senelik prim, aylık prim, erzak, yılbaşı erzağı ve 22 günlük maaşları ile birlikte 3 bin TL'ye yakın ücret alacakları olan işçiler patronun bu tutumunu "kendileriyle dalga geçmek" olarak nitelendirdiler. Sinter patronu 22 günlük çalışmanın karşılığı olan paranın kalan kısmını ise Şubat ayının ilk haftasında ödeyeceğini söyledi.

Hesaplarına yatırılan 150 TL'yi istemediklerini belirten işçiler "Gün gelecek, devran dönecek, patronlar işçiye hesap verecek!", "Yarım değil hepsini öde!", "Sadaka değil hakkımızı istiyoruz!", "Bedel ödedik ödetiriz!", "Direne direne kazanacağız!", "Açlıktan ölmeyiz, biz bu yoldan dönmeyiz!" sloganlarını atarak Sinter patronunun "onursuz" tekliflerine karşı çıktılar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kürşat'ta eşler de eylemde!

İzmir Büyükşehir Belediyesi'nde işten atılan Kürşat

taşeron işçilerinin başlattıkları açlık grevinin 16. gününde (22 Ocak) Kürşat işçilerinin eşleri de eylemdeydi.

Konak Meydanı'nda toplanan kadınlar ve çocuklar, işçilerin açlık grevini sürdürdüğü yere kadar sloganlarla yürüdüler. Belediye önünde ilk konuşmayı açlık grevini sürdüren işçilerden Özkan Kılıç yaptı. Kocaoğlu'nun verdiği sözleri tutmadığını ve direnerek işlerini geri kazanacaklarını söyledi. Ardından "İBB'de işten atılan ve direnişte olan işçilerin eşleri" imzalı basın açıklaması okundu. Taşeron çalıştırmanın sosyal demokrat belediyeciliğe sığmadığı vurgusunun yapıldığı açıklamadan sonra, işçilerin eşleri Aziz Kocaoğlu ile basının önünde konuşacaklarını söylediler.

Belediye binasının karşısındaki İZSU'ya giderek Kocaoğlu'yla görüşme ısrarını sürdüren işçi eşlerinden dördü görüşmeye kabul edildi. Kocaoğlu'ndan "Eşleriniz taşeronda çalışmaya devam etsin ya da açlık grevine devam etsinler. Yapacak bir şey yok" cevabını alan işçi eşleri, direnişte kararlı olduklarını ve 29 Mart'ta yerel seçimlerde gereken yanıtı vereceklerini söylediler.

Kızıl Bayrak / İzmir

"Soygunun hesabını PTT versin!"

KESK Haber-Sen üyeleri, PTT şubelerindeki soygun ve çalışma koşullarına ilişkin 28 Ocak günü Şişli PTT Merkez Müdürlüğü önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Eylemde, "Soyguna göz yumanlar güvenliği sağlamayanlardır!" Haber-Sen pankartı açıldı, dövizler ve KESK flamaları taşındı.

Basın açıklamasında, PTT'de yaşanan sorunlara her gün bir yenisinin eklendiği, soygun olaylarının arttığı söylendi. Tüm sorunların özelleştirme politikaları sonucu olduğu ifade edildi. Başta güvenlik ve personel eksikliği olmak üzere PTT şubeleri ve dağıtım merkezlerindeki sorunların bir an önce çözülmesi istendi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Sağlıkta hak gaspları ve baskılar

SES Genel Merkezi, sağlık ve hizmet işkolunda yaşanan hak gaspları ile SES üye ve yöneticilerinin karşı karşıya kaldığı baskı ve engellemelere karşı 22 Ocak günü Ankara'da basın toplantısı düzenledi.

Açıklamada, üniversite hastaneleri, SHÇEK ve diğer kamu kurum ve kuruluşlarına bağlı yataklı tedavi kurumlarında çalışanlardan yemek ücreti alınması uygulamasına karşı eylemlerin süreceği belirtildi. TTB ile yemeklerin ücretli hale getirilmesine ilişkin ortak bir imza kampanyası yürütüldüğü ve imzaların gerçekleştirilecek eylemlerle bakanlığa iletileceği belirtildi. Sağlık Bakanlığı Yüksek Disiplin Kurulu tarafından, SES Genel Başkanı Bedriye Yorgun'un memuriyetten çıkarıldığı, SES MYK üyesi Meryem Özsöğüt'ün de, davası sonuçlanmadığı halde memuriyetten çıkarıldığı bilgisi verildi. Açıklamanın son bölümünde talepler dile getirildi.

Kızıl Bayrak / Ankara

SES'ten yemek boykotu

SES, kamu hastanelerinde yemeklerin ücretlendirilmesine karşı 28 Ocak günü Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'nde yemek boykotu gerçekleştirdi. Hastane bahçesinde bir araya gelen sağlık çalışanları yemeklerin ücretlendirilmesini protesto etmek için çorba içtiler. Eylemde konuşan SES Bakırköy Şube Başkanı Leyla Koç, bir aydır yemek boykotuna devam ettiklerini ve %98 katılım sağladıklarını ifade etti. Koç, Maliye Bakanlığı genelgesi geri çekilene kadar mücadeleye devam edeceklerini vurguladı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Numune'de yemek eylemi

Kadıköy Haydarpaşa Numune Hastanesi'ndeki sağlık çalışanları ve İstanbul Tabip Odası, 23 Ocak günü Haydarpaşa Numune Eğitim ve Araştırma Hastanesi Vehbi Koç Acil Tıp Merkezi önünde gerçekleştirdikleri ortak basın açıklamasıyla, yemeklerin ücretli hale getirilmesini protesto ettiler. Eylemde sağlık çalışanları yakalarına "Yemek hakkımız gasp edilemez!" kokartları taktılar, talepleri içeren dövizleri taşıdılar.

Basın açıklaması öncesi İstanbul Tabip Odası Başkanı Prof. Dr. Özdemir Aktan kısa bir konuşma yaptı. Basın açıklamasını ise Haydarpaşa Numune Hastanesi çalışanları adına Naciye Erdoğan okudu. Sağlık çalışanları olarak çalışma koşullarının her geçen gün ağırlaşmasına rağmen kesintisiz biçimde hizmet verdiklerini vurgulayan Erdoğan, hükümetin ekonomik krizi gerekçe göstererek haklarını gasp ettiğini söyledi. Ekonomik krizin bedelini emekçilere ödetme doğrultusunda atılacak hiçbir adımı kabul etmeyeceklerini vurguladı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Demiryolları "Tuzla"laştı!

Demiryollarında örgütlü KESK'e bağlı Birleşik Taşımacılık Çalışanları Sendikası, manevra esnasında ölen ve ölümden dönen manevracıların sorumlusunun TCDD yönetimi olduğunu, 23 Ocak günü Haydarpaşa Garı'nda gerçekleştirdiği basın açıklamasıyla duyurdu. Demiryolu emekçileri iş cinayetlerine karşı 23 Ocak'ta bazı şubelere bağlı işyerlerinde 10.00-12.00 saatleri arasında iş bıraktı.

"Az adamla çok iş" mantığı nedeniyle makasçı, manevracı ve gard fren ünvanlarında çalışan emekçileri "Tren Teşkil Memurluğu" adı altında tek bir ünvanla birleştiren TCDD yönetimi BTS'liler tarafından protesto edildi. İş cinayetleri sonucu yaşamını yitiren demiryolu çalışanlarının fotoğraflarını taşıyan BTS'li emekçiler, Ulaştırma Bakanlığı ve TCDD'yi sorumluluklarını yerine getirmeye çağırıldılar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Balcalı'da "promosyon" eylemi

Çukurova Üniversitesi Balcalı Hastanesi'nde gaspedilen promosyon hakkının çalışanların talepleri gözetilerek ödenmesi için, SES, Dev Sağlık-İş ve Eğitim-Sen tarafından 23 Ocak günü ortak bir basın açıklaması gerçekleştirildi. İş Bankası önünde yapılan açıklamada, imzalanan genelge çerçevesinde Çukurova Üniversitesi Rektörlüğü'nün çalışanları ilgilendiren bu konuda çalışanlara danışmadan, herhangi bir banka ile anlaşma yaptığı belirtildi. Promosyonda yapılan adaletsizliğe karşı İş Bankası Çukurova Üniversitesi Şubesi'ne çalışanların hesaplarından yapılan otomatik ödemelerin iptal edileceği ve Rektörlüğe karşı bu ihalenin iptali için her türlü hukuk mücadelesinin yürütüleceği ifade edildi.

Kızıl Bayrak / Adana

Yapı-Yol Sen: "Bu pislik bize ait değil!"

Yapı-Yol Sen İstanbul Şubesi, Tapu ve Kadastro Müdürlükleri'ne yapılan rüşvet operasyonlarına ilişkin 23 Ocak günü yazılı açıklama yaparak "yolsuzluk, hırsızlık ve rüşvetçiliğin bir işleyiş biçimi" olduğunu belirtti.

Yapılan yolsuzlukların asıl mağdurunun emekçiler olduğu, yaşanan sorunların çözümünün birleşmek ve örgütlenmekten geçtiğini vurguladı: "İşte bunun için bu pislik bize ait değildir diyoruz. Ama bu pisliği biz temizlemesek kimse temizlemeyecektir. Bunun için önce birleşmek ve örgütlenmek zorundayız. İşkolumuz örgütlülüğün en az olduğu işkollarından biridir ve üzerimize bu kadar gelebilmelerinin en önemli nedeni

örgütsüzlüğümüz yani sendikasız oluşumuzdur."

Diğer yandan Tapu Kadastro 2. Bölge Müdürlüğü yayımladığı talimat ile, Bölge Müdürlüğü'ne bağlı birimlerde cep telefonu kullanımını yasakladı ve uymayanlar hakkında yasal işlem yapılacağını bildirdi. Yapı-Yol Sen İstanbul Şubesi, Tapu ve Kadastro çalışanlarını verilen talimata uymamaya çağırdı. Talimata karşı idari ve hukuki süreci başlattığını duyurdu.

Eskişehir'de yemek boykotu!

Sağlık emekçilerinin, yemeklerin ücretli hale gelmesini protesto etmek amacıyla Türkiye genelinde başlattıkları üç günlük boykot, 22 Ocak günü Eskişehir'de de yapılan basın açıklamasıyla başladı. Türk Sağlık-Sen ve SES'in birlikte örgütlediği basın açıklaması, OĞÜ Hastanesi giriş kapısında toplanılması ve eyleme katılan sağlık emekçilerine simit dağıtılmasıyla başladı. Böyle bir uygulama hayat bulursa, sağlık emekçilerinin yemek için hastane dışına çıkacakları ve molayı sonuna kadar kullanacakları, olası kötü durumlardan hükümetin ve okul yönetiminin sorumlu olduğu dile getirildi. Açıklamaya yaklaşık 200 sağlık emekçisi katıldı.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

Eğitime kötü karne!

Eğitim-Sen İstanbul Şubeleri, her öğretim dönemi sonunda kamuoyuyla paylaştığı "Dönem Değerlendirmesi"ni 22 Ocak günü gerçekleştirdiği açıklamayla sundu. 2008-2009 öğretim yılının birinci döneminde okul, öğrenci ve eğitim emekçilerinin karşılaştığı sorunları belirleyen rapor 32 maddeden oluşuyor.

Öğretmenlere çalışma saatlerinin dışında verilen angarya işler, elektrik, doğalgaz ve su faturalarının ödenmemesi nedeniyle eğitim-öğretimin kesintiye uğraması, Eğitim-Sen üyelerinin baskılara uğramaları, eğitimi paralı hale getiren uygulamalar vb. sorunların varlığını koruduğunu belirten Eğitim-Sen İstanbul Şubeleri, sorunlara dikkat çekmeye devam edeceklerini söylediler.

Açıklamanın ardından, Öğretmenevi'nden yalnızca eğitim emekçilerinin yararlanması, bandrol ücreti adı altında üye aidaat uygulamasından vazgeçilmesi talebiyle toplanan 10 bini aşkın imza Milli Eğitim Bakanlığı'na, Öğretmenevi Hizmet ve Sosyal İşler Dairesi Başkanlığı'na gönderildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Yerel yönetimler ve

“AKP ile hesaplaşma fırsatıdır”!

Önümüzde 28 Aralık 2003 gibi erken bir tarihte EMEP Genel Başkanı Levent Tüzel’le yapılmış bir röportaj var. Zamanında *Evrensel*’de yayınlanan, ardından uzun süre EMEP sitesinde tutulan bu kapsamlı röportaj, EMEP’in yerel seçimlere ilişkin politikasının çerçevesini özetliyor. Dolayısıyla işin aslında, sıradan bir gazete röportajından çok, bu form içinde bir partinin yerel seçim politikasını belli başlıklar üzerinden özetleyen temel önemde bir metinle yüz yüzeyiz. Parti sitesinde uzun süre tutulması ve EMEP’in yerel seçimlere ilişkin politikasının esaslarını ortaya koyan neredeyse tek metin olması da bunu gösteriyor.

Evrensel’de yayını esnasında bu röportaja, yerel seçim olayı kastedilerek, “*AKP ile Hesaplaşma Fırsatıdır*” başlığı konulmuş. “AKP karşıtlığı” eksenine oturan bir seçim platformunu Karayalçınlar’dan bağımsız olarak daha o günden haber veren bu başlık, metnin EMEP sitesine konulmuş örneğinde de aynen korunmuş. Röportajın ilk sorusu da bu konuda ve nitelik verilen yanıtın özü ve esası aktardığımız başlığa yansıtılmış durumda.

Bir yerel ya da genel seçimi, o an hükümette bulunan parti ile hesaplaşma ekseninde ele almak, seçimlerde izlenecek çizginin ve yapılacak çalışmanın ana amacını buradan tanımlamak, parlamenter işleyişe dayalı burjuva politikasının tipik bir davranış biçimidir. O an iktidar olan partinin hedef haline getirilmesi, kitlelerin öfke ve tepkilerinin bu parlamenter hedefe yönlendirilmesi, burjuva partilerine ve politikacılarına böylece; sorunların gerçek kaynağını gizleme, temel sınıf ve iktidar ilişkilerini, bunun ifadesi temel kurumları perdeleme, her türlü öfkenin, tepkinin ve tartışmanın dışında tutma olanağı sağlar. Gerçek iktidar ilişkilerinin parlamenter kurumlar ve işleyişle perdelendiği tüm kapitalist ülkelerde ve bu arada Türkiye’de, her seçim döneminde muhalefet partileri hükümet partisi/partileriyle, tersinden de hükümet partisi/partileri muhalefet partileriyle hep de bu çerçevede “hesaplaşır”lar.

Komünistlerin “parlamenter oyun” olarak niteledikleri aldatıcı işleyişin temel bir yönüdür bu. Bundan dolayıdır ki komünistler her dönemde, fakat özellikle de seçimler döneminde, bu yapı ve işleyişin iç yüzünü sergilemeye, kitlelerin bilincini ve dikkatini bu orta oyunundan gerçek iktidar yapısı, ilişkileri ve işleyişine çekmeye çalışırlar. Sorunların gerçek iktisadi-sınıfsal nedenlerini ve kaynaklarına ortaya koymaya, parlamenter yanılsamaları kırarak kitlelere gerçek çözüm ve çıkış yolunu göstermeye özel bir dikkat gösterirler. Komünistler ve tüm gerçek devrimciler için seçimler, işte bu anlamda bir “fırsat”tır. Lenin’in sözleriyle, komünistler için seçimler, “*özel bir siyasal işlem değildir, binbir türlü vaatte bulunarak sandalye kazanmaya çalışmak değildir, ama sınıf bilinci olan proletaryanın siyasal dünya görüşünün ilkelerini ve temel isteklerini savunmak için özel bir fırsattır.*”

EMEP’li liberaller içinse seçimler, “*AKP ile*

Hesaplaşma Fırsatıdır”. Tıpkı CHP’den MHP’ye ve İP’e kadar tüm burjuva düzen partileri için olduğu gibi. Elbette bu partilerin her biri ve bu arada EMEP ve “Demokratik Güçbirliği” için bu hesaplaşmanın içeriği, öncelikli unsurları ya da vurguları, farklıdır ya da farklı olabilir, fakat bu sorunun özünü ve esasını değiştirmez. Burada temelde burjuva parlamenter nitelikte bir ilkesel ve politik tutum yansımaktadır, aslan da budur.

EMEP’in daha ilk temel yerel seçim değerlendirmesinde sorunun böyle konulması bir rastlantı değildir. Tersine, sonraki hemen tüm açıklamalarda ve *Evrensel*’in köşe yazılarında bu tutum aynı biçimde sürdürüldü. Bu arada “Demokratik Güçbirliği” deklarasyonunda da sorun böyle ortaya konuldu ve buna ilişkin vurguyu EMEP’liler özellikle öne çıkardılar. Deklarasyonu kamuoyuna açıklayan ortak toplantıda, EMEP başkanının konuşması, bizzat *Evrensel*’in verdiği habere göre AKP karşıtlığı eksenine oturmaktaydı. *Evrensel*’in bazı köşe yazarları ise, teorik ve ilkesel sorunlarda boşluğun da verdiği bir naiflik ve patavatsızlıkla, bunun ölçüsünü iyice kaçırdılar ve halen de aynı minvalde yazıp duruyorlar. (Bunun gerçekten pek hoş bazı örneklerini daha sonra ayrıca göreceğiz).

Liberal akıl hocaları, A. Cihan Soylular, “*Sınıf bilincine ulaşmış işçi ve ileri emekçiyle, sınıfın devrimci partisi*”ni uyarıyor, seçim döneminde “*emekçilerin sorunları, zorlukları, çözümün nerede olduğunu açık olarak bilmelerini sağlayacak bir politik ajitasyon ve propaganda*” yürütmelerinden söz ediyorlar. Ama nedense bunu iki aylık bir gecikmeyle yapıyorlar; aylardır sakız gibi tekrarlanan durulan liberal söylemler karşısında susanlar, seçim dönemi bitmek üzereyken sözüm ona “devrimci” uyarılarda bulunuyorlar. Üstelik bunu yanlış bilincin ve tutumun sahiplerini dosdoğru hedefleyerek de değil, fakat orta yere, demek oluyor ki boşluğa seslenerek yapıyorlar.

Bilgece duran o sade sözleriyle bize şunları söylüyordu Mustafa Yalçınler: “*Herkes bilir ki, AKP’nin önünü kesmekle sınırlı davranılamaz.*” Başka bir durumda bu sözler gerçekten ferahlatıcı olabilirdi. Gelgelelim burada sorunumuz, görmüş bulunduğumuz gibi, “AKP’nin önünü kesmekle sınırlı” davranılıp davranılamayacağıyla değil, fakat bir seçim çalışmasının eksenine o anki hükümet partisiyle hesaplaşmanın konulup konulamayacağı ile ilgidir. Ve bu, burjuva temsili kurumlar ve seçimler sorununa yaklaşımda, parlamenter avanıklıkla devrimci sınıf tutumunu ayıran temel ölçütlerden biridir.

Ve biz inanıyoruz ki, çok kimse gibi Mustafa Yalçınlerler de bunu gerçekten çok iyi bilirler. Gelgelelim onların sorunu hiç de bilip bilmemekle ilgili değildir. Onların sorunu, öteki bazı EMEP yöneticileri ve *Evrensel* yazarlarında olduğu gibi cahillik değil, fakat tümüyle, giderek bayağı bir hal alan liberal oportünizmle ilgilidir. Onlar çok şeyi bir çok kimseden iyi biliyorlar, fakat bilmezlikten geliyorlar ve bu onlar payına hiç de onurlandırıcı bir durum değil. İki onyıllık tasfiyeciler ve terbiye edici

süreçleri, “herkes”in bildiklerini bilmezlikten gelme konumuna düşürmüştür onları. Bu cahillığe kıyasla daha vahim bir durumdur ve utanç vericidir.

Liberal hayaller ya da fabian “sosyalizmi”

“*EMEP nasıl bir yerel yönetim anlayışını savunuyor?*” Bu, sözkonusu röportajın ikinci sorusudur ve doğal olarak verilen yanıt burada ele aldığımız konu bakımından fazlasıyla önemlidir. Devrimci, hatta hatta sosyalist olmak iddiasındaki bir parti temsilcisine böyle bir soru sorulduğu zaman, normal olarak, kapitalizm koşullarında ve onun belirlediği sınıfsal egemenlik ilişkileri ve buna dayalı iktidar yapılanması ve işleyiş altında, “yerel yönetimler”in ne olduğu, ne anlama geldiği üzerine hiç değilse bir çift sözle bir şeyler söylenmek durumundadır. Bunu, A. Cihan Soylular’ın iki ay sonra yapmak zorunda kaldıklarını yapmak olarak da tanımlayabiliriz. Ama hayır, EMEP başkanı bu denli temel önemde bir soruya bu teorik-ilkesel çerçeveden hareketle bir yanıt vermek yoluna gitmiyor. Onu yanıtı tümüyle pratiktir ve tüm içeriği ile düzenin iç mantığına ve işleyişine oturmaktadır.

Tüm yanıtı kesintisiz olarak aktarıyoruz:

“*Özelleştirmeci, rantçı, ayrımcı bir belediyeçilik karşısında demokratik, halka denetim imkanı sağlayan, doğrudan halkın katılımının olanaklarını sunan bir belediyeçiliktir. Yani bir kısım sermaye partilerinin ve onların çevrelerinin, şirketlerin çıkar sağladığı, kamu kaynaklarını kendi lehlerine kullandığı bir belediyeçiliğe karşı, bu kaynakları ayırım gözetmeksizin herkese adil bir şekilde aktaran, karşılığında kâr ve menfaat gözetmeyen bir belediyeçilik, bizim savunduğumuz. Böyle bir belediyeçilik, bölgesel ayrımcılığı ve dengesizliği ortadan kaldırmaya, temel problemleri çözmeye dönüktür. Belediye hizmetleri bugün, belediye başkanı, yardımcısı, belediye başkanının siyasal partisi ve o partiye yakın kesimlerin istekleri doğrultusunda belirleniyor. En küçük bir imar düzenlemesi, altyapı çalışması dahi birilerinin haksız kazanç sağlaması gözetilerek yapılıyor. İhtiyacı olana değil de, parası olana hizmet götürülüyor. Oysa hizmetler ve ona ayrılan kaynaklar, halkın denetimine açık olması gerekir. Böyle bir yönetim anlayışını yerleştirmenin tek yolu, katılımı sağlamaktır. Bunun için de halkın kendi içerisinden seçtiği temsilciler aracılığıyla belediyenin bütçesini, harcamalarını, hizmetlerini denetleyen bir meclisin, oluşumun kurulması lazım. Ancak bu şekilde katılım demokratik olur, şeffaf olur. Ancak bu şekilde belediye bir kesimin rant kapısı olmaktan çıkabilir.*”

Buna kısaca dürüst ve halkçı bir belediyeçilik de diyebiliriz. Fakat tüm dürüstlüğüne ve halkçı heyecanına rağmen bu yanıtta ilke olarak düzeni aşan iğne ucu kadar bir şey yok. Söylenenlerin özü ve özeti şuna çıkıyor: Ortada sorunların çözümü ve halka hizmet için yeterli “kamu kaynakları” var, fakat belediyeleri elinde bulunduran “rantçı, ayrımcı” sermaye partileri bunları kendileri, çevreleri ve bir kısım şirketler için kullanmaktadırlar. EMEP’in temsil

liberal yanılısamalar

H. Fırat

(Tasfiyeci Sürecin Son Aşaması: Parlamentarizm,

Eksen Yayıncılık, s.93-103)

ettiği “dürüst ve halkçı belediyeçilik” bu duruma son verecek, “bu kaynakları ayırım gözetmeksizin herkese adil bir şekilde aktar”acak ve “karşılığında kâr ve menfaat gözetme”yecektir. “Böyle bir belediyeçilik, bölgesel ayrımcılığı ve dengesizliği ortadan kaldıracak, bu arada “temel problemleri” de çözecektir.

Demek ki bu anlayışa göre, yerel yönetim ve hizmetler alanında burjuva sınıf egemenliği sisteminden ve kapitalist özel mülkiyet düzeninden kaynaklanan herhangi bir sorun yok. Bunlara dokunmaksızın, ama yönetim anlayışını değiştirerek, mevcut durumu kökten değiştirmek olanaklıdır. Halkın desteği kazanılır ve yönetime gelirse, hırsızlık ve rantçılık önlenirse, kaynaklar ayırımsız olarak herkes için kullanılırsa, böylece dengesizlikler giderilir ve tüm temel sorunlar çözülür.

Biz bu acısız ve sancısız çözüm yolunu, “hizmette dürüstlük” ve “hizmet dağıtımında adalet” olarak da özetleyebiliriz. Yani İngiliz fabianizmi ya da “yerel”den öteye ulusal düzeyde genelleştirilmiş biçimiyle, İsveç “sosyalizm”i! Yani bugünün değilse bile “sosyal devlet” döneminin sosyal-demokrasisi!

Gelgelelim, bizim döne döne “belediye sosyalizmi” olarak niteleyip teşhir ettiğimiz burjuva liberal anlayış da tamı tamına budur. Bu düşünce ve mantık biçimi, hiç değilse yerel yönetim ve hizmet sorunu üzerinden, kapitalizmin aklanması ve onaylanmasından başka bir şey değildir. Bu düşünüş tarzı, yerel sorunların, yerel hizmetlerdeki yetersizliklerin, aksamaların ve ayrımların, yerel yöneticilerin izlediği politikadan, onların hırsızlığa, yolsuzluğa ve bu arada beceriksizliğe dayalı yönetim anlayışından kaynaklandığını iddia eden burjuva propagandasının bir yinelenmesinden başka bir şey değildir. Hırsızlık, yolsuzluk, rantçılık, bürokratik hantallık, bunun öteki yüzü olan halktan kopukluk ve bu arada beceriksizlik, bütün bunlar her kapitalist ülkede olduğu gibi Türkiye’de de yerel yönetim gerçeğinin bir parçasıdır.

Fakat tüm bunları giderseniz ve bu arada tüm bu temizlikle belediyeleri “bir kesimin rant kapısı olmaktan çıkar”sanız bile, yerel hizmetler alanında “temel sorunları” çözemeyiniz. Çünkü kapitalist toplumda, tüm öteki temel sorunlar gibi yerel hizmetler alanındaki temel sorunlar da, kötü yönetimden değil, fakat sınıf egemenliği sisteminden ve kapitalist mülkiyet düzeninden kaynaklanmaktadır. Bu sınıf egemenliği sistemini yıkmadan, bu mülkiyet düzeninin temelden değiştirmeden, iktidarın yanısıra birikmiş zenginliklerin ve kaynakların kamunun eline ve hizmetine geçişini sağlamadan, bu sorunların bir tekini bile çözemeyiniz. Yerel kamu kaynaklarının en dürüst ve adil bir kullanımı bile bu sorunların çözümünü değil, fakat olsa olsa, geçmişte, kapitalizmin genişleme döneminde Avrupa sosyal-demokrasisinin bir ölçüde yapmayı başardığı gibi, halk kitlelerinin yaşamında nispi bir iyileşme sağlayabilir. Bu ise temel sorunların çözümü anlamına gelmediği gibi kapitalizmi de zayıflatmaz, tersine, kitlelere aldatıcı ve duruma katlanılabilir bir tatmin

sağlayarak, böylece ona daha sağlam ve nispeten daha istikrarlı bir zemin sağlar.

Bu kapitalizm koşullarında en iyi sonuçtur, fakat bugünün Türkiye gerçekleri gözetildiğinde, liberal bir reform projesi olarak bile herhangi bir başarı şansından yoksundur. Bu nedenledir ki biz onu dayanaksız hayallere dayalı liberal bir proje olarak niteliyoruz. Bunların boş hayaller olduğuna ne iyi ki artık A. Cihan Soylular da tanıklık ediyorlar. “*En devrimci belediye yönetimleri’ dahi halkın ve kent ve beldelerin tüm gereksinmelerini karşılama olanağı bulamayacaktır*” deniliyordu bize, daha önce aktardığımız pasajda. İzleyen satırlarda ise DEHAP’ın halihazırdaki yerel yönetim deneyimi hatırlatılarak şunlar söyleniyor: “*Bu, daha kapsamlı bir tartışma konusu olmakla birlikte, kapitalizmin kurallarının işlediği ve burjuvazinin iktidar erkini elinde tuttuğu koşullarda, belediye başarılarının sınırlarının aslında önceden bir tür belirlendiğinin de göstergesidir.*”

Halkçı belediyelerin sorunların çözümünden çok, bu sorunların neden çözümsüz kaldığının halk kitlelerine gösterilmesine olanak sağlayacağını, dolayısıyla temel kazanımların iktisadi ya da sosyal olmaktan çok siyasal olabileceğini nihayet hatırlayan ve lütfedip hatırlatan A. Cihan Soylular, sözü şuraya bağlıyorlar: “*İşçi sınıfı ve emekçilerin destekledikleri belediye yönetimlerinin başarısı halkın dolaysız katılımı ve desteğine bağlıdır; ancak bunun da sınırlılıkları ve yetmezlikleri olacağını unutmamız. Bu yetmezlik ve sınırlılıkların aşılabirliği sağlandığında ise, artık farklı bir yolda, iktidarın alınması yolunda yürümekten söz edilecektir.*” Demek ki belediyeçilik kapsamına giren “temel sorunlar”ın devrimden ve devrimci iktidarın alınmasından ayrı bir çözüm

olanağı yoktur.

Ve nihayet final sözleri: “*İşçi sınıfı ve emekçilerin çıkarı, iktidarın eksiksiz alınmasındadır ve kurtuluşun yolunu açacak olan da budur.*” Aynı konuda Mustafa Yalçınler neler söylüyordu: “*Herkes bilir ki, mevcut düzen çerçevesinde ‘yerel kurtuluş’lar olanaklı değildir.*”

İyi ama, A. Cihan Soylular ve Mustafa Yalçınlerler bunları bu açıklıkla biliyorlardı da neden aylar boyunca hatırlamak ve hatırlatmak, böylece EMEP yöneticilerinin ağzından ve *Evrensel’in* sayfalarından taşıp duran bütün o liberal söylemlerin karşısına koymak ihtiyacı duymadılar? Bu sorudaki şaşkınlık soruluş tarzından geliyor. Gerçekte bu soru anlamsızdır, zira ortada hala da herhangi bir müdahale yoktur. Sadece görüntüyü bir nebze olsun kurtarmaya yönelik göz boyayıcı sözler vardır ve bunlar da muhtemeldir ki saflardaki huzursuz bazı öğeleri yatıştırmak içindir.

Biz yeniden “EMEP Genel Başkanı Levent Tüzel”in röportajına dönelim. Daha sonraki soruları yanıtlanırken aynı konu, yerel yönetim anlayışı üzerinde durmayı sürdürüyor Levent başkan. Okuyoruz:

“*Savunduğumuz yönetim anlayışının hedefi sadece temel ihtiyaçların karşılanması değil, emekçilerin kültürel, sosyal vb. her yönüyle kendini geliştirebileceği imkanlara da kavuşturulmasıdır. Böyle bir belediyeçilik ilçelerdeki olumsuz koşullara göz yummayacağı gibi, fabrikalardaki kötü çalışma koşullarına da göz yummayacaktır. Dahası müdahaleci bir tarzda yapacağı düzenleme ve hizmetleriyle halkın layık olduğu koşullar oluşturulacaktır. Bu nedenle partimiz ve beraber*

hareket edeceği emekten, demokrasiden yana güçler öncelikle buldukları bölgedeki yerel sorunları çözmeyi temel alan bir program etrafında birleşmelidir.”

Liberal hayaller birilerinin ayaklarını yerden (kapitalizmin ve günümüz Türkiye'sinin gerçeklerinden de denebilir buna) böyle kesiyor işte. “Temel ihtiyaçların karşılanması”nın sağlanması ne ki, liberal hayaller daha da ötelere kanat çırpıyor; hedef “emekçilerin kültürel, sosyal vb. her yönüyle kendini geliştirebileceği imkanlara da kavuşturulmasıdır.” Yani? Yani tam ve eksiksiz bir sosyalizm!

Bu liberal baylar, “emekçilerin kültürel, sosyal vb. her yönüyle kendini geliştirebileceği imkanlara kavuşturulması”nın ne demek olduğu üzerine hiç düşünmüşler midir acaba? Bunun önündeki engelin burjuva sınıf egemenliği sistemi ve mülkiyet düzeni olarak kapitalizm ve bunun gerçekleştirilmesinin ise tamı tamına sosyalizm, üstelik gelişmiş, komünizme doğru evrilmiş bir sosyalizm olduğunu bilmiyorlar mı? “Levent başkan” değilse bile bazı başkan yardımcılar (Yalçınlerler) ve bu arada işleri kenardan götüren liberal akıl hocaları elbette bunu çok iyi biliyorlar. Ama buna rağmen bu liberal yavelere aylar boyu sessiz kalabiliyorlar. Nihayet bazı doğruları sıraladıklarında ise, bunu, bu liberal rezaleti haklı olarak eleştiren komünistlere ve devrimcilere kinlerini kusmadan yapamıyorlar.

A. Cihan Soylular şu sözleri, tam da “belediye sosyalizmi”nin örtülü eleştirisini yapmak zorunda kaldıkları o kısacık yazılarının satır aralarına sıkıştırıyorlar: “İşçi sınıfı ve emekçilerin kurtuluşu davasına sadakatle bağlı olan herkes, sınıflar mücadelesi yasalarının bilincinden uzak, dünyayı ve toplumsal yaşam ve mücadeleyi kendi küçük barınaklarında yorumlayıp kendi dışındaki herkese çamur sıçratmak için tepinen ar yoksunlarını görmezden gelecek ve halkın davasının ilerletilmesi için önüne çıkan görev ve sorumluluklarını yerine getirmek için çalışacaklardır.” (26 Şubat tarihli o aynı yazı, vurgular bizim.)

İşin küfür ve hakaret yanını bir yana bırakıyoruz. Ama şu “Sınıflar mücadelesi yasalarının bilincinden uzak” iddiasını alınız ve “EMEP Genel Başkanı Levent Tüzel”in partinin yerel yönetimler ve yerel seçimler üzerine buraya kadar aktardığımız (ve daha sonra daha fazlasını da aktaracağımız) sözleriyle karşılaştırınız. Levent başkan’ın bu düşünceleri şahsı değil fakat partisi adına açıkladığını, dahası, tam da bu nedenle, belki de bu metnin Levent başkan adına liberal akıl hocalarından biri tarafından kaleme alındığı gerçeğini de göz önünde tutunuz ve sonra dönüp A. Cihan Soylular’ın yukarıda siyah olarak verdiğimiz küfür ve hakaretlerine yeniden bakınız. Umuyoruz ki böylece, gerçekte kimin/kimlerin “ar yoksunu” olduğu konusunda dolaysız bir fikir edinmeniz hiç de güç olmayacaktır.

Peki komünistlere ve devrimcilere küfrederek de olsa “belediye sosyalizmi”ne yöneltilen bu eleştirel sözlerin, parti olarak EMEP ve gazete olarak *Evrensel* için herhangi bir anlamı ve sonucu var mıdır? Yanıt için somut duruma bakalım. “Seçim Çalışması ve Halkın Örgütlenmesi” başlıklı ve A. Cihan Soylu imzalı yazı, 26 Şubat tarihli *Evrensel*’de yayınlandı. Yukarıdaki küfür ve hakaretleri içeren bu yazı, ardından gidip titrek ve bulanık biçimde de olsa, “belediye sosyalizmi”ne dayalı liberal hayaller konusunda uyarılara bağlanıyor ve öylece noktalanıyordu. İşte bu yazıdan yalnızca iki sonra, *Evrensel*’in genel yayın yönetmeni İhsan Çaralan, kendine ait köşede “Yerel Mücadele ve Yerel İmkanlar” başlıklı (dolayısıyla başlığıyla bile hayli dikkat çekici) bir yazı yayınladı. Bu yazıdan uzunca bir bölümü aşağıya alıyoruz:

“Kuşkusuz ki; yerel yönetimlerin en klasik

görevleri olan; yol, su, elektrik, doğalgaz, kanalizasyon, kitle taşıması gibi hizmetlerin ucuz, kaliteli, adil (yoksul bölgeleri ve yoksul halk kesimlerinin ihtiyaçlarını en öne alan bir adalet anlayışıyla) bir biçimde nasıl çözüleceği elbette ki, iyi bir biçimde propaganda edilmelidir. Bunun için yerel imkânların neler olduğu, geçmişte bunların nasıl çarçur edildiği, ‘hizmet veriyoruz’ adı altında halkın parasıyla kimlerin nasıl vurgunlar yaptığı gösterilmelidir. Ama, bunun da ötesinde kentlerin, emekçi semtlerinin sadece; işe gidilip gelinen, sonra da uyunan mekânlar olarak değil; herkese insanca yaşam koşullarının sunulduğu sosyal ortamlar olarak ele alınması son derece önemlidir. Bu amaçla sağlık, eğitim hizmetlerinin herkesin parasız yararlanabileceği bir biçimde sunulması, sinemalar, tiyatrolar, halk kütüphaneleri, kültür evleri, kadın ve gençlik evleri gibi kurumların ihtiyaca uygun düzeyde hizmet verecek tarzda geliştirilmesi, yerel yayıncılığın tekelci yayıncılık karşısında desteklenmesi (gazete, radyo, tv. vb.), çevrenin korunması, hizmetlerin engellilerin ihtiyaçları da gözetilerek düzenlenmesi... Bütün bu hizmetlerin yerel dokunun ve onun imkânlarının kullanılması

üstüne şekillendirilmesi, çalışmanın yerelleşmesi bakımından son derece önemlidir.”

Bu sözleri hiç değilse şimdilik yorumlamayacağız. Zira buradaki (ve yazının toplamındaki) yaklaşım, tamı tamına Levent Tüzel’in bu yazıyı iki ay önceleyen düşünceleri ile örtüşmektedir. Bu ikincisi üzerine söylenmesi gerekenleri söylemiş bulunduğumuza göre, onları bir de bu yeni versiyon üzerinden tekrarlamamız gereksizdir.

Buna rağmen buraya bu geniş pasajı almamızın nedeni, A. Cihan Soylular’ın uyarılarının *Evrensel* yazarları için bir anlam ifade etmediği konusunda dolaysız olarak bir fikir vermektir. Neden etmediği için tahmin yürütmek mümkün, ama buna burada gerek yok. Bunun yerine teknik mahiyetteki şu hatırlatmalarla yetiniyoruz: İhsan Çaralan’ın 28 Şubat tarihli yazısı A. Cihan Soylu’nun 26 Şubat tarihli yazısını izlemişti. Onu ise A. Cihan Soylu’nun 1 Mart tarihli yazısı izledi ve 26 Şubat yazısında yalnızca bir paragraf olarak verilen düşünceler, bu kez daha geniş ve açık vurgularla, bu son yazının tamamını oluşturdu. Bunun bir anlamı olup olmadığı sorusunun yanıtını ise burada açıkta bırakıyoruz.

Parlamenter avanaklık

EMEP’in yerel seçim politikasının esaslarını sunan 28 Aralık tarihli röportajla sürdürüyoruz. Sözkonusu röportaj için *Evrensel*’deki yayında yapılan ve metnin EMEP sitesindeki kullanımında korunan sunuş aynen şöyle:

“EMEP Genel Başkanı Levent Tüzel, yerel seçimlerde sağlanacak bir başarının, ülkenin demokratikleşmesi ve halkçı bir iktidarın kurulmasının yolunu açacağını vurguladı. Tüzel, bu nedenle emekten, demokrasiden ve bağımsızlıktan yana partilerin, örgütlerin halkçı bir yerel yönetim anlayışı etrafından güç birliği yaparak seçime girmesi gerektiğini belirtti.” (Vurgular bizim)

Bu temenni ve çağrının çok geçmeden “Demokratik Güçbirliği” ile gerçekleştiğini biliyoruz. “Demokratik Güçbirliği” sadece temenninin gerçekleşmesi olmadı; çağrıyla birlikte dile getirilen hedefi de (yerel seçim başarısı ve bununla “halkçı bir iktidar” a yürüme) aynı şekilde, fakat daha açık ve özlü bir biçimde tanımladı ve bunu daha genel bir çağrıya dönüştürdü:

“Tüm halkımızı, emek, demokrasi ve barış güçlerini Türkiye’nin her yerinde ve hayatın her alanında demokratik güçbirliklerini geliştirmeye, güçlendirmeye ve bugün için yerelerde, yarın ise genelde iktidar olmak için çalışmaya çağırıyoruz. Demokratik Güçbirliği, yeni bir Türkiye için halkın gerçek iktidarını kurma doğrultusunda yeni bir umut olacaktır.” (Vurgular bizim)

Gerçekleştirilecek geniş bir “güçbirliği” sayesinde elde edilecek bir yerel seçim başarısı ile “ülkenin demokratikleşmesi ve halkçı bir iktidarın kurulması” sorunu arasında kurulan bu dolaysız bağ, ya da Deklarasyon’un ifadesiyle, “bugün için yerelerde, yarın ise genelde iktidar olmak” hedefi, yerel seçimler boyunca EMEP açıklamalarına ve propagandasına hakim bir başka temel politik tema oldu. EMEP propagandası ve *Evrensel* yazarları bunu öylesine bir doğallık içinde yineleyip duruyorlar ki, insan buradaki aşırı rahatlığa baktığı zaman, bu çevrenin nispeten kısa sayılabilecek bir süre içinde liberal sol burjuva ideolojisini benimsemeye ve özümsemeye katettiği mesafeye şaşırmadan edemiyor. Yerel seçim başarısıyla “yerel iktidar”, ardından bundan da alınacak güç ve itilimle bu kez bir genel seçim başarısıyla ülke düzeyinde “genel iktidar”...

Bu, parlamentarizme dayalı burjuva liberal ideolojinin dipsiz kuyusudur!

(...)

(Tasfiyeci Sürecin Son Aşaması: Parlamentarizm, Eksen Yayıncılık, sf: 104-105)

ÜNSA'da yarım direniş, çeyrek zafer!

Ünsa Çuval'da 4 Aralık günü ücret ve tazminat alacaklarının ödenmesi talebi ile başlayan direniş geçtiğimiz hafta sonu sona erdi.

Direniş, krizi fırsat bilen Ünsa patronunun taşeronların bir bölümünü kapatma kararı alması ve işçilerin alacaklarını vermemesi üzerine başlamıştı. 2006 yılında Rozi direnişinde yer alan bir işçinin Nakliyat-İş yöneticilerine haber vermesi ile birlikte sendika yöneticileri işyerinin önüne gelmiş, işçilerle yaptıkları toplantıda direniş kararı alınmıştı. İlk birkaç gün direnişe çıkma konusunda kararsız olsalar da, patronun oyalayan tutumları üzerine, Eda Tekstil taşeronunda çalışan 85 Ünsa işçisi, bayram dönüşü olan 15 Aralık günü Samandıra'daki ana fabrika önünde direnişe başlamıştı. Taşeronun işçilerin alacaklarını vermemesi üzerine direniş, bu durumun asli sorumlusu olan Ünsa'nın önüne taşınmıştı.

Direniş boyunca işçiler iki kez alacaklarının ödenmesi talebiyle fabrikayı işgal ettiler. Bunun dışında fabrika önünde ve Taksim gibi merkezi yerlerde bir dizi eylem gerçekleştirdiler.

Direnişte geçen 50 gün boyunca Ünsa işçileri, belki de yıllar boyunca öğrenmedikleri şeyleri bu mücadele içerisinde öğrendiler. Bu tablo, herhangi bir eylemin işçilerde yaratacağı bilinç sıçramasının en büyük kanıtlarından biri oldu. Olanakların çok daha fazla olduğu Sinter gibi fabrikalarda hayata geçirilmeyen eylemlerle Ünsa işçileri sınıf mücadelesi payına anlamlı bir deneyim elde ettiler.

Ancak Ünsa direnişinde yaşananlar sadece olumluluklar değildi. Direniş kendi içinde sürekli bir biçimde yalnızlaştı ve kan kaybetti. Özellikle son zamanlarda direnişe katılan işçi sayısında ciddi azalmalar yaşandı. İşçiler yalnızca patronla görüşme yapılacağı vb. günler direniş alanına gelmeye başladılar. İşçilerin bir kısmı patronla anlaşarak, alacaklarının bir kısmını hibe ettiler ve direniş alanını terk ettiler. En son geçtiğimiz hafta sonu direnişe devam etmekte kararlı olan 15-20 civarında işçisi ise alacaklarının bir kısmını peşin, geride kalan bölümünü de 2 senet halinde alarak direnişi sonlandırdılar.

Direnişlerde böyle zayıflama veya kırılmalar yaşanmasının sınıf mücadelesinin bugünkü düzeyi açısından anlaşılır yanları bulunuyor. Ancak Ünsa'da bu zayıflamayı yaratan en temel etkenin direnişin "öncüleri" tarafından sürekli bir biçimde yalnızlaştırılması olduğunu söyleyebiliriz. Nakliyat-İş yöneticileri, genel başkanlarının DİSK yönetim kurulu üyeliği kimliğini de kullanarak başlattıkları bu direnişte bir kez daha, bilinen dar grupçu ve benmerkezcî tutumlarını sergilediler.

Sınıf mücadelesinin yalnızca kendilerinden sorulduğunu sananlar, biz sınıf devrimcilerinin ve OSİM-DER'li işçilerin direniş alanında yer almasına bile tahammül edemediler. Ünsa'da yürüttükleri mücadeleler nedeniyle ve "işyerinin gelecekteki çıkarlarına zarar vereceği!" iddiasıyla, işten atılan eski Ünsa işçilerini direniş alanından kovmaya bile yeltenebildiler. Hatta daha da ileri giderek, direnişçi işçileri kışkırtıp bu işçilere saldırtmaya kalktılar. Dahası, Ünsa'nın ana fabrikasında çalışan işçilerin bile direnişçi işçilerle görüşmesine engel oldular.

Sınıf devrimcileri olarak, her zaman olduğu gibi, işçi sınıfının her direnişinin kendi direnişimiz olduğu bilinciyle hareket ettik ve direnişin ileriye taşınması için tüm olumsuzluklara karşı elimizden gelen çabayı sarf ettik. Direnişin soluğunu ana fabrikanın içine ve çevre fabrikalara taşımaya çalıştık. Bunu ne küçük dar

grupçu hesaplarla, ne de başka anlamsız kaygılarla yaptık. Buradaki tek kaygımız, çalıştığımız havzada gerçekleşen bir direnişe karşı sorumluluklarımızı yerine getirmek oldu. Ancak kendileri dar grup çıkarları peşinde koşan bu "öncüler", "buradan kendi partinize adam götüremezsiniz, boşuna gelmeyin!", "burada bir sendika var, bir siyasal hareket var, size gerek yok!" gibi söylemlerle bizleri de kendileri gibi sandıklarını ortaya serdiler.

Elbette bizler de çalıştığımız alanlarda örgütlü gücümüzü büyütme gibi temel bir kaygıyla hareket ettik. Ama bu sınıf mücadelesinin toplam kazanımlarını gözetken bir kaygı oldu her zaman. Hiçbir zaman örgütsel çıkarlarımızı önplana alarak, bir direnişin kaderi ile böylesine oynama hakkını kendimizde görmedik.

Evet, tüm bu yapılanlara direnişin kaderi ile oynamak diyoruz. Çünkü biz komünistler, bir direnişin kazanımını hiçbir zaman sınırlı taleplerin kazanılması olarak algılamadık. Biz direnişlerin kazanımlarını, talepler elde edilse de edilmese de, her zaman sınıf mücadelesine sunduğu toplam katkılar üzerinden değerlendirdik. Bir işçinin sınıf bilincinin gelişimini ise, onu kendi fabrikasının dar dünyasından çıkarak tüm dünyayı algılamaya başlaması ile ölçtük. Bizim gözüne taktığımız at gözlüğü ile değil kendi gözleri ile dünyayı algılamasını sağlamaya çalıştık!

İşte Ünsa'daki "öncüler" tam da bu noktada son derece kötü bir pratik sergilediler. Kurdukları bürokratik tahakkümlerle, işçilerin kendilerinden başka hiç kimse ile temas kurmalarını, hatta konuşmalarını istemediler. Hatta direnişe dair düşüncelerini paylaşan sıradan bir mahalle bakkalını bile direniş alanından temsilcileri işçilerle görüştürmediler.

Tüm bu yaşananların yarattığı sonuçları özetlemek bakımından ibretlik bir örnek ise, ana fabrikada örgütlü olan DİSK Tekstil Sendikası'nın tutumu oldu. Dışarıda taşeron işçilerin direnişi DİSK Örgütlenme Sekreteri'nin öncülüğünde yürürken, aynı konfederasyona bağlı ana fabrikada örgütlü olan DİSK Tekstil "direnişle hiçbir ilgisi olmadığını, üyelerinin işverenle bir problemi olmadığını" söyleyebilecek kadar pervasızlaşabildi. Bırakalım sınıf dayanışması örülmesini, aynı konfederasyona bağlı bir sendikanın direniş düşmanlığı yapmasına göz yumulabilir.

Şimdi sormak gerekiyor. Bu nasıl bir anlayıştır ki,

bir direnişte en önemli silah olan sınıf dayanışması dışlanabiliyor. Ya da bu dayanışmayı sadece kendi siyasal çevresi ile sınırlı düşünebiliyor? Bunu yapanlar, bu direnişlerde gerçek bir kazanım elde ettiklerine ya da sınıf mücadelesine en küçük bir katkı sunduklarına kendilerini nasıl inandırıyorlar?

Bu tutumu sergileyenlerin, alanlarda attıkları "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganı konusundaki samimiyetlerini sorgulamaları gerekiyor. Ya da kendi "önderlik!" ettikleri direnişler dışındaki direnişlere gerçekleştirdikleri ziyaretleri!..

Ünsa'da yaşanan direniş hakkında daha pek çok şey söylemek mümkün. Ama biz şimdilik bu kadarı ile yetinmek istiyoruz. Sınıf dayanışmasının örülebilmesi nedeniyle yarım kalan bu direnişin çeyrek zaferinin olumlu yönlerini örnek alalım, olumsuz yönlerini not düşelim. Bunu yaparken de, bu anlayışa yön veren siyasal iradenin kuruluş gerekçesinde küçük burjuva sol harekete ilişkin yazdıkları ile bitirelim. Burada söylenenler onlara, gerçek durumlarını görmelerini kolaylaştıracak bir ayna işlevini yerine getirecektir:

"Sosyalist Kamp'ın çöküşü bizim Küçükburjuva Sol Grupları da olumsuz yönde etkiledi. Devrimci teoriyi bilmeyen bu grup şefleri inançlarını önemli bir oranda yitirdi. Tabii devrim hedeflerini de yitirmiş oldular bu inanç kaybıyla... O zaman, güçlü, birleşik gerçek bir Devrimci Partiye de pek ihtiyaç yok diye düşünmeye başladılar... Varsın küçük olsun ama benim olsun. Yani 'baş ben olayım da gerisi o kadar önemli değil' gerici, küçükburjuva anlayışına kapıldılar, bu grupların tepesinde bulunan şefler... Bu anlayış onları gerçek devrimcilikten, Derlenişten, Birlikten ve Devrim hedefinden kopardı ve birer derebeyine dönüştürdü..." (Halkın Kurtuluş Partisi Kuruluş gerekçesi'nden...-www.kurtuluspartisi.org)

Ümraniye'den sınıf devrimcileri

Devlet madalyasından Kocatepe törenine kontrgerilla gerçeği...

Kontrgerilla devletinden hesabı işçi ve emekçiler soracak!

Ergenekon soruşturmasına ses çıkarmayan Genelkurmay, sıra JİTEM'e ve işin Kürdistan boyutuna gelince sert tepki gösterdi. JİTEM davasında yargılanan eski Diyarbakır JİTEM Komutanı Abdülkerim Kırca'nın cenazesine tam kadro katılımı ve yaptığı açıklamayla Genelkurmay, bu eli kanlı tetikçiyi ve icraatlarını sahiplendiklerini ortaya koydu. Cenaze töreninde dikkat çeken noktalardan biri de, Ergenekon operasyonunda gözaltına alınıp bırakılan eski MGK Genel Sekreteri emekli orgeneral Tuncer Kılıncı'na rütbeli subayların asker selamı vermesi ve diğer katılımcılar tarafından alkışlanması oldu.

Kuşkusuz, intihar ettiği açıklanan JİTEM'ci Albay Abdülkerim Kırca'nın cenazesine TSK komuta kademesinin "mesaj verme" amacıyla topluca katılımı ve Tuncer Kılıncı'na gösterilen ilgi bir tutumun ifadesidir. Bilindiği gibi, TSK'nın politik kültüründe cenazeler üzerinden mesaj verme önemli bir yer tutmaktadır. Özellikle kritik siyasi dönemeçlerde bu cenazeler daha geniş askeri katılımı düzenlenir. Bu çerçeveden bakıldığında, Genelkurmay'ın Kırca'nın cenazesini vesile ederek, bir güç ve kararlılık gösterisinde bulunduğu açıktır.

Verilmek istenen mesajla, Ergenekon operasyonunda Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaşta işlenen suçların deşelenmesinin istenmediği apaçık ortaya konuluyor. Genelkurmay, özellikle ordu görevlileri için bir sınır konulmasını, davanın fazla dallandırılıp budaklandırılmadan sonuçlandırılmasını istiyor. Böylece, kontrgerilla, onun emir ve komuta zinciri dokunulmazlar listesine kaydediliyor. Geriye ise, bazı konularda çatlak sesler çıkardığı için ABD'yi rahatsız eden, zaten teşhir olmuş, feda edilmesinde çok da sakınca görülmeyen bazı eski elemanlar kalıyor. Yani istenen, bugüne kadar olduğu gibi, "devlet sırrı" kuralına tam riayet edilmesidir!

Öte yandan, AKP hükümetinin de, bazı önemsiz istisnalar dışında, Genelkurmay ile aynı yerde durduğu görülüyor.

Genelkurmay, Kırca'nın cenazesi öncesinde yaptığı yazılı açıklamada gazetecileri tehdit ederek şunları söyledi: "Son zamanlarda, bazı basın ve yayın organlarında, 'sözde bir itirafçı'nın ifadelerine dayanarak, 10 Nisan 1998'de Serik/Antalya'da teröristlerle girdiği çatışmada bakıma muhtaç malul gazi olan, emekli Jandarma Albay Abdülkerim Kırca ile ilgili olarak suçlayıcı haberlere yer verilmiştir. Dün emekli Jandarma Albay Abdülkerim Kırca'nın, evinde intihar ederek vefat ettiği öğrenilmiştir."

Geçtiğimiz günlerde yapılan basın bilgilendirme toplantısında da şunlar söylenmişti: "Yargılama sürecinde sorumlu ve duyarlı olması gereken kesimlerin özen ve hassasiyet göstermesi gerekirken, kişi ve kuruluşların adeta yargısız infaz edilerek suçlu ilan edilmesi, temel insan haklarına aykırı olduğu gibi hiçbir hukuki ve ahlaki kuralla da bağdaşmamaktadır. Artık, yetkili ve sorumlu makamlar ile sağduyulu medyanın üzerlerine düşen görevleri yerine getirmek üzere söylem yerine gerekli tedbirleri alma zamanıdır."

İroniye bakınız ki, "yargısız infaz" yapmakla görevli biri olan Kırca için, "yargısız infaz yapıldı" deniliyor! Eski JİTEM tetikçisi Aygan'ın ifadelerine göre, emekli Albay Kırca, 30'un üzerinde yargısız

infazın emrini verdi, bazı işkence ve cinayetlerde ise bizzat yer aldı. Bugün, Kırca'nın yargılanması için tam 16 yıldır süren ve fakat uygun mahkeme bulamayan bir dava var orta yerde. Yargılanmasına olanak tanımayanlar şimdi "yargısız infaz"dan bahsediyorlar.

Genelkurmay'ın "sözde itirafçı" dediği Abdülkadir Aygan, ilk itiraflarına 2004 yılında başladı. Aygan'ın itirafları ile ilgili savcılık araştırma yapmış, ceset bulunmuş ve yargı itirafların doğruluğunu kabul ederek, JİTEM elemanları ve Abdülkerim Kırca hakkında dava açmıştı. Yıllardır uyuşmazlık mahkemesinde bekleyen dava nihayet geçtiğimiz aylarda başlamıştı. Ancak Abdülkerim Kırca hiçbir duruşmaya gitmemiş, avukatlar onun hakkında hiçbir bilgiye ulaşamamıştı.

Abdülkadir Aygan, Abdülkerim Kırca hakkında şunları söylüyor: "Grup Komutanı Abdülkerim Kırca'nın yaşamım boyu unutamayacağım bir katliamına şahit oldum. Kırca kendi başına buyruk, MİT'e ve emniyete kafa tutan biriydi. Sivastlıdır ve ülkücü gelenekten gelmez. Sağlık Emekçileri Sendikası, SES'ten Necati Aydın, Mehmet Ay ve Ramazan Keskin adındaki üç genci DGM'den bırakılmalarından sonra gözaltına almamızı emretti. Bunları aldık ve JİTEM'e götürdük. Orada sorgulandıktan sonra Silvan yoluna götürdük. Kırca, gözleri kapalı olan bu gençlere arazide diz çöktürdü ve çok yakın mesafeden enselerine kurşun sıktı."

Bu açıklamalar ve bunu destekleyen bir dizi kanıt üzerine dava, onca yıl sürüncemeden sonra, Diyarbakır 3. Ağır Ceza Mahkemesi başlayacak, tabii engellenmezse...

Genelkurmay'ın JİTEM elemanlarını koruyan açıklamalar yapması ilk değil. 9 Kasım 2005 günü Şemdinli'de bulunan Umut Kitabevi'ne bombalanmasının ardından halkın yakaladığı iki astsubay Ali Kaya ve Özcan İldeniz için zamanın Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt, "tanırım iyi çocuktur" sözlerini sarf etmiş, bu sözler üzerine Genelkurmay hakkında soruşturma isteyen savcı Ferhat Sarıkaya görevden alınmış ve sanıklar suçüstü yakalandıkları halde tahliye edilmişlerdi.

Genelkurmay'ın mesajları hemen etkisini göstermeye başladı. Tayyip Erdoğan başta olmak üzere kimi görevliler konuşmaya başladılar. Erdoğan, intihar eden emekli Albay Abdülkerim Kırca ile ilgili çıkan

haberlere, "Yargısız infaz yapıldı" diyerek tepki gösterdi.

Genelkurmay'ın "Yetkili ve sorumlu makamların, söylem yerine gerekli tedbirleri alma zamanıdır" sözleri, ertesi gün Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ü de harekete geçirdi. Gül, yasama, yargı ve yürütme erkleri temsilcilerini bir yemekte buluşturdu. Yanı sıra askeri yargı temsilcileri de davet edildi.

Durumdan vazife çıkaran Ankara Cumhuriyet Savcısı ise, yasal olarak kimlerin sorgulama için gözaltına alınmaması gerektiğini açıklayan bir bildiri yayımlama zorunluluğu hissetti. İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi ise, avukatların belgelere ulaşma hakkını kısıtlama kararı aldı.

Kısacası, Genelkurmay'ın JİTEM'ci Abdülkerim Kırca'ya sahiplenen açıklaması ve bu konuda hükümetle yapılan görüşmeler sonuç verdi! Görünen o ki, JİTEM ve kontrgerilla çeteleri tarafından işlenen cinayetlerin, yargısız infazların, köy yakmalarının üzerine gidilmemesi için "devlet erkleri" el birliği ile çalışıyor.

Tüm bu olup bitenler, kontrgerillanın tasfiyesi ya da ordunun siyasal sistem üzerindeki ağırlığının azaltılarak demokratikleşmenin yolunun açılmasına değil, ABD yönlendirmesiyle devlet aygıtının yeniden yapılandırılmasına işaret ediyor.

Ergenekon operasyonları, kontrgerilla ve onun şeflerinin işledikleri tüm suçlardan yargılanmalarının biricik yolunun, sermayenin kontrgerilla devletine karşı işçi ve emekçilerin birleşik militan devrimci mücadelesinden geçtiğini bir kez daha ortaya koymuştur.

DESA'da direnişin 206. günü...

Her Cumartesi saat 13.00'te DESA'nın İstiklal Caddesi üzerindeki mağazası önünde buluşan DESA Direnişiyile Dayanışma İstanbul Kadın Platformu üyeleri, Emine Arslan'la beraber 24 Ocak günü de eylemdeydi.

Arslan eyleme, "Ben Emine Arslan... DESA fabrikası önünde 206 gündür direniyorum!" dövizleriyle katıldı. Kadınlar, DESA ürünlerini boykot çağrısı yaptılar.

Emine Arslan ile DESA'nın Düzce Organize Sanayi Bölgesi'ndeki fabrikası önünde direnen işçilerin işe iade davalarının lehte sonuçlandığının belirtildiği açıklamada, DESA patronunun işe iade davalarını temyize gönderdiği ifade edildi. "Kriz dünyaya açılmayı planlayan DESA'nın işini kolaylaştıracak" diyen DESA patronunun, krizi sendika üyesi işçileri işten atmak için kullandığı vurgulandı. Platform üyeleri DESA ürünlerini boykot etme çağrısında bulundu.

"DESA patronu sendikayı hala kabul etmiyor!", "Direnen işçiler sendikayla fabrikaya dönene dek DESA'yı boykot!" dövizlerini açan kadınlar, açıklamanın ardından eylemi sona erdirdiler.

Kartal'da panel...**“Krizin sonuçları ve mücadelenin olanakları”**

Kartal'da 25 Ocak günü “Krizin sonuçları ve mücadelenin olanakları” başlığını taşıyan bir panel gerçekleştirildi. Panelde konuşmacı olarak Birleşik Metal-İş Sendikası Toplu Sözleşme Uzmanı İrfan Kaygısız ve BDSP Temsilcisi katıldı.

Panelde ilk olarak söz alan İrfan Kaygısız, krizin genel olarak yarattığı atmosfere değinerek kapitalist krizin daha da şiddetleneceğini belirtti. Kriz sürecini metal patronlarının örgütü MESS'in verileriyle ele alan Kaygısız, MESS'in ifade ettiği %40 küçülmenin her 100 işçiden 40'ının işten çıkarılacağı anlamına geldiğini ifade etti.

Sermayenin saldırıları karşısında işçi sınıfı ve sendikaların eğilimine dair bir tablo çizmesinin ardından “ne yapmalı?” sorusuna yanıt veren Kaygısız, saldırılara karşı bölgesel mücadelelerin örgütlenmesi, sınıfın politiklaştırılması, taleplerin genelleşmesi ve var olan direnişlerle daha güçlü dayanışmanın yaratılması gerektiğinin altını çizdi. Yükselen her direnişin bir üste sıçratılmadığı koşulda gerileyeceğini, ancak bu direnişlerin geliştirilebildiği takdirde sadece kendi için değil, tüm sınıf açısından bir kazanım olacağını, işçi sınıfına yol göstereceğini vurguladı. Güncel mücadeledeki yöntem ve araçları sıralayan Kaygısız, bu krizin faturasını ödememek için sokağa çıkılması, sokağın ele geçirilmesi gerektiğini ifade etti.

BDSP temsilcisi, sermayenin saldırıları karşısında ne yapılacağını ve mevcut deneyimlerin tartışılmasının önemine vurgu yaptı. Krizin dünya çapında yarattığı sonuçları özetledi, krizin bir sonucunu da kapitalizmin kendini savunmaya geçmesi ve sosyalizmin güncelliğinin tekrar ortaya çıkması olarak tanımladı. Atılacak her adımın, gerçekleştirilecek her direniş ve eylemin devrimci iktidar perspektifiyle örgütlenmesi gerektiğini ifade etti. Sosyalizm ufkundan uzak her adımın bu düzene yedekleneceğini, kapitalizmin sınırları içerisine sıkışacağını vurguladı.

Sosyalizmin tek kurtuluş yolu olduğunun altının çizilmesiyle devam eden konuşmada, fabrika komiteleri başta olmak üzere, bölgelerde havza platformları, yanısıra birleşik mücadeleyi sağlamak amacıyla ortak mücadele platformları kurulması gerektiği söylendi. İşten çıkarmalarda fabrikayı terketmeme, işgal ve direniş öne çıkarılırken, ortak mücadele hattı olarak genel grev ve genel direnişin hedeflenmesi gerektiği vurgulandı.

Soru-cevap bölümünde tekstil, metal ve diğer işkollarından işçilerin sorduğu sorularla mücadele yöntemlerinden krizin sonuçlarına, sendikaların misyon ve tutumlarından bugün varolan direnişlerin tablosuna, ortak platformların duruşlarından düzen partilerinin duruşlarına, Venezüella ve Almanya'daki sınıf hareketinin tablosuna kadar birçok konuda tartışma yürütüldü.

Panel, 15 Şubat'ta İstanbul'da gerçekleştirilecek mitinge çağrıyla sona erdi.

Kızıl Bayrak / Kartal

Topkapı'da krizin faturasına karşı imza kampanyası

Krizin faturasını ödememek için yürüttüğümüz çalışmalarımıza yeni araçlarla devam ediyoruz. “İşten çıkarmalar yasaklansın!”, “Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!”, “İnsanca yaşamaya yeterli vergiden muaf asgari ücret!”, “Zamlar geri çekilsin, fiyatlar dondurulsun!”, “Artan oranlı gelir ve servet vergisi!”, “Eğitim, sağlık gibi temel haklar ücretsiz olsun!”, “İşsizlik sigorta fonu tümüyle işçilerin kullanımına açılsın, işçilerin denetimine verilsin!”, “Kıdem tazminatı hakkına dokunulamaz!”, “İMF, Dünya Bankası vb. emperyalist kuruluşlarla kölece ilişkilere son!”, “Tüm iç ve dış borç ödemeleri durdurulsun!” talepleriyle başlattığımız kampanyamızı bölgemizdeki işçilere taşıyacağız.

23 Ocak sabahı Terazidere'de özellikle çorap işçilerinin yoğun olarak kullandıkları bir güzergâh olan Çelik Çorap önünde kampanyamızı başlattık. Standımızda taleplerimizin yazılı olduğu ve 15 Şubat'ta konfederasyonların ortak olarak düzenleyeceği mitinge çağrı yapan büyük boy dövizler de kullandık.

15 Şubat'ta gerçekleştirilecek mitinge kadar sürdürmeyi planladığımız imza kampanyasını işe giriş ve çıkış saatlerinde fabrika önlerinde ve merkezi güzergâhlarda açacağımız standların yanısıra tüm havzayı dolaşarak işçi ve emekçilerin bulunduğu alanlarda sürdüreceğiz.

Topkapı İşçi Derneği üyeleri

Sefaköy'de ortak kriz paneli

Küçükçekmece yerelinde, yaşanan ekonomik krizin etkilerine karşı işçi ve emekçileri aydınlatma ve yaşanan krizi devrimci amaçlarla değerlendirme amacıyla kurulan yerel platform 25 Ocak günü bir panel gerçekleştirildi. İbrahim Okçuoğlu'nun katıldığı toplantıda “Kapitalist krizin yapısal nedenleri ve mücadele biçimleri” tartışıldı.

Okçuoğlu konuşmasında kapitalist üretimin ilk krizi yaşadığı zamandan bu yana her 8-10 yılda bir krizin tekrarlandığını, bunun da üretimin anarşik yapısından kaynaklı olduğunu söyledi. Krizin ABD'de yaşanan konut krizi ile başlamasının nedenlerini açıkladı. Bu kriz sürecinde emperyalist güç odakları arasındaki çıkar çatışmalarının daha da belirginleştiğini ifade etti. Krize karşı ortak çözümler amacıyla düzenlenen toplantılardan hiçbir sonuç çıkmamasını buna örnek gösterdi. Kriz sürecinin en önemli kazanımının, kapitalizmin sorgulanmaya, Marksizmin haklılığının yeniden kabul görmeye başlaması olduğunu söyledi.

Okçuoğlu konuşmasına şu sözlerle devam etti: “Fakat bu hiçbir şekilde kapitalizmin kendiliğinden yıkılacağı sonucunu yaratmamalıdır. Eğer kapitalizmin yıkıcı gücü olan işçi sınıfı harekete geçmez, bu süreçte siyasal örgütlülüğü önderliğinde kapitalist sisteme karşı eyleme geçmezse, bu sistem bir şekilde işçi sınıfını daha da köleleştirerek bu süreçten çıkacaktır. Bu yüzden sınıfın siyasal unsurlarına önemli görevler düşmektedir. Bugünün görevi kapitalist kriz sürecinden devrimci amaçlarla yararlanmaktır.”

Sunuma yapılan eklemeler ve soruların ardından panel sona erdi. Katılımın zayıf olduğu paneli Alınteri, BDSP, BİD, ESP, EHP ve TÖP örgütledi.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Sincan'da İşçiden İşçiye dağıtımları

Sermayenin dünya çapındaki krizi gittikçe derinleşirken bunun sonuçları Sincan Organize Sanayi Bölgesi üzerinden de açıkça görülmektedir. İşten atılan işçi sayısının 12 bini bulduğu Sincan Organize'de, yanısıra ücretsiz izin ve ücret gaspı saldırıları da neredeyse tüm fabrikalarda uygulanıyor.

Erkunt, Hidromek, Arçelik gibi büyük ölçekli fabrikalarda işten çıkarmalar gündemde. Son olarak Erkunt Traktör ve Döküm fabrikasının %40 küçüleceği söylentileri işçiler arasında yayılmakta. Bu da yüzlerce Erkunt işçisinin işten atılacağı anlamına geliyor. Hidromek ve Arçelik fabrikalarında da benzer durumlar söz konusu. Bu fabrikalarda Türk Metal Sendikası örgütlüdür. Ülke çapında olduğu kadar Sincan Organize'de de ihanetçi kimliğini hep göstermiş olan bu çetenin işçileri arkadan hançerlemesi ise an meselesidir.

Şu ana kadar patronların yoğun saldırılarına karşı fabrikalardan örgütlü bir tepki yükseltilmiş değil. Bunun gerisinde Sincan Organize işçilerinin örgütsüz ve dağınık tablosu var. Organize'yi sarsabilecek büyük ölçekli fabrikaların hepsinde de hain Türk Metal Sendikası'nın varlığı bu tepkileri boğmaktadır.

Sincan İşçi Derneği Girişimi olarak, krizin kaynağı olan çürümüş sermaye düzenine karşı işçi ve emekçileri mücadeleye çağırarak için birçok araçla da sınıfa seslenişimizi sürdürüyoruz.

İşçiden İşçiye Ankara İşçi Bülteni'mizin yeni sayısının dağıtımlarına ara vermeden devam ediyoruz. Sincan içerisindeki farklı servis noktalarına üç gün boyunca aralıksız dağıtımlarımızı gerçekleştirdik. Servis noktalarının her birinde özel olarak yüklediğimiz dağıtımlarımız sonucu daha önce ulaşamadığımız işçilere ulaştık. Bunu önümüzdeki günlerde de sürdüreceğiz. **Sincan İşçi Derneği Girişimi** olarak bültenimizin Şubat ayı sayısının hazırlıklarına da başladık. Organizmeye ve bölgeye yüklenişimizi daha da tempolu bir şekilde sürdürmeye devam edeceğiz.

Ankara İşçiden İşçiye

Küçükçekmece'de sınıf çalışmalarından...

Sınıf dayanışması her geçen gün daha fazla artan bir ihtiyaç haline alıyor. Bu amaçla çıkarılan BDSP imzalı "DESA, Sinter, Gürsaş, Ünsa... Direniyor! Sınıf dayanışmasını yükseltelim!" şiarlı afişleri Güneşli, Yenibosna, Sefaköy'de fabrikaların olduğu bölgelerde yaygın bir şekilde kullandık. Devletin kolluk güçleri afişlerimize tahammülsüzlüğünü hemen yırtarak gösterdi. Özellikle direnişteki fabrikalarla ilgili bölümün yırtılması, bölgemizde bulunan Desa patronunun hazımsızlığının bir ürünü.

"Krizin faturasını kapitalistler ödesin!"

Krizle karşı faaliyetimiz açtığımız imza standları ile devam ediyor. İmza standını ilk gün ajitasyon konuşmaları eşliğinde Sefaköy merkezinde bulunan Gümüşçüler Çarşısı'nda açtık. İmza atanlar kriz nedeniyle özellikle AKP hükümetine karşı olan öfkelerini dile getirdiler. İmza atanlar arasında krizden kaynaklı işten atılan işçiler de bulunuyordu.

Emekçi kadınlar krizin faturasını ödememek için mücadeleye!

Patronlar krizi en az zararlı atlatmak için faturayı işçilere ve emekçilere kesmeye devam ediyor. Bu tabloda en fazla etkilenenler işçi kadınlar oluyor. Öncelikle kadınlar işten atılıyor, ücretleri düşürülüyor, kıvrıntı düzeyindeki hakları gaspediliyor, vb... Emekçi kadınları krizin faturasını ödememeye çağıran Emekçi Kadın Bülteni'ni kadın işçilerin yoğun çalıştığı hedef fabrikalara ulaştırdık.

Gazete satışlarımız sürüyor...

Düzenli olarak haftalık gazete satışı 27 Ocak sabahı Şirinevler meydana gerçekleştirdik. Gazete satışı yaparken, işçi ve emekçileri direnen işçilerle ve direnen halklarla dayanışmayı yükseltmeye, kendi hakları ve gelecek için mücadeleye çağırdık. Satış esnasında yine devlet terörüne maruz kaldık. Arkadaşlarımız keyfi bir şekilde GBT kontrolünden geçirildi. Ara vermeden faaliyetimizi sürdürdük ve polislin tutumunu teşhir ettik.

DESA'ya dayanışma ziyareti...

Sefaköy DESA önünde Emine Arslan tüm kararlılığıyla, 200. gününü aşarak direnişine devam ediyor. Direniş yeri günlük olarak ziyaret ediliyor. Son olarak Küçükçekmece'den Emekçi Kadınlar DESA direnişçi Emine Arslan'ı ziyaret ettiler.

Küçükçekmece BDSP

2. Ümraniye İşçi Kurultayı'na etkin hazırlık!

Ümraniye'de sınıf bilinçli işçilerin çağrısı ile yaklaşık beş aydır hazırlıkları sürdürülen 2. Ümraniye İşçi Kurultayı 1 Şubat günü toplanacak.

Bölge işçilerinin katılımına açık bir şekilde oluşturulan Hazırlık Komitesi ile yapılan ön çalışmalarda, bölge işçileri kurultayın örgütlenmesinde aktif biçimde rol almaya çağırılmışlardı. Propaganda-ajitasyon çalışmalarında, yapılan anketlerde ve toplantılarda bu çağrı yinelenirken, aynı zamanda çeşitli fabrikalarda ve işçi semtlerinde kurultay hazırlık toplantıları gerçekleştirildi. Bu toplantılarda işçi sınıfının genel planda içinde bulunduğu durum ve fabrikaların özgün sorunları tartışıldı. Yanı sıra kurultaya hazırlık çerçevesinde üç temel etkinlik gerçekleştirildi.

Kurultaya az bir zaman kalmışken, Kurultay Hazırlık Komitesi bir kez daha yoğunlaştırılmış kitle çalışması ile bölge işçilerini kurultaya katılmaya çağırıyor.

Hafta boyunca İMES kapılarında, İstanbul Çarşısı'nda, Tepeüstü'nde kurultay bildirimlerini bölge işçilerine ulaştıran Kurultay Hazırlık Komitesi, bölgenin birçok noktasında da kurultaya çağrı afişleri yaptı.

25 Ocak sabahı erken saatlerde OSB'ye, Kadosan, DES ve Ferhatpaşa Köprüsü'ne "Örgütlü işçi yenilmezdir! / 2. Ümraniye İşçi Kurultayı" şiarlı afişlerden 300 adet yapıldı. İşçilerin yoğun olarak geçtiği yerler afişlerle donatıldı.

Öğlen saatlerinde Dudullu merkezde pazarın girişine "Krizin faturasını ödemeyeceğiz!" başlığını taşıyan afişler eşliğinde masa açıldı. Önlüklerin giyildiği çalışmaya Dudullu emekçilerinin yoğun ilgisi vardı. Ajitasyonlarla birlikte Dudullu emekçilerine krizin faturasını ödememe ve mücadele çağrısı yapıldı, kurultaya çağrı da bulunuldu. İki saat içerisinde yaklaşık 400 imza toplandı.

26 Ocak günü İMES A Kapısı'nda, 27 Ocak

günü İMES E Kapısı'nda açılan standlar ile çalışmalar devam etti. Ayrıca kurultay çalışmaları kapsamında dernek binasına 6 x 3 metrelik pankart asıldı.

Fabrika önlerinde gerçekleştirilen bildiri ve bülten dağıtımlarının yanı sıra Dudullu-İçerenköy hattı, sanayi içi, Ümraniye-Sultanbeyli hattı, Ümraniye, Samandıra ve Sultanbeyli'nin emekçi mahalleleri kurultay çağrısını içeren afişlerle donatıldı. Propaganda çalışması kapsamında 28 Ocak gününe kadar 1.500'ün üzerinde afiş, 8 bine yakın bildiri, 2 bin civarında bülten kullanıldı. Ayrıca fabrikalara özel olarak hazırlanan bildirimlerin dağıtımı ile kurultay çağrısı yoğunlaştırılıyor.

Bölgedeki ilerici kurumlar, sendikalar ve sendika temsilcileri ziyaret edilerek kurultay çağrısı yinelenirken, akşamları ise havzanın emekçi mahallerinde kapı kapı evler ve kahveler dolaşarak, kurultaya ve 28 Ocak günü gerçekleştirilecek Sinter Metal işçileri ile dayanışma gecesine çağrı yapılıyor.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Çiğli'de kadın paneli!

"Sağlığın Özelleştirilmesi ve Kadın Sağlığı" paneli 24 Ocak günü Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi'nde gerçekleştirildi. Panel hazırlıkları çerçevesinde çıkardığımız ozalit ve afişleri mahallelerde ve işçi servis güzergahlarında yaygın bir şekilde kullandık.

Hazırladığımız davetiyeleri işçi ve emekçi kadınlara elden dağıttık. Panele konuşmacı olarak Emekçi Kadın Komisyonu adına bir arkadaşımız ve Kadın Hastalıkları ve Doğum Uzmanı Dr. Zehra Mete katıldı.

İlk önce Emekçi Kadın Komisyonu adına bir konuşma yapıldı. Komisyonun şimdiye kadar yaptığı çalışmalar hakkında bilgilendirmede bulunuldu ve komisyonun amaçları anlatıldı. Kadının kurtuluşunun sosyalizmde olduğu vurgulandı. Kadınların her alanda mücadele etmesi gerektiği söylendi. Konuşma, tüm kadınların çalışmaya davet edilmesiyle son buldu.

Daha sonra söz alan Dr. Zehra Mete sağlığın özelleştirilmesi ve SSGSS'nin kadını nasıl etkilediği üzerine sunum yaptı. Bu yasayla sağlığın paralı hale geldiğini, hastaların ise müşteri durumuna düştüğünü söyledi. Çeşitli örneklerle sağlığın özelleştirilmesini anlattı. Bu uygulamaların AKP hükümetiyle beraber pervasızlaştığından bahsetti. İnsanlar ses çıkardıklarında bu saldırı yasalarının geri çekilebileceğinden söz etti. Daha sonra panele katılan kadınlar görüşlerini paylaştılar.

Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi Kadın Komisyonu çalışanları

Ankara DTCF’de faşist saldırganlık...**“Faşizme karşı omuz omuza!”**

Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi’nde 21 Ocak günü okul yemekhanesinde sivil faşistler devrimci, demokrat ve yurtsever öğrencilere sözlü tacizde bulundular. Saldırıya karşılık vermeye giden devrimcilere sivil polislerle beraber faşistler saldırı gerçekleştirdiler. Bunun üzerine çıkan çatışmada düzenin kolluk kuvvetleri de öğrencilere müdahalede bulundu ve öğrencilerden yaralananlar oldu.

Okulda süren bekleyiş sırasında, kolluk kuvvetleri tarafından sınava götürülmeye çalışılan faşistlere devrimci-demokrat yurtsever öğrenciler gerekli cevabı vererek okula girmelerini engellediler. Olaylar nedeniyle öğrenciler okuldan toplu çıkış yaptılar.

22 Ocak sabahı okula toplu giriş yapmak isteyen öğrencilere polis tarafından kimlik kontrolü ve üst araması dayatıldı. Bunu kabul etmeyen öğrenciler okul önünde beklemeye başladılar ve bir süre sonra okula girebildiler.

Faşist baskılar okul girişinde bir grup öğrencinin gözaltına alınmak istenmesiyle sürdü. Arkadaşlarına sahip çıkarak gözaltıları engellemeye çalışan devrimci, demokrat, yurtsever öğrencilere polis tarafından gaz bombası atıldı. Saldırı sırasında bazı öğrenciler gözaltına alınırken bir kişi de polis tarafından ağzına silah dayanarak tehdit edildi ve havaya ateş açıldı.

DTCF’liler faşist saldırganlığa 22 Ocak günü saat 12.30’da gerçekleştirdikleri basın açıklamasıyla yanıt verdiler. Açıklama için okula girmek isteyen kitle içeri alınmak istenmese de polisin engelleme girişimleri boşa düşürüldü. Basın açıklamasında, bir gün öncesinden itibaren yaşanan süreç özetlendi, polisin eli satırlı ve sallamalı faşistleri koruduğu gerçeği bir kez daha teşhir edildi.

Açıklamaya destek veren Eğitim-Sen Genel Başkanı Zübeyde Kılıç da kısa bir konuşma yaparak, üniversitenin özerk, demokratik bir kurum olması

gerektiğine değindi. Kamera, turnike ve özel güvenlik birimleriyle öğrencilerin baskı altına alınmaya çalışıldığına dikkat çekerek, mücadelenin üniversitelerin asıl sahiplerine bırakılana kadar süreceğini söyledi. İnsan Hakları Derneği de açıklamaya destek verdi.

Arkadaşlarının serbest bırakılmasını talep etmek ve saldırıları teşhir etmek için öğrenciler 22 Ocak günü Ankara Adliyesi’nin önünde bir basın açıklaması gerçekleştirmek istediler. Kolluk güçleri, Adliye önünde kitle yavaş yavaş toplanırken, eyleme katılan iki devrimciye saldırdı. Saldırısını sözlü tacizle başlatan polis, devrimci öğrencilere fiziki saldırıda bulunarak gözaltına almaya çalıştı.

Arkadaşlarının yanına giden kalabalık bir kitlenin olaya müdahalesiyle polis devrimcilere gaz bombalarıyla azgınca saldırdı. Karşılıklı çatışmalar Ulus’a kadar sürdü. Ulus’ta tekrar toplanan devrimciler bu defa Kurtuluş’a yöneldiler. Polis saldırısı burada da devam etti. Bir saate yakın süren çatışmada çok sayıda yaralanan ve gözaltına alınan oldu.

Ekim Gençliği / Ankara

Esenyurt’ta liselilerden Filistin’le dayanışma eylemi...**“Filistin halkı yalnız değildir!”**

22 Ocak günü Esenyurt’ta liseli gençlik olarak Filistin halkının mücadelesine destek vermek, işgal ve kuşatmayı protesto etmek amacı ile bir basın açıklaması gerçekleştirdik. Basın açıklaması kararını Gazze’ye yönelik saldırı devam ederken almıştık. Basın açıklamasının güçlü olabilmesi için etkin bir ön çalışma yapmayı hedefledik. Bu çerçevede bir çalışma planı çıkardık.

Basın açıklaması için davetiye, okulda dağıtmak için bildiri ve kuşlamalar hazırladık. Çalışmayı mümkün olduğu kadar çok liseye taşımaya ve bulunduğumuz okullarda meşru bir temelde yürütmeyi hedefledik. Bu çerçevede hazırladığımız davetiyeleri ve kuşlamaları birçok okula dağıttık. Ayrıca hazırlamış olduğumuz bildirimleri sınıfları dolaşarak, kimisinde ajitasyon konuşmaları eşliğinde, kimisinde ise bildiriye sınıflarda okuyarak dağıttık. Birçok sınıfın panolarına bildirimimizi astık. Oldukça olumlu tepkiler aldık. Birçok öğrenci eyleme katılma konusunda isteğini dile getirdi.

Ateşkes sürecinin başlaması eyleme katılma konusundaki canlılığı belli yönleri ile kırsa da, başarılı bir eylem gerçekleştirdik. Eylem 60’ı aşkın lisenin katılımı ile gerçekleşti.

Kitle eylemin yapılacağı noktaya sloganlar eşliğinde yürüyerek geldi. Alkış ve sloganların haykırıldığı eyleme çevrede bulunan insanlar da destek verdi.

“Katliamların hesabını soracağız! Filistin halkı yalnız değildir!” pankartının yanı sıra “Direnen halklar kazanacak!”, “Bji bratiya gelan!”, “Katil İsrail Ortadoğu’dan defol!” vb. şiarların yer aldığı dövizler taşındı. Basın metninin okunmasının ardından alkış ve sloganlar eşliğinde Gündoğdu marşı söylendi. Yapılan yürüyüşün ardından eylem sonlandırıldı.

Eylem sonrasında eyleme katılanlarla birlikte bir toplantı gerçekleştirdik. Toplantıda, atılan bu anlamlı adımın korunması gerektiği vurgulandı. Liselerde örgütlülüğü büyütmek, paralı eğitim, ÖSS sorunu, ekonomik kriz gibi konularda da çalışma yürütmek önerileri sunuldu.

Esenyurt İLGP

Çiğli’de liseli gençlik şenliği...

İLGP olarak ilk dönemin sonunda gençliği ilgilendiren sorunları gündemleştirmek amacıyla 25 Ocak günü bir etkinlik gerçekleştirdik.

Tüm etkinliği ve programı liselilerin öz gücüne dayanarak örgütledik. Etkinliğe çağrı amacıyla yüzlerce el ilanı dağıttık, onlarca afiş yaptık, ozalit astık. Şenliğin duyurusu için Çiğli merkezde bulunan okul çevrelerine A3 afiş, merkeze ise ozalit afiş kullandık. Davetiyelerimizi liseli gençliğe ulaştırdık.

Etkinliğimiz 25 Ocak günü saat 15.00’te Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi’nde başladı. Salona “Ticari eğitime, şovenizme ve emperyalist savaşa hayır!/İLGP” pankartını, sahneye ise “Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!” yazılı afişini astık.

Program devrim ve sosyalizm mücadelesinde yitirdiğimiz devrim şehitleri anısına saygı duruşuyla başladı. Daha sonra gençliği ilgilendiren sosyal ve siyasal gelişmelerin anlatılmasıyla devam etti. Yaşanan tüm sorunlara karşı liseli gençliğin mücadele etmesi gerektiği vurgulandı. Gençliğin sorunlarına gerçek ve kalıcı çözümler bulabilmesinin yolunun devrim ve sosyalizm mücadelesine katılmaktan ve bu mücadeleyi büyütmeğe geçtiği ifade edildi.

Konuşmanın ardından liselilerden oluşan “Ekmek Arası Tiyatro Topluluğu”nun kendi yazıp hazırladığı “Kim deli?” isimli tiyatro oyunu sahnelendi. İlgiyle izlenen oyunun ardından yine liseli gençliğin emeğiyle hazırlanan “Bir Ses Bir Ritim” başlıklı müzik sunumu gerçekleşti. Kürtçe türkü ve ezgilerin yanı sıra devrimci marşlardan oluşan program yoğun alkış aldı.

Ardından sahneye Nazım Hikmet, Ahmet Arif, Hasan Hüseyin vb. devrimci ilerici şairlerin şiirlerinden derledikleri hazırlıklarıyla bir kez daha liseli gençlik çıktı. Mizansene dayalı olarak okunan şiirler büyük beğeni topladı.

Program liselerde değişik sorunlar yaşayan gençliğin sorunlarını ve çözüm önerilerini dile getirmesi amacıyla hazırlanan serbest kürsü bölümüyle devam etti. Değişik okullardan 7 liseli söz alırken, Ekim Gençliği ve İLGP de serbest kürsüden liseli gençliğe seslendi.

Serbest kürsünün ardından genç bir arkadaşımız çelpe tekniği ile sunduğu dinletiyi programı renklendirdi. Yoğun alkış alan kısa dinletinin ardından Kavel Müzik Grubu devrimci türkü ve marşlardan oluşan programıyla sahnedeki yerini aldı. Etkinliğimiz halaylarla sona erdi.

Baştan sona canlı ve coşkulu geçen etkinliğin en anlamlı yanı liseli gençliğin öz emeği ve ürünü olarak örgütlenmesi oldu.

İzmir Liseli Gençlik Platformu

Ateşkes sonrası Gazze...

Direnış iradesi dimdik ayakta!

İsrail savaş makinesinin 22 gün süren Gazze saldırısında işlenen savaş suçları orta yerde dururken, “uluslararası toplum”, canileri yargılamak için kılını kıpırdatmıyor. İsrail’dekiler dahil insan hakları örgütünün sunduğu deliller dikkate alınmazken, Tel Aviv’deki savaş suçlusunu canilerin yargılanması yönündeki çağrılar da karşılıksız kalıyor.

Batılı emperyalistlerin güdümündeki Savaş Suçluları Mahkemesi’nin Gazze’de işlenen suçları görmezden gelmesi tiksinti verici, ancak şaşırtıcı değildir. Zira artık biliniyor ki, batılı emperyalistler de bu suçların dolaysız ortaklarıdır. Bu durumda siyonist kasapları yargılamak batılı emperyalistleri de yargılamak anlamına geleceği için, şimdilik bundan kaçınılıyor.

İsrail’in suçuna ortak olan ABD ile batılı müttefikleri, alçaltıcı tutumlarını Tel Aviv’deki tetikçileri koruyarak sürdürüyorlar. Obama yönetiminin dışişleri bakanı Hillary Clinton, bakan sıfatıyla yaptığı ilk açıklamada, “İsrail’in kendini savunma hakkını destekliyoruz. İsrail’in yerleşim bölgelerine giderek yaklaşan roketler karşılıksız kalamaz” ifadelerini kullandı. Bu açıklama, Obama yönetiminin ırkçı-siyonizmin hamiliği rolünü aynen devam ettireceğini, bu konuda Bush ve neofaşist ekibinden geri kalmayacağını ortaya koymaktadır.

Gazze Şeridi’ni ziyaret eden AB’nin insani yardımdan sorumlu yetkilisi Louis Michel’in açıklaması ise, Clinton’inkinden de iğrenç oldu. İsrail saldırısının geride bıraktığı yıkımı “nefret uyandırıcı” diye niteleyen AB görevlisi de, “Gazze halkının çektiklerinden dolayı sorumluluk büyük oranda Hamas’a aittir” diyerek siyonist cellat takımının safında olduğunu ortaya koydu.

Benzer bir değerlendirmenin Batı Şeria’daki Filistin yönetimi başkanı Mahmud Abbas’tan gelmiş olması ise utanç vericidir. İsrail savaş makinesinin vahşî yıkım ve katliamları orta yerde dururken, siyonist şefler Gazze’nin maketi üzerinde 1.5 yıldan beri saldırı hazırlığı yaptıklarını ilan etmişken, Mahmud Abbas’ın Gazze’deki yıkımdan Hamas’ı sorumlu tutması, geleceğini emperyalistlere bağlayanların alçalmada sınır tanımadıklarını bir kez daha kanıtlamıştır. İsrail savaş makinesi Gazze’de çocukların bedenlerini parçalarken, siyonist şeflerle kucaklaşan Mahmud Abbas, sefil çıkarları için emperyalist-siyonist güçlerin kuklası durumuna düşmekten kurtulamamıştır.

Gazze’yi yerle bir eden, 1300 Filistinli’yi katledip 5 binini yaralayan İsrail savaş makinesi, direniş iradesini zerre kadar zayıflatmayı başaramamıştır. Saldırı, Tel Aviv’deki siyonistlerle onları koruyan batılı emperyalistlerin cani yüzlerinin tüm çirkinliğiyle ortaya serilmesine vesile olurken, Filistin halkının direnişiyile dayanışma eylemleri yayılmıştır.

Savaş makinesiyle yapamadığını emperyalistlere havale etmek için uğraşan İsrail, Filistinli direnişçilere silah akışını engelleyebilecek önlemler arayışındadır. Katlederek teslim alamadığı Filistin halkını silahsız bırakarak direniş iradesini kırabileceklerini sanan siyonist şefler, bu konuda ABD ordusu ve NATO güçlerinin devreye girmesini talep ediyorlar.

Başkanlığının ilk haftasında Ortadoğu özel temsilcisi George Mitchell’i bölgeye gönderen Obama, siyonistlerin bu kirli emellerine ulaşabilmeleri için çalışmaya hevesli görünüyor. Eski senatörlerden Mitchell, Mısır, İsrail, Batı Şeria, Ürdün ve Suudi

Arabistan’a uğrayacak. Saldırımın hedefindeki Gazze’ye gitmeyi düşünmeyen özel temsilci, arabulucu değil, siyonizmin sözcüsü olduğunu daha ilk adımda hissettirmiştir.

ABD, BM, AB, Mısır, Ürdün, Suudi Arabistan, Türkiye gibi güçler İsrail için seferber olmuş durumdadır. Bu gerici koalisyon, Filistin halkının direnişini terk edip silahlanmaktan vazgeçmesini istiyor. Bunun karşılığında emek, su, ilaç, yakıt gibi temel ihtiyaçlarının karşılanacağı, Gazze’ye kontrollü giriş-çıkışa izin verileceği vaat ediliyor. Yani ekmek, su, ilaç, yakıt karşılığında Filistin halkından onurunu terk etmesi isteniyor.

Gerici koalisyonun bu uğursuz rolüne rağmen, Filistin halkı direnmekte kararlı olduğunu gösteriyor. Gazze’yi terk etmesi için İsrail savaş makinesine bir hafta süre tanıyan Filistinli direnişler, ateşkesin onuncu gününde işgalci İsrail askerlerine saldırarak, direnme kararlılığını bir kez daha ortaya koymuştur.

Filistin halkının direnme iradesi dimdik ayakta iken, Hamas ile El Fetih arasındaki çıkar çatışmasının çözülmemesi, direnişini hem maddi, hem manevi yönden zayıflatmaktadır. Bu da Filistin halkının tüm direniş dinamiklerini birleştirebilecek devrimci bir alternatifte duyulan ihtiyacın aciliyetine işaret etmektedir.

Filistin halkıyla dayanışma eylemlerinden...

Tuzluçayır: “Direnen halklar kazanacak!”

BDSP, Alnteri ve Partizan, 25 Ocak günü Tuzluçayır’da gerçekleştirdikleri bir eylemle, emperyalizmin Filistin halkına yönelik katliam planlarını lanetleyerek, direnen Filistin halkını selamladı.

Saat 14.00’de Tekmezar Parkı’nda toplanan devrimciler, mahalle aralarından sloganlarla geçerek, çevredeki emekçilere ajitasyon konuşmaları yaptılar. “Emperyalizm, siyonizm yenilecek, direnen halklar kazanacak!” şiarlı pankartın taşındığı yürüyüşte “Kahrolsun ABD, işbirlikçi MGK!”, “Emperyalizm yenilecek, direnen halklar kazanacak!”, “Filistin halkı yalnız değildir!” sloganları atıldı.

Tuzluçayır göbeğe gelindiğinde ortak basın metni okundu. Düzen cephesinin “İsrail’i kınamak” amacıyla yaptığı açıklamada şunlar söylendi: “Gazze katliamı ile Genişletilmiş Ortadoğu Projesi’nin yolu açılmaya çalışılıyor. Yani HAMAS bahanedir! Asıl hedef Genişletilmiş Ortadoğu Projesi’ne boyun eğmeyenlerin terbiye edilmesidir. Bu nedenle İsrail’in durdurulması tüm bölgeyi saracak bir emperyalist savaşın durdurulması anlamına da gelmektedir!”

Açıklama siyonist İsrail’le yapılan açık ve gizli, askeri ve ticari tüm ikili anlaşmalarının iptal etmesi ve İsrail elçilerinin defedilmesi talebiyle son buldu.

80 kişinin katıldığı eylem ara sokaklarda yapılan yürüyüşün ardından sona erdi.

Kızıl Bayrak / Ankara

Sefaköy: “Katil İsrail Filistin’den defol!”

Siyonistlerin Gazze’deki katliamı Sefaköy İnönü Mahallesi’nde 24 Ocak günü gerçekleştirilen eylemle lanetlendi.

Yaklaşık 80 kişi AR-EL Üniversitesi önünden İnönü Mahallesi yönüne doğru yürüyüşe geçerek yolu araç trafiğine kapattı. Semt sakinlerinin de alkışlı katılımlarıyla coşkulu bir havada başlayan yürüyüş sırasında “Katil İsrail Filistin’den defol!”, “Filistin’de düşene, dövüşene bin selam!” ve “Katil ABD, işbirlikçi AKP!” sloganları atıldı. Yürüyüşe geçen kitle karşı şeritten geçmekte olan araçların klaksonlarıyla desteklendi.

Yürüyüşün ardından Sefaköy-Gümüşçüler Çarşısı’nda basın açıklaması okundu. Asıl hedefin Filistin topraklarında yaşayan binlerce masum ve sivil halk olduğu vurgusu yapılırken, öldürülen insanların kanı üzerinden Obama’ya bel bağlayan dünya kamuoyunun bu hayallerinin boşa düştüğünün altı çizildi. Katliamların durdurulabilmesinin ancak özgür bir Filistin ile mümkün olacağına değinilen basın açıklaması, “Filistin halkı yalnız değildir!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!” sloganları ve alkışlar eşliğinde sona erdi. Basın açıklamasına Alnteri, BDSPP, Bir-İşçi Der, DHF, DTP, EHP, ESP, Halkevi ve TÖP katıldı.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Taksim’de Filistin eylemleri...

Çeşitli parti ve kurumlar 24 Ocak günü Taksim Gezi Parkı’nda Filistin halkıyla dayanışma eylemi gerçekleştirdiler.

“İsrail ile ikili anlaşmalar iptal edilsin! Filistin’e özgürlük!” pankartının yer aldığı açıklamada “Filistin’e özgürlük!”, “İsraili pilotlar Türkiye’de eğitilmesin!” ve “Savaşa hayır!” dövizleri açıldı.

Gazeteci-Yazar Leyla İpekçi’nin gerçekleştirdiği basın açıklamasında, İsrail’in insanlık suçu işlediği, uluslararası savaş suçluları mahkemesinde yargılanması gerektiği ifade edildi ve talepler sıralandı.

Diğer açıklamayı, İsrail’in Gazze Şeridi’ni İşgaline Karşı Zincirleme Açlık Grevi İçin İstanbul Eylem Grubu Taksim Gezi Parkı’nda yaptı. Basın açıklamasından önce grup bir müzik dinletisi verdi. Açıklamada Filistin’le dayanışma amacıyla 3 Ocak’tan itibaren açlık grevine gittikleri ve İsrail Gazze’den çekilene kadar açlık grevini sürdürdükleri ifade edildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

“Davos Zirvesi”ne hazırlık...

“Kapitalizmin hatası yoktur, kapitalizmin kendisi hatadır!”

Her yıl geleneksel olarak Ocak ayında düzenlenen ve “Davos Zirvesi” olarak da tanımlanan Dünya Ekonomik Forumu, bu yıl da 28 Ocak-1 Şubat tarihleri arasında İsviçre'nin Davos kentinde toplanacak. Büyük emperyalist tekeller ve onların işbirlikçi uşak takımları milyonlarca işçi ve emekçinin kaderini ve geleceğini karartacak olan yeni saldırı politikalarını saptamak üzere, kendi deyimleriyle, “son 40 yılın en önemli zirvesi”ni düzenliyorlar.

Kapitalizmin yaşamakta olduğu küresel çaptaki ağır ekonomik kriz bu yılki Davos zirvesine düzen temsilcileri payına özel bir anlam kazandırıyor. “Son 40 yılın en önemli zirvesi” ve “rekor katılım” tanımlamaları da bunu anlatıyor. Bu yıl zirveye 96 ülkeden 2 bin 500 kişinin yanısıra 41 devlet ve hükümet temsilcisi katılacak. Zirvenin gündemini “Kriz sonrası dünyanın biçimlendirilmesi” oluşturuyor. Bu gündem başlığı altında mevcut krizden nasıl çıkılacağı ve yeni ekonomik düzenin ne olması gerektiği gibi konular tartışılacak.

İsviçre devleti her yıl olduğu gibi bu yıl da aylar öncesinde hazırlıklara başladı. Çok yönlü bu hazırlığın önemli bir parçasını ise “güvenlik sorunları” oluşturuyor. Bu çerçevede yoğun polisiye önlemler alınıyor ve zirve karşıtı gösteriler engellenmeye çalışılıyor. 31 Ocak günü merkezi olarak Cenevre'de yapılması planlanan gösteri yasaklandı ve sert önlemlere başvurulacağı tehdidinde bulunuldu.

Davos zirvelerine önden hazırlık elbette sadece düzen cephesi tarafından yapılmıyor. Yerli ilerici, demokrat ve devrimci güçler de aylar öncesinden zirve karşıtı eylemlere hazırlanıyorlar. Birçok kentte yerel platformlar oluşturuluyor.

Yerel platformlardan biri de Basel'de “Devrimci Birlik” adı altında kuruldu. İki ay önce görüşmelere, tartışmalara başlayan bu platformda; İsviçreli gruplardan Devrimci İnşa, Sosyalizm için Hareket, Anti Kapitalist Sol, Yeni İşçi Partisi'nin yanısıra çeşitli muhalif gruplar yer alıyor. Türkiyeli gruplardan ise TKİP, BİR-KAR ve İGİF temsil ediliyor.

Uzun tartışmaların ardından platform, “Kapitalizmin hatası yoktur, kapitalizmin kendisi hatadır!” ana şiarının yer aldığı ortak bir afiş hazırladı. Ayrıca aynı şiarın yer aldığı ortak bir bildiri ve ortak pankart da hazırladı. Ortak konuşmanın yanısıra yürüyüş güzergahı boyunca belli merkezlerde “kapitalizm ve kriz”, “emperyalist-siyonist saldırganlık”, “sosyal hak gaspları ve mücadele”, “yeni terör yasaları” gibi konularla ilgili ayrı ayrı konuşmalar yapılacak. Çeşitli yapılar tarafında üstlenen bu konulardan, emperyalist-siyonist saldırganlık konulu konuşmayı BİR-KAR temsilcisi yapacak.

Hazırlanan afişler ve çağrı bildirimleri Basel kenti mahallelere ayrılarak ve her grup belli bölgeleri üstlenerek dağıtıldı. Basel afişlerle donatıldıktan sonra yürüyüş için izin başvurusunda bulunuldu. Amaç, “izin verseniz de vermeseniz de bu yürüyüş yapılacaktır” mesajını vermektir.

Sonuç olarak, 28 Ocak günü Basel'de yapılacak yürüyüşe izin verilmiş oldu. İki yıl önce gösterilere izin verilmemiş, pek çok kişi estirilen terörle beraber tutuklanmıştı.

Bir-Kar / Basel

Kapitalizmde kriz eşittir ahlaksızlık ama sınırsız!..

Yüksel Akkaya

Hep bir ağızdan, hep aynı küfrü söylediler... Kendileri aptaldı, herkesi aptal sandılar...

Öyleyse biraz birlikte düşünüp, “konuşalım”...

Önce “haber”, sonra “yorum”... Sonra da...

Che Bolıvyaya ormanlarına giderken, öldürüleceğini ve ihanete uğradığını biliyordu. Öldürülürken Che'nin yanında olan az sayıda gerillalardan biri olan Kübalı Daniel Alarcon Ramirez, sustu sustu, 70 yaşında konuştu.

Hımmm... Kim ki bu susup, susup 70 yaşında “özgürlüğe” kavuşup, konuşan Kübalı Daniel Alarcon Ramirez? Ve de nerde yaşar ki? Ne önemi var demeyin, elbet vardır, ben sormuş olayım siz de merak edin... Zaten yazının sonunda meseleyi anlayacaksınız...

İtalyan Corriere Della Sera'ya konuşan eski gerilla, “Castro Küba'daki devrimden sonra Moskova ile bir antlaşma yaptı. Moskova'nın desteği olmadan, ülkeyi yönetemezdi.

Çok yeni bir şey... Kimse akıl etmemişti... Ne güzel bizi aydınlattınız...

Ancak Che, “sosyalist emperyalizme” de yani Rusya'ya da karşı çıkıyordu. Bu nedenle araları açıldı. SSCB, Che'nin yok edilmesini istedi. Bu nedenle Bolıvyaya ormanlarındaki yerini bildirmiş olabilirler” dedi...

Hımmm... Ne diyor güzide medya. Başlığı tükürüp, yalıyor... Başka şeyler de yapması lazım belki, ama artık ahlak diye bir şeyleri kalmadığı için etik diye bir şey uydurdular, anlaşılana o ki o etik de onları durduramıyor. Ne diyor 70 yaşında, nerde yaşadığı, kim olduğu tam açıklanmayan kahraman: “... ormanlarındaki yerini bildirmiş olabilirler...” Ne çıkar bu sözden... Bir tahmin yapmış, eski 70 yaşındaki gerilla, “olabilir” demiş... Oldu dememiş... Peki, kriz döneminin “saygın” medyası ne başlık atmış, herkesi aptal yerine koyarak, ama en çok haber içeriği ile kendi puşluğunu ispatlayarak: ‘Che’yi SSCB ihbar etti’... Ne yapmış “dürüst” medya, tırnak işareti içinde vermiş, biz demiyoruz, diyen diyor demiş... Öyle miymiş? Değilmiş... Çünkü, 70’lik delikanlı, demiş ki “yerini bildirmiş olabilirler”... Tommiks, Teksas gibi şeyler okuyanlar için diyelim ki “hay bin kunduz”... 70’lik delikanlı, durmuş durmuş, şu kriz günlerinde, solun en güçlü olduğu ülkelerden biri olan İtalya'nın “gastelerinden” birine bir açıklama yapmış! Hay Allah!.. “Bayram deel, seyran deel eniştem beni niye öptü” derlerdi benim büyüdüğüm yerlerde...

Peki nerdeymiş, bu “olabilir” diye, bulunup, konuşturulan yeni starımız?

Latin Amerika'da büyük yankı bulan iddialarla ilgili Küba'dan henüz bir açıklama yapılmadı. Benigno lakaplı gerilla, Che'nin öldürülmesinden sonra, Salvador Allende tarafından Şili'ye kaçırıldıklarını ve böylece kurtulduklarını söyledi. Che'nin militanlar arasında çok sevildiğini söyleyen Benigno, “Che Fidel'i gölgelerdi. Bu nedenle Castro'nun Che'ye karşı hep bir kızgınlığı vardı”...

Nerdeymiş bu 70’lik delikanlı? Şili’de... Kim kurtarmış bunu: Allende... Ne olmuş Allende’ye, hatırlıyor mu bu 70’lik delikanlı?

Biz hatırlatalım: Baba sen önce bunları hatırla... Sonra “olabilir” de... De, ne olur gözünü sevdiğim, eski günler hatırına şu kriz döneminde, şu Küba'nın zor dönemecinde kapitalizmin oyuna çıktığı olma... Hem CHE’ye saygı babında, hem ALLENDE’ye... Ama en çok da onların uğruna canlarını verdikleri insanlar adına... Ne diyeyim? Bu açıklamana, bu açıklamanı bu kadar çarpıtın matbuatın güzide çocuklarına diyecek bir tek laf var. Onu da bizde “Gaffur” nam bir “amele” söyledi:

Annadin sen onu!..

Bolivya'da anayasa açık farkla kabul edildi!

Evo Morales başkanlığındaki Bolivya yönetiminin gündeminde bulunan anayasa referandumu gerçekleştirildi. İşçiler, emekçiler ve yerliler tarafından desteklenen Sosyalizme Doğru Hareket (MAS) lideri Morales yönetiminin halk oylamasına sunduğu anayasa, beklendiği üzere açık farkla kabul edildi. Pazar günü yapılan referandumda yüzde 57 oranında kabul oyu çıktığı bildirildi.

Referandum öncesinde yaptığı açıklamada, yeni anayasanın Bolivya toplumunun tarihi eşitsizliğini düzeltme yolunu açacağını savunan Morales, "Anayasanın kabul edilmesi durumunda doğal kaynaklarımız üzerinde kontrol hakkımızı ve yabancı askeri üslerin yasaklanmasını onaylayacağız" diyerek halkı Anayasa'ya evet oyu vermeye çağırıyordu.

Referandumun kabulünden sonra başkent La Paz'daki Başkanlık Sarayı'nın balkonundan halka hitaben yaptığı konuşmada ise, "Bugün Bolivya'nın yeniden kurulduğu gündür, sömürge devletin sonudur, içeride ve dışarıda sömürünün bittiği gündür. Bolivya halkının bilinci sayesinde, büyük mülk sahiplerinin ve büyük mülkiyetlerin sonudur" ifadelerini kullandı.

"Artık dışlanmışlar ve hiçe sayılanlar herkesle aynı haklara sahipler" diye konuşan Morales, anayasa değişikliğine verdiği öneme işaret etti.

Yeraltı ve yerüstü kaynaklarının devlet kontrolünde bulunmasını, bu kaynakların toplumsal yarar gözetilerek harcanmasını düzenleyen anayasada, halkın devlet yönetimine katılımını kurumsallaştıracak eyalet ve mahalle meclislerinin kurulması da öngörülüyor.

Yeni anayasada, büyük toprak parçalarının tek elde toplanmaması, eğitim ve sağlığın her aşamada ve herkese ücretsiz sunulması, ülkedeki 36 ayrı yerli dilinin tanınması, bütün yerli topluluklara atalarının yaşadıkları toprakların tapusunun verilmesi ve özerkliklerinin güvence altına alınması öngörülüyor.

Anayasa ayrıca, Bolivya'nın çoğunluğunu oluşturan yerli halklara ülkenin doğal kaynakları üzerinde daha fazla söz söyleme olanağı veriyor. Yerli dillerinin ve kültürlerinin varlığı devletin güvencesi altına alınıyor, anayasa farklı dillerde eğitim yapılmasını da düzenliyor.

Emekçilerin ezici çoğunluğu tarafından onaylanan anayasaya ABD destekli karşı-devrimci güçler itiraz ediyor. Avrupalı beyaz göçmenlerden oluşan bu ırkçı azınlık, Bolivya'nın beşeri ve doğal kaynaklarını yağmalamaya alışık olduğu için, bu zenginliklerden toplumun diğer kesimlerinin de yararlanmasını istemiyor. Referandumu engellemeye çalışan karşı-devrimci güçler, anayasanın, doğal kaynaklar yönünden zengin eyaletlerde uygulanmasını engellemeye hazırlanıyorlar.

Bu anayasa sömürü ve eşitsizliği ortadan kaldıracak değil elbette. Ancak emekçiler ile yerliler lehine düzenlemeler içeriyor. Bu nedenle anayasaya karşı harekete geçen Amerikancı güçlerin önümüzdeki günlerde gerilimi arttırması bekleniyor.

Bu yılın sonunda yapılacak devlet başkanlığı seçimlerine ön hazırlık işlevi de gören referandumdan Morales yönetiminin zaferle çıkması, Bolivya'da sınıf çatışmalarının önümüzdeki süreçte artma ihtimalini güçlendirdi. Zira karşı-devrimci odaklar belli mevziler kaybetmelerine rağmen halen güçlerini koruyorlar.

Verili koşullarda anayasa değişikliği emekçiler lehine belli kazanımlar içermektedir. Ancak bu kazanımları güvence altına alıp geliştirmek, doğrudan sınıf çatışmalarının seyrine bağlı olacaktır. Hem yasal kazanımları güvence altına almak hem fiili kazanımları yasal güvenceye kavuşturmak için Bolivya burjuvazisi ve onun arkasındaki emperyalist güçlerle nihai hesaplaşmaya girmek gerekiyor. Bu hesaplaşma sonuçlanana kadar, kazanımların kaybedilme riski devam edecektir.

Köln'de Filistin'le dayanışma mitingi

Köln'de "Filistin için özgürlük ve barış!" sloganıyla düzenlenen miting, 24 Ocak günü Dom Kilisesi'nin önünde yapıldı. Gazze'ye saldırının başlaması üzerine biraraya gelen, yerli ve göçmen onlarca devrimci ve demokratik kurumun oluşturduğu savaş karşıtı birlik tarafından organize edilen mitinge yaklaşık 100 kişi katıldı.

Mitingde oluşturulan açık mikrofondan, Köln Filistinliler Derneği, Petrol İçin Kana Hayır Oluşumu, KPD/ML vb. birlik bileşenleri ve Filistinliler tarafından çeşitli konuşmalar yapıldı. İsrail'in Gazze'de yarattığı yıkımın bilançosu açıklanıp siyonizm bir kez lanetlenirken, Filistin halkıyla dayanışma çağrısı yapıldı.

Mitingte, "Hepimiz Filistinliyiz!" yazılı ortak pankartın yanısıra, DEKÖP bileşenlerinden Bir-Kar ve Y. Dünya adına pankartlar, DİDF bayrakları ve çeşitli dövizler taşındı. Miting, Filistin halkının taleplerini içeren çeşitli sloganların hep bir ağızdan atılmasıyla sona erdi.

Bir-Kar / Köln

İrkçı-siyonistlerin Gazze'de savaş suçu işlediği kesinleşti!

İsrail saldırısı esnasında Gazze'deki hastanelerde görev yapan doktorlar, siyonist savaş makinesinin beyaz fosfor kullandığını saptamıştı. Filistinlilerin yanısıra Norveçli doktorlar da yaralılarda beyaz fosfor izine rastlamış, dahası Gazze halkı üzerinde bilinmeyen silahlar denendiğine dair şüpheleri olduğunu da dile getirmişlerdi.

Ateşkes sağlandıktan sonra Gazze'ye giden Uluslararası Af Örgütü'ne (UAÖ) bağlı araştırma ekibi de, İsrail'in beyaz fosfor bombası kullandığına dair "şüphe götürmez kanıtlar" bulunduğunu açıkladı.

"19 Ocak'ta hâlâ yanmakta olan parçalar gördük. İsrail ordusu tarafından beyaz fosfor kullanıldığına dair delillerin etrafta saçılı olduğu caddeler ve dar sokaklar gördük" açıklamasını yapan UAÖ silah uzmanı Christopher Cobb-Smith, heyetin, yanan beyaz fosfor parçaları ile onları taşıyan top mermilerinin kovanlarını evlerin ve binaların içinde ve çevresinde bulunduğunu belirtti.

Araştırmayla ilgili açıklama yapan UAÖ'den Donatella Rovera da, "Gazze'de nüfusun yoğun olarak yaşadığı yerleşim bölgelerinde bu silahın yaygın bir biçimde kullanılması, özünde rasgele saldırdır. Siviller üzerindeki etkisini gördükten sonra kullanmaya devam etmek ise savaş suçudur" dedi.

Uluslararası hukuka göre de, beyaz fosforun saldırı silahı olarak kullanılması savaş suçu kapsamına giriyor. Ancak yasa tanımayan İsrail savaş makinesi dünyanın gözleri önünde bu silahı kullanmakta sakınca görmüyor. Nitekim siyonist savaş makinesi, Birleşmiş Milletler yardım örgütünün (UNRWA) merkezi dahil Gazze'nin her tarafına bu bombalardan attıktan sonra, BM şefi Tel Aviv'e giderek bu cellat takımı ile samimi pozlar verebilmiştir. BM şefinin bu alçaltıcı tutumu, ırkçı-siyonistlerin küstahlığının kaynağı hakkında fikir vermektedir.

Her 155 mm top mermisinde içinde beyaz fosfor bulunan 116 parça bulunuyor. Beyaz fosfor oksijenle tepkimeye geçtiğinde aktif hale geliyor. Rüzgâra ve patlama yüksekliğine göre, en azından bir futbol sahası büyüklüğündeki alanda etkili olabiliyor. Nüfusun yoğun olduğu Gazze'de beyaz fosforun ölümcül etkisini tahmin etmek güç değildir.

İşlediği ağır savaş suçlarını önce reddeden İsrail ordusu, konuyla ilgili son açıklamasında beyaz fosfor kullandığını kabul etmekle kalmadı, bu silahları kullanmayı küstahça da savundu. İrkçı-siyonistlerin bu fütursuzluğu, emperyalist güç odaklarının İsrail'e sağladığı özel korumadan kaynaklanıyor. Evet, Gazze'de Filistin halkı şahsında insanlığa karşı işlenen ağır suçun birinci sanığı tetikçi İsrail'dir. Fakat aynı zamanda kapitalist-emperyalist düzen de işlenen suça ortak olmaktadır. İnsanlığa karşı işlenen suçların hesabını ise burjuva mahkemeleri değil, ancak ilerici-devrimci güçlerle direnen halklar sorabilir.

Obama siyonist barbarlığı savundu!

Emperyalist Amerikan rejimini 8 yıl yöneten neo-faşist şebekenin saldırganlık ve savaş politikası, anti-Amerikancılığın dünya ölçüsünde güçlenmesine yolaçtı. Çoğunluğu siyonist ideoloji ile sersemletilmiş İsrail toplumu dışta tutulursa, dünyada ABD emperyalizmine tepki duymayan toplum kalmadı.

Filistin-Afganistan-Irak üçgeninde doruğa çıkan kapitalist-emperyalist barbarlık, bu ülkeleri yakıp yıkmakla kalmadı, tarihin tanık olduğu en iğrenç katliamlardan birine de imza attı. Neo-faşist çetenin şefi ABD Başkanı George Bush, kendisinden önce gelen “ünlü” canilere nasip olmayan bir nefret kazanmayı başardı. Küreselleşmeyi, başka bir ifadeyle halkları köleleştirme seferini Amerikan savaş makinesinin yağdırdığı bombalar eşliğinde yaygınlaştırmaya odaklanan haydutlar çetesinin şefi, küresel bir nefretle anılmayı hak ederek koltuğunu Barack Obama’ya devretti.

Seçimleri kazanan Obama’yı Bush’un zıddı imiş gibi pazarlamaya çalışan bir takım çevreler, son 8 yılda insanlığa karşı işlenen ağır suçları Bush’un sırtına yıkıp ABD emperyalizmini “aklama” seferberliğine giriştiler. ABD ile suç ortakları şahsında maskesi düşen vahşi kapitalizme yeni maskeler hazırlamaya çalışan bu gerici güçler için, “siyahî Obama”dan daha uygun bir aktör bulunamazdı. Nitekim Obama seçimleri kazandığında coşan inanmış liberaller, ABD’nin yerlerde sürünen imajını düzletecek diye zil takıp oynamaya başlamışlardı. İngiliz yayın kuruluşu BBC de, Obama koltuğa oturur oturmaz birçok ülkede anket düzenleyerek, ABD emperyalizminin imajını düzeltme işine fiilen başlamış bulunuyor.

Ancak medyanın katilleri melek olarak pazarlama taktikleri her zaman başarılı olmuyor. Örneğin tüm çabalara rağmen Gazze’yi yakıp yıkan siyonist canileri melek diye yutturma çabaları, dünyanın dört bir yanında yüzbinlerin sokaklara çıkıp vahşi katliamları protesto etmesine engel olmadı. Nitekim Gazze’den dünyaya yansıyan barbarlık sahneleri, başkanlık koltuğuna oturmadan Barack Obama’nın maskesini de düşürdü. Zira vahşi katliamı iki hafta sessizce izleyerek onay veren “siyahî başkan”, konuşmak zorunda kaldığında ise, siyonist cellatları tek kelime ile eleştirmede. Yemin ettiği gün ise safını açık bir şekilde dile getirerek, tıpkı Bush gibi Tel Aviv’deki cellat takımının arkasında olduğunu ilan etti.

Başkanlığının ikinci gününde ABD’nin İsrail’in güvenliğinin sağlanması ilkesine bağlı olduğunu beyan eden Barack Obama, “İsrail’in, meşru, kendisini tehditlere karşı savunması hakkını daima destekleyeceğiz. Hamas, yıllardır masum İsraili sivillere binlerce roket atıyor. Hiçbir demokrasi, halkına yöneltilen bu tip tehditlere hoşgörüyle bakamaz, uluslararası topluluk da böyle bakmamalı” diye konuştu.

Yeni ABD başkanının söz konusu açıklamasında başka yavan sözler de mevcuttu. Ancak buraya aktardığımız ifadeler, Obama zihniyeti ile Bush zihniyeti arasında öze dair herhangi bir fark olmadığını gözler önüne sermeye yetiyor. Zira İsrail savaş makinesinin 410’u çocuk 1300 Filistinliyi katletmesine tek kelime ile değinme gereği duymayan Obama’nın Hamas’ın roketlerinden söz etmesi, ancak pişkin bir suç ortağının tavrı olabilir.

“Siyahî başkan”ın Tel Aviv’deki cellat takımına verdiği destek, Obama’ya vehmedilen olumlu sıfatların safsatadan ibaret olduğunu, daha görevinin ikinci gününde gözler önüne sermiştir. Zaten başka türlü olması da mümkün değildi. Zira her başkan gibi Obama da yağmacı Amerikan tekellerinin dönemsel ihtiyaçları neyi gerektiriyorsa onu yapacaktır. Başkanlık koltuğuna taşınmasının esas nedeni de budur.

Obama Pakistan’ın bombalanmasına onay vererek işe başladı!

Barack Obama büyük bir şov eşliğinde 20 Ocak’ta başkanlık koltuğuna oturdu. Medya tekelleri tarafından canlı yayınlarla dünyaya izlettirilen şov, güya yeni ABD başkanının farklılığına işaret ediyordu. Oysa söz konusu olan büyük tekeller tarafından finanse edilen reklam kampanyasının son sahnesiydi. Böylece deneyimli reklamcıların “Obama’yı pazarlama” serüveni “mutlu son”a ulaşmış oldu.

Tekellerin milyar doları bulan parasıyla ABD halklarına pazarlanan Barack Obama’yı, medyada köşe başlarını tutan inanmış liberal kalemşörler de dünyaya pazarlama gayretindeler. Siyahî bir adayın başkan seçilmesini abartılı değerlendirmelere konu eden “uzman”lar, son 8 yılda insanlığa karşı işlenen ağır suçlardan Bush’u sorumlu tutup, emperyalist Amerikan rejiminin kanlı sicilini temize çıkarma hesabı içindeler. Obama’nın seçilmesini “büyük değişim”, “devrim”, “dünya lanetlilerinin zaferi” türünden uydurma nitelermelere konu eden bu güçler, ezilen halkların kanıyla beslenen Amerikan rejiminin yerlerde sürünen imajını düzeltmek için çırpınıyorlar.

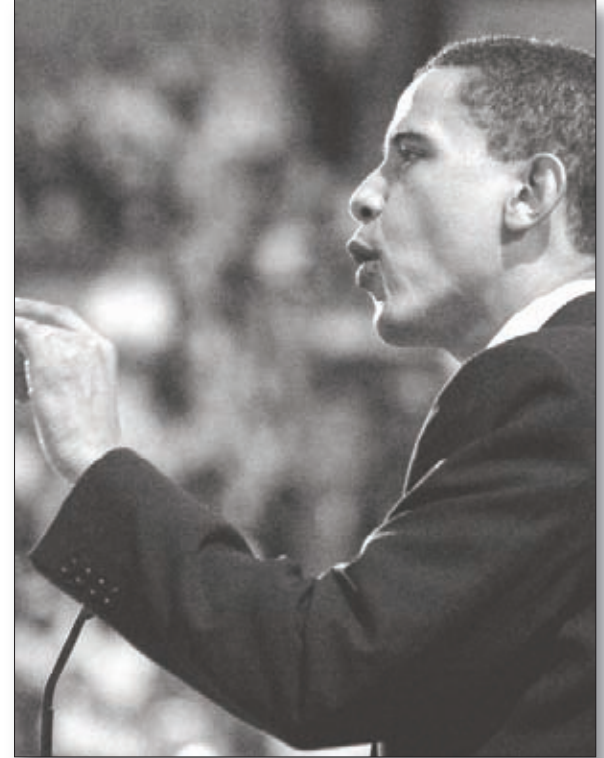
Ancak, siyonistlerin Gazze’de işlediği savaş suçları karşısındaki tutumu, Obama’ya vehmedilen niteliklerin sahteliğini ortaya koymaya yetti. Hindistan’daki saldırıları anında kınayan Obama, Gazze söz konusu olduğunda “ben başkan değilim” diyerek iki hafta boyunca konuşmaktan kaçındı. Konuştuğunda ise, siyonist canileri pervasızca savundu.

Başkanlık koltuğuna oturduktan sonra tutumunu sürdüren “siyahî başkan”, “İsrail’in kendini savunma hakkı olduğu”nu iddia ederek, önceki meslektaşları gibi, tetikçi siyonistlere kalkan olacağını ilan etti. Eski demokrat başkanlardan Jimmy Carter’e yemin töreninde söz hakkı tanımayan Obama, son yıllarında ırkçı-siyonistlerin zorbalığını eleştirme cesareti gösteren Carter’in “çatlak ses” çıkarmasını engelledi.

ABD savaş makinesinin komutasını alan Obama, “önleyici vuruş” hakkı yerine “akıllı güç” kullanımını savunacağını söylüyor. Bunun ilk örneğini Pakistan topraklarının bombalanmasına onay vererek gösteren Obama’nın eli, ilk günlerinde 17 Pakistanlı’nın kanına bulaşmış oldu. Afganistan’a ek güç kaydırma sözü veren siyahî başkan, Amerikan tekellerinin çıkarlarını, ABD savaş makinesinin gücünü “akıllı”ca kullanarak korumaya kararlı olduğunu gösteriyor.

Obama yönetiminin dış politikada izleyeceği yol, Bush yönetimininkiyle aynı olacaktır. İcraat alanında bir takım farklılıklar olsa da, halkları köleleştirme hedefi öncelikli yerini koruyacaktır. Nitekim, Obama yönetiminin bazı kilit noktalarında bulunan kişiler, Bush yönetiminin artıklarından seçilmiştir.

Örneğin Obama’nın yardımcısı, yani Beyaz Saray’ın ikinci ismi olan Joe Biden, Irak işgalinin en ateşli savunucularındandır. Aynı zamanda Irak’ın Kürt, Sünni, Şii olmak üzere üç bölünmesini savunan zihniyetin temsilcisidir. Bush’un savunma bakanı Robert Gates, yani halkları köleleştirme seferine komuta eden

Pentagon’un şefi ise yerinden kıpırdamadı.

“Terörle mücadele” konusunda Obama’nın başkanışmanlığına atanan CIA şeflerinden John Brennan, Ebu Garip’deki vahşi işkencelerin önde gelen savunucularındandır. Obama tarafından Beyaz Saray’ın personel şefliğine atanan Rahm Emanuel silah tekelleriyle içli dışlıdır ve o da Irak işgalini savunmaktadır. Obama’nın atadığı dış politikadan sorumlu Dennis Ross-Daniel Kurtzer ikilisi ise, Tel Aviv’deki siyonist canilerin baş destekçileridir.

Guantanamo işkence üssünün kapatılması için talimat vererek şov yapan Obama, üssü iki yıl içinde kapatamazsa kendini başarısız sayacağını söylüyor. Medya tekellerinin yansıttığının aksine, bu talimatın bir kimyet-i harbiyesi bulunmuyor. Zira Bush’un adayı Vietnam suçlusu McCain de Guantanamo üssünü kapatma vaadinde bulunmuştu. Görüldüğü üzere, vahşi kapitalizmin simgesi haline gelen bu işkence üssünün kapatılması kaçınılmaz hale gelmiştir.

Gerek ilk icraatlar, gerekse yönetimin kilit noktalarına yerleştirilen kişilerin nitelikleri, Obama döneminin neo-faşist yönetimden kayda değer bir farkı olmayacağına işaret ediyor. Zaten büyük tekellerin Obama’yı başkanlık koltuğuna taşımalarının nedeni “barış”, “umut”, “değişim”, “demokrasi” adına çalışması değil, dünyayı yağmalayan şirketlere hizmet etmek ve emperyalist Amerikan rejiminin yerlerde sürünen prestijini kısmen de olsa düzeltmektir. Obama’nın bazı farklı icraatlarda bulunması kaçınılmaz görünüyor. Ancak bunların biçime dair olacağından kuşku duymamak gerek.

Başta kim geçerse geçsin, emperyalist Amerikan rejimi insanlığa karşı işlediği ağır suçlara yenilerini ekleyecektir. Bunu önlemenin yolu Amerikan işçi sınıfı ile emekçilerinin, tarihin tanık olduğu bu en vahşi savaş aygıtına karşı kitlesel-militan bir direniş geliştirebilmeleridir.

Avrupa'da krize karşı paneller...

“Krizin faturasını kapitalistlere ödetelim!”

Basel: “Kapitalizmin krizi, sosyal ve siyasal sonuçları”

BİR-KAR'ın Avrupa'da başlattığı kampanya çerçevesinde örgütlenen panellerden biri de 24 Ocak günü İsviçre'nin Basel kentinde yapıldı. Seminere 50 kişi katıldı.

“Kapitalizmin krizi, sosyal ve siyasal sonuçları” başlığıyla verilen semineri Volkan Yaraşır sundu. Krizin kapitalizmin krizi olduğunu ifade eden Yaraşır, kriz sürecine sınıf çelişkileri ve çatışmaları üzerinden bakmanın gerekliliğine işaret etti. Kriz süreçlerinde kapitalizmin elindeki silahları sıraladı. Bu silahları “zor” vurgusu kullanarak üçe ayırdı; “sınıfın azami sömürüsüne dayanan ekonomik zor”, “sosyal devlet anlayışının yerini faşist diktatörlüğe bıraktığı açık zor” ve toplumun bilincini yok etme anlamına gelen “ideolojik zor” a işaret etti.

Bu dönemdeki mücadele taleplerini “Krizin faturasını sermaye ödesin!”, “İşsizlik tazminatı işten atılanlara ödensin”, “İşten atılmalar yasaklansın” vb. olarak sıralayan Yaraşır, bu talepleri öne sürerken de taleplerin kabul edilebilirliği üzerinden değil, kapitalizmin teşhiri üzerinden bir mücadele hattı örülmesi gerektiğini belirtti.

Fabrika işgallerinin mücadele içinde tuttuğu temel öneme vurgu yaparak bu tarz eylemlerin yaygınlaştırılması gerektiğine işaret etti. Devrimcilerin, komünistlerin bu süreçteki tarihsel misyonunu hatırlatarak ve bu mücadelenin uğruna ölmeye değer olduğunu vurgulayarak konuşmasını sonlandırdı. Coşkulu sunumuyla dinleyicilerde büyük bir ilgi ve beğeni yarattı.

BİR-KAR / Basel

Köln'de kriz paneli

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu'nun (Bir-Kar) yürüttüğü kriz karşıtı kampanya çerçevesinde 25 Ocak günü Köln İşçi-Gençlik Kültür Evi'nde gerçekleştirilen panele konuşmacı olarak Almanya Marksist Leninist Partisi'ni (MLPD) temsilen Avukat Roland Meister ve Bir-Kar temsilcisi katıldı.

Panelde ilk sözü alan Roland Meister, sözkonusu krizin kapitalizmin küresel krizi olduğunu vurguladı, krizin Almanya'da yol açtığı sonuçlara ilişkin geniş açıklamalarda bulundu. Bütün bunların sınıf savaşını kaçınılmaz olarak şiddetlendireceğini belirterek, krize karşı neler yapılabileceğini ve devrimci partinin görevlerini anlattı.

Ardından Bir-Kar Temsilcisi söz aldı. Krizin olası sonuçlarına değinerek, kriz koşullarında devrimci partinin yaşamsal önemine ve görevlerine vurgu yapan bir sunum yaptı. Almanya'da sendika bürokrasisi ile liberal-reformist partilerin krizin faturasını bütün toplumsal kesimlerin birlikte paylaşması gerektiğine dönük politikasını eleştirdi. Kriz koşullarında yerli devrimci güçlerle ortak çalışmanın önemini arttırdığını, birleşik bir mücadele için bunun şart olduğunu vurguladı.

Dinleyicilere söz hakkı verilen bölümde tartışmalarda ağırlığı, kriz konusunda neler yapılması gerektiği ve MLPD'ye yönelik eleştiri ve beklentiler oluşturdu.

Panelin hazırlık çerçevesinde emekçi semtlerinde afiş çalışmaları yaptık. Ford fabrikasında çağrılarımızı dağıttık. Panelimiz, beklentimizin altında bir katılımı

(32 kişi) gerçekleşmiş olsa da, yerli kurum ve yerli dillerde etkinlik yapma yönelimi açısından anlamlı oldu.

BİR-KAR / Köln

Frankfurt'ta kriz tartışıldı

Frankfurt'ta 24 Ocak günü “Krizin faturasını kapitalistlere ödetelim!” başlıklı bir panel gerçekleştirildi. Panele, Rüsselheim'de bulunan Opel fabrikasından bir işyeri temsilci ile Bir-Kar temsilcisi konuşmacı olarak katıldı.

Panel öncesinde Opel başta olmak üzere Frankfurt havaalanı ve çevredeki diğer işyerlerine dönük bir çalışma yapıldı. Panel çağrısı Opel'in önünde dağıtıldı. Hedef olarak işçiler seçildi, onların katılımı önemsendi. Toplantıya katılanların yarısını işçiler oluşturdu.

Panelde ilk sözü alan Opel işyeri temsilcisi, Opel fabrikasındaki durumu anlattı. Yaşanabilecek gelişmelere dikkat çekerek, sorunlara karşı nasıl mücadele edilmesi gerektiğine değindi. Salt sendikal mücadele ile sonuç alınamayacağını, siyasal mücadelenin zorunlu olduğunu belirtti.

Bir-Kar temsilcisi ise kriz, krizin nedenleri, karakteristik özellikleri, sonuçları konularında açıklamalarda bulundu. Alman devleti ve sermaye çevrelerinin bu konudaki aldatıcı yaklaşımlarına dikkat çekti. Sınıfı devrimcileştirmenin ve devrimci sınıf partisinin yakıcılığına parmak bastı. Sözlerini, direniş, grev ve dayanışma eylemlerine hazırlık yapmak, bu amaçlı yerel platformlara katılmak gerektiğine değinerek bitirdi.

Sunumların ardından katılımcı bazı işçiler söz aldılar, işyerlerinden ve mücadelenin yakıcılığından söz ettiler, panelistlere sorular sordular.

BİR-KAR / Frankfurt

Lauda-Königshofen'da panel!

23 Ocak günü Lauda-Königshofen Alevi Kültür Derneği'nde yapılan, yaklaşık 50 kişinin katıldığı panel “Kapitalizmin Krizi ve Siyasi Gelişmeler” başlığı altında gerçekleşti. Panele Volkan Yaraşır ve Bir-Kar temsilcisi konuşmacı olarak katıldı.

Volkan Yaraşır, kapitalist krizin niteliği, sonuçları

ve olası gelişmeleri içeren bir sunuş gerçekleştirdi. Krizlerin aynı zamanda devrimin imkanını yarattığını, sorunun sınıfın ve siyasal öncüsünün örgütlülüğüne bağlı olduğunu açıkladı. Ayrıca, kimlik politikalarının anti-kapitalist mücadeleyle birleştiği ölçüde anlam taşıyabileceğini vurguladı. Sınıf kimliğinin bir üst kimlik olduğunu belirten Yaraşır, etnik, dini, milli, mezhebi kimliklerin alt kimlikler olduğunu, bu kimliklerin bir gökkuşağı özelliği taşıdığını ancak olaylara ve olgulara üst kimlikle yaklaşıldığı ölçüde, sermayenin oyunlarının boşa çıkarılabileceğini belirtti.

Yaraşır'dan sonra söz alan Bir-Kar temsilcisi, Anadolu topraklarının zengin kültürel ve direniş birikimi ile devrimci düşünce arasında bağ kurarak, Marksizmin güncelliği üzerinde durdu. Alevi toplumunun muhalif kimliğini yeniden kazanmasının ancak sınıf eksenli hareket etmesi ve devrimcilerle bütünleşmesiyle mümkün olacağını söyledi. Çünkü Alevi toplumunun da sınıflardan oluştuğunu ve her sınıfın kendi çıkarları üzerinden hareket edeceğini belirtti. Toplantı zengin tartışmaların ardından sona erdi.

BİR-KAR / Lauda-Königshofen

Stuttgart'ta “kriz” paneli

BİR-KAR tarafından krize ilişkin panellerden biri de 25 Ocak günü Stuttgart'da düzenlendi.

Kısa bir açılış konuşmasının ardından söz Volkan Yaraşır'a bırakıldı. Yaraşır konuşmasında krizin kapitalizmin krizi olduğunu vurguladı. Krizin nedenlerini anlatarak krizin bunalım, savaşlar ve devrimler doğuracağını belirtti. Kriz sürecinin sınıfın fiili protesto, yürüyüş ve gösterilerini beraberinde getireceği günler olacağını vurguladı. Sinter, Brisa, Tezcan Galvaniz, Ünsa Ambalaj işgalleriyle mücadelenin sertleştiğine vurgu yaparak, fabrika işgallerinin mücadele içindeki önemine değindi. Yaraşır konuşmasının devamında sol hareketin sınıfa bakışını eleştirdi, dönemin devrimcilerden beklediği asli görevleri vurguladı.

Panelin ikinci bölümünde soru ve cevaplara geçildi. Bu bölümde canlı tartışmalar yapıldı.

BİR-KAR / Stuttgart

Kadınlardan Filistin'le dayanışma...

“Katil İsrail Ortadoğu'dan defol!”

Filistinle Dayanışma Kadın Platformu, Filistin halkıyla dayanışmak amacıyla 24 Ocak günü Taksim Tramvay Durağı'ndan Galatasaray Lisesi'ne yürüyüş yaparak basın açıklaması gerçekleştirdi.

Eylemde, “En-Nisa Maan, kadınlar birarada!”, “Katil İsrail Ortadoğu'dan defol!”, “Üsler kapatılsın, İsrail devleti ile anlaşmalara son! Yaşasın kadın dayanışması!”, “İsrail mallarını boykot edelim! Filistinli kadınlar yalnız değildir!” dövizleri taşınarak sloganlarla Galatasaray Lisesi'ne yüründü.

Platform adına yapılan açıklamada, Filistinli kadınların yalnız olmadığı ifade edildi, silah anlaşmalarının iptal edilmesi istendi. “Yahudi düşmanlığına hayır!” denilerek İsrail vicdani retçilerin de serbest bırakılması istendi.

Açıklama şu sözlerle son buldu: “Biz kadınlar İsrail askerlerinin koşulsuz şartsız derhal Filistin topraklarından çıkmasını, 60 yıllık işgalin son bulmasını istiyoruz. Filistin'e verilen zararların tanzim edilmesini istiyoruz. Filistinli ve İsraili halkların barış içinde yaşayabileceklerini biliyoruz.”

Basın açıklamasının ardından DTP İstanbul Milletvekili Sebahat Tuncel de bir konuşma yaptı. Emine Arslan da eylemde yer aldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Yerel seçimler ve devrimci tutum

M. Can Yüce

Yerel seçimlere kısa bir süre kaldı. Seçim aktörleri de bu nedenle çalışmalarını yoğunlaştırmış bulunmaktadır. Kürdistan'daki seçimlere ise, tarafların, farklı anlamlar yüklediği, beklentilerini bu anlamlara göre belirlediği, güç ve çalışmalarını buna göre harekete geçirdikleri bilinmektedir. Özellikle aralarındaki kıyasıya iktidar çekişmesine rağmen TC'nin egemenleri, parti ve devlet kurumları Kürdistan'daki seçimlere tek bir cephe olarak girmeye ve bu konuda kesin bir sonuç almak için bütün güç, olanak ve yeteneklerini harekete geçirmeye çalışmaktadırlar...

Öte yanda DTP eksenindeki hareket ise yerel yönetimlerde öteden beri kazandığı mevzileri koruma çabasını sergilemekte, bu bağlamda ittifaklar yapmaya çalışmaktadır. DTP dışındaki parti, grup ve çevrelerin güçleri ise varla yoklar sınırında gezinmektedir...

Somut güçlerin seçimlerdeki tutumuna ve çalışmalarına geçmeden önce altı çizilmesi gereken bazı noktalar var. Öncelikle bunlar üzerinde durmamız gerekiyor:

29 Mart yerel seçimlerinde doğru bir tavır alabilmek için, öncelikle seçimlerin kendisini doğru tanımlamak, seçim aktörlerini ve politik duruşlarını doğru değerlendirmek gerekir. Öncelikle altı çizilmesi gereken nokta şudur:

Sömürgeci egemenliğin bir parçası ve onun tamamlayıcı bir unsuru olan, tam sömürgeci denetim ve baskı ortamında yapılan seçimlerde halkın özgür tercihlerini ortaya koymasını beklemek, özgür iradelerini tam anlamıyla ortaya koyabileceklerini sanmak, her şeyden önce gerçeklerle alay etmekten başka bir şey değildir! Hele bu seçimleri bir referandum olarak algılamak, böyle sunmak, böyle göstermek, yine sömürgeci egemenlik ve onun yürütücülerinin ekmeğine yağ sürmek anlamına gelmektedir. "Taşların bağı, köpeklerin serbest" olduğu bir ortamda özgür iradenin şekillenebileceğini sanmak, safdillik değilse, kasıtlı bir saptırma ve çarpıtmadır; sonuçta aritmetiksel olarak daha fazla oy yüzdesiyle çıkacak sömürgeci partilerin "zaferini" peşinen kabul etmek ve sömürgeci egemenliği bir de bu yolla meşrulaştırmak demektir! Akılda tutulması gereken birinci nokta budur.

Bu noktada değinilmesi gereken önemli bir nokta daha var. Halkımızın özgür tartışma, tercihlerini özgürce ortaya koyma ve bunu belli platformlarda özgürce belirleme sürecinin önünde başka önemli bir engel daha vardır: İmralı Partisi ve onun politik eksenindeki DTP ve benzerleri...

Kendilerinden farklı düşünmenin, farklı eğilim ve tercihleri dillendirmenin, örgütlenmenin "hainlik" olarak damgalandığı bir ortamın demokratikliğinden ve özgür tartışma zemini olduğundan söz edilemez! Sömürgeci egemenlik ve özel savaş aygıtının baskıları çok daha etkin ve kapsayıcı olduğu için vurguladığımız bu ikinci etken tali planda kalmakta, ya da çok sınırlı olarak gündeme gelmektedir. Ancak bu gündemleşmelerin ise pek bir etkisi olmamaktadır.

Özgür tartışmanın önünde engel olmanın yanı sıra PKK / KCK'nin Kürdistan'ı bir programı da yoktur. Dolayısıyla bu hareketi hareket olarak "yurtsever" kategorisi içinde değerlendirmek mümkün değildir.

Ancak on yıllardır mücadele eden ve bu uğurda sayısız bedel ödemiş ve hala ödemeye devam eden halk kitleleri yurtsever duygularla hareket etmektedirler. Bu aynı zamanda, büyük bir paradoks,

onulmaz bir açmaz anlamına da gelmektedir. Kendi gerçek yurtsever program ve örgütlenmesine sahip olmaması, yani iktidarsızlığı, emeklerinin başkaları tarafından çarçur edilmesini de birlikte getirmektedir. Her seçimde olduğu gibi bu seçimlerde de karşı karşıya kaldıkları ve kalacakları ikilem budur!

Halkımız bu yerel seçimlerde adaylarını kendi özgür iradesiyle belirleyecek mi, bunun olanakları, örgütlü zemini var mı? Örneğin DTP, geçmişte genel ve yerel seçimlerde böyle mi davrandı? Yoksa adaylar merkezden dayatmalarla mı belirlendi? Yine bu belirlenmede "kirli ayak oyunları" ne kadar rol oynadı? Bu sorulara olumlu yanıt vermek mümkün değildir. Kendisi için yola çıktığını iddia eden zemin ve örgütlerde hiçbir söz ve karar sahibi olmayan, etki gücü olmayan, sözcüğün tam ve gerçek anlamında iktidar olmayan bir halkın adaylarını belirlemesi mümkün değildir. O zaman halk, seçimlerde kimi, daha doğrusu hangi programı oylayacak?

Bu noktada bir kez daha halkımız, sömürgeci egemenlik ve özel savaş aygıtının seçimlere yüklediği taktik ve stratejik anlamlar, bunun pratik uygulamalarına karşı yurtsever reflekslerle hareket etme gerçekliğiyle karşı karşıya kalacaktır. AKP ve onun arkasındaki devlet ve özel savaş aygıtının planlarını ve hesaplarını boşa çıkarma refleksi anılan milyonların oy tercihini, tepkisini koşullayacaktır. Dolayısıyla burada DTP'nin adaylarının adları ve bunların niteliği, yine sunacakları "programlar" çok daha az önemde bir etkide bulunacaktır.

İkincisi; yerel yönetimlerin gerçekliğiyle ilgilidir. Somut olarak görüldüğü ve gözlemlendiği gibi yerel yönetimler, her düzeyde merkezi yönetim ve kurumların siyasal, ekonomik, idari ve psikolojik baskısı altındadır. Yerel yönetimlerin yetkileri son derece sınırlı ve güdük, olanakları dardır. Bu nedenle bu gerçekliğe rağmen yerel yönetimleri özerk, merkeze rağmen bir egemenlik ve gerçek anlamda bir etkinlik alanı olarak sunmak; dolayısıyla vaatleri ve yerel yönetim "programını" bu kavrayış üzerine kurmak, hem kendini, hem de halkı kandırmaktan başka bir şey değildir. Bu gerçeklik Türkiye kent ve kasabalarında olduğu gibi, Kürdistan'da çok daha katı ve katmerli olarak geçerlidir. Ancak bu gerçekliğin doğru kavranması ile birlikte, yerel yönetimlerin yurtsever adaylar tarafından alınmasının tümünden anlamsız olduğunu sanmak da başka bir yanılgıdır. Elbette yapılabilecekler sınırlıdır, bu sınırlar içinde yine de bir şeyler yapılabilir, bunlar da anlamsız değildir.

Bu noktada her seçimde olduğu gibi bu seçimde de politik vurgular, daha çok önem kazanmaktadır. Kürt ve Kürdistan kimliğine vurgu, Kürtler'in ulus olmaktan kaynaklanan temel hak ve özgürlük talepleri seçim çalışmalarının, aday belirlemelerinin belirleyici eksen olmalıdır. Yine sınırlı yetki ve olanaklar bağlamında ve merkezi yönetimin mutlak denetimi ve görevden alma tehditleri akıldan çıkarılmaksızın uygulanabilirliği olan "belediyecilik", "muhtarlık" "programlar da yapılabilir. Ama bunların politik eksene bağlılığı her fırsatta vurgulanmak kaydıyla...

Bu alanları özerk ve merkez kaç bir "iktidar alanı" olarak sanmak, aldatıcıdır. Ama böyle bir mevziin politik anlamı var: Bu mevzileri, tabanla ilişkilerde önemli bir zemin, sömürgeci egemenliği teşhir etmede bir gösterge olarak değerlendirmek mümkündür. Bu anlayışa uygun, bunun "kadrosunu", halkın geniş

katılımı ve tam anlamıyla demokratik tercihleriyle belirlemek önem kazanmaktadır. Ancak ne yazık, geçmiş deneyimler bu noktada iyimser olmamızı teşvik edecek hiçbir veri sunmamaktadır.

Bu bağlamda geçmişte yapılan "ittifak" deneyimleri, ilke ve programlar üzerinde yapılan tartışmaları ve pratikleri değil, "koltuk kapma" hesaplarını yansıtmaktadır. Bir süredir tartışması ve pratiği süren "Çatı Partisi" girişimleri de bundan öte bir anlam ve değer ifade etmemektedir.

Var olan tablo, ne yazık ki... Özetle, bir yanda aralarındaki "kanlı hesaplaşmalara" rağmen Kürdistan konusunda anlaşan ve özel olarak yerel seçimlerde AKP'nin kazanması ve oy oranlarını yükseltmesi için tam bir "milli mutabakat" içinde olan sömürgeci sistem ve onun partileri; öte yanda artık devrimci yurtsever bir programı ve kimliği kalmamış ve İmralı Partisi'nin eksenindeki DTP'nin ilkesiz duruşu var. Bir yandan da tercihleri üzerinde söz ve karar sahibi olmayan, ama işin esas yükünü omuzlayan ve tam anlamıyla trajik bir paradoksun sarmalında duran halkımızın gerçekliği var.

Bu gerçek tabloda bu seçim kimin seçimi, neyin seçimi?

Bu sorunun yanıtı, yazımızın bütünlüğü içinde var. Peki, bu gerçeklikte devrimci tutum nedir?

Bir: Seçimlerin, özel olarak yerel seçimlerin sömürgeci egemenlikle doğrudan ve kopmaz bağlantılarını ortaya koymak, bu seçimlerde okun sivri ucunu sömürgeci özel savaşın teşhir ve tecrit hedefine doğrultmak önemlidir. Sadece genel propaganda düzeyinde değil, somut politika ve kirli uygulamaların teşhiri bağlamında da bunu yapmak gerekiyor. Başta AKP ve diğer sömürgeci partileri teşhir etmek, onlara oy verilmemesi yönünde propaganda kampanyalarını örgütlemek önemlidir.

İki: İmralı Partisi ve DTP'nin gerçek kimliklerini, politik çizgilerini, yerel yönetim deneyimlerini ortaya koymak ve ilke olarak bu partiye de oy vermemek doğru bir tutumdur.

Üç: Öte yandan halkımızın yanlısamalı da olsun bir duruşu, kendi temel istemleri var, bunlar, aynı zamanda mücadelenin canlı dinamikleridir. Bu dinamiklerin yanında olmak, bunları doğru bir kanala, doğru bir programa çekmek için çaba içinde olmak başka önemli bir nokta olmaktadır. Bu anlamda gerçek anlamda yurtsever adayları desteklemek bu ilkesel tutumun bir gereğidir.

Bu genel çerçevede bağlamında daha başka noktaların da vurgulanması gerekir. Bunları da başka yazılarımızda dile getirmeye çalışacağız.

Dink davasında 8. duruşma...

Katledilişinin üzerinden iki yıl geçen Hrant Dink'in Beşiktaş 14. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen davasının 8. duruşması 26 Ocak günü gerçekleşti.

Beşiktaş'ta Barbaros Meydanı'nda toplanan "Hrant'ın Arkadaşları" duruşma öncesinde basın açıklaması gerçekleştirdiler. Hrant Dink'in eşi ve ailesi de duruşmada yer aldı.

"Hrant'ın arkadaşları" Beşiktaş Meydanı'nda saat 10.00'da bir açıklama yaparak sorumluların yargılanmasını istedikler. Demokratik Kitle Örgütleri, siyasi partiler, öğrenciler, aydın ve sanatçıların destek verdiği eylemde "Hepimiz tanıştık, adalet istiyoruz" pankartı taşındı.

Kitle adına basın açıklamasını tiyatrocü Mahir Günşiray yaptı. Hrant'ın öldürülmesinin üzerinden iki yılı aşkın zaman geçmesine rağmen davanın yerinde saydığını belirtti ve Dink'in katledilmesi sonrası gelişmeleri hatırlattı. Cinayetten doğrudan sorumluluğu olan emniyet görevlilerinin halen görevleri başında olduğunu vurgulayan Günşiray, yargının adalet yolunda ihtiyaç duyduğu delil ve belgelerin bizzat onların ellerinde olduğunu ifade etti.

Ogün Samast duruşmaya "rahatsızlığı" gerekçesiyle katılmazken, sanıklarından Yasin Hayal, Osman Hayal ve Erhan Tuncel duruşmada birbirleriyle tartıştılar.

Her duruşmada ırkçı kışkırtmalarını sürdüren sanık avukatlarından Fuat Turgut ırkçı-şoven tutumunu basına dağıttığı bildiriyle gösterdi.

Duruşmayı izlemek üzere TBMM İnsan Haklarını İnceleme Komisyonu Başkanı Zafer Üskül, ÖDP Genel Başkanı Ufuk Uras, DTP Milletvekilleri Sebahat Tuncel ve Akın Birdal'ın yanısıra KESK Genel Başkanı Sami Evren de Beşiktaş'taki İstanbul Adliyesi'ne geldi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Hapishanelerde hak ihlalleri artıyor...

Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi Cezaevleri İzleme Komisyonu, 24 Ocak günü gerçekleştirdiği basın açıklamasıyla, 19 Aralık 2000 tarihinden bu yana F tipi hapishanelerde yaşanan hak ihlallerine ilişkin hazırladığı raporu kamuoyuyla paylaştı.

Raporun en geniş bölümünü "İnceleme Konuları" oluşturuyor. Görüşülen politik tutuklu ve hükümlülerin ifadeleriyle ortaya çıkarılan sonuçların olduğu bu bölümde, "45/1 sayılı genelge ve sohbet hakkı, sağlık, disiplin ve cezalandırma, aramalar, dış dünya ile ilişkiler (mektup / telefon /ziyaret haklarının kullanımı, engelleme biçim ve nedenleri, yayın yasakları) şikâyetler ve etkin soruşturma, İnfaz Hâkimliği modelinin hukuki güvence olasılığı, kötü muamele ve işkence iddiaları" başlıkları yer alıyor.

Bolu F Tipi Hapishanesi, Kandıra 1 ve 2 No'lu, Edirne F Tipi Hapishanesi, Tekirdağ 1 ve 2 No'lu hapishanelerindeki tutsakların görüşlerine başvurularak hazırlanan raporun inceleme konularının alt başlıklarından biri olan "45 / 1 sayılı genelge ve sohbet hakkı"nın kullanımının hiçbir hapishanede hayata geçirilmediği sonucuna varılıyor.

Mesai saatleri dışında hapishanede bir hekimin olmayışı, hastane sevklerinin uzun zamana yayılması, hastanede doktor önünde kelepçenin açılmaması da raporda yer alan sonuçlar.

"Disiplin ve cezalandırma" bölümünde ise disiplin uygulamalarının keyfiyet üzerine yürütüldüğü saptanıyor.

"Arama"ların yapılaş biçimine ilişkin de genel olarak yakınmaların yoğunlaştığı uygulamalar; dedektörle, elle, her teslim alan infaz koruma memurunun ayrı ayrı aynı işlemi tekrar etmesi, ayakkabılarının çıkartılması olarak tespit ediliyor.

Raporun "Dış dünya ile ilişkiler" bölümünde tutsakların dış dünya ile iletişimini sağlayan mektup, telefon, ziyaretlerin engellenme biçimlerine ve nedenlerine yer veriliyor.

"Yayın yasakları" alt başlığında, özellikle sol/sosyalist basın yayın organlarının toplatma kararı olmayanlarının bile hapishane idaresinin sakıncalı bulması durumunda engellendiğine dikkat çekiliyor.

Raporun, "Şikâyetler ve etkin soruşturma" bölümünde, bu hakkın kağıt üzerinde var olduğu halde uygulamada etkisiz, sonuç alıcı olmayan pratiğiyle artık kullanılmasında bir fayda umulmayan duruma getirildiği değerlendirilmesine yer veriliyor.

"İşkence ve kötü muamele" bölümünde, çıplak arama dayatmalarını kabul etmeyenlerin darp ve hakaretlere uğradığı ifade ediliyor.

29 sayfalık raporun sonuç bölümünde ise öneriler sıralanıyor.

Kamuoyuna sunulan rapor sonrası yapılan açıklamada, Adalet Bakanlığı'nın 45/1 sayılı genelgeyi uygulaması istendi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Taksim'de anadil talebi

24 Ocak günü "anadil" talebiyle Galatasaray Lisesi önünde toplanan Barış Anneleri İnisiyatifi üyeleri, "Bıla kurdî bibe zimanê fermî!", "TRT 6 ne ji bo Kurdan, ji bo hilibijartine ye!" (TRT 6 Kürtler için değil, seçimler içindir!), "Kurdi zimanê dile mîne!", "Be ziman jîyan nabe!", "Zîmanê me Azadiye me!", "Jin jîyan azadi!", "Qedexeya zîmanen nabe kare mirovan!" dövizleri taşıdılar.

Eylemde Barış Anneleri adına Saadet Çeçen basın açıklamasını Kürtçe gerçekleştirdi. Kürtçe'nin 80 yıldır yasak bir dil olduğu ve TRT 6'nın Kürtlere yönelik asimilasyon politikalarının bir parçası olduğu belirtilen açıklama şu sözlerle sona erdi: "Devlet bir taraftan TRT Şeş kanalını açıyor, diğer taraftan da cezaevlerindeki çocuklarımıza, Kürtçe konuştukları için disiplin cezaları veriyor. Biz Kürtçe'nin anayasal güvence altına alınmasını, çocuklarımızın anadilde eğitim görmesini istiyoruz."

Eğitim-Sen İstanbul Şubeleri adına Nebat Bükrek de bir konuşma yaptı.

Basın açıklamasının ardından 15 dakikalık oturma eylemi yapıldı. Eylemde "Be ziman jîyan nabe!", "Jin jîyan azadi!" sloganları atıldı. Eyleme Haber-Sen, Eğitim-Sen, Bağımsız Feministler, Sosyalist Feminist Kollektif, EKD ve Sosyalist Partili Kadınlar destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Tecrit ve işkence sürüyor!

TAYAD, hapishanelere ilişkin hazırladığı iki aylık raporu 25 Ocak günü Taksim Tramvay Durağı'nda yaptığı basın açıklamasıyla açıkladı. Raporda tecrit ve işkencenin hapishanelerde devam ettiği vurgulandı.

"Hapishanelerde tecrit ve işkenceye son! Sohbet hakkı uygulansın/TAYAD'lı Aileler" pankartının açıldığı eylemde basın açıklamasını Mehmet Güvel gerçekleştirdi.

Güvel, hapishanelerin sürekli olarak saldırı alanı olduğunu, geçmişten bugüne saldırıların yaşanmadığı hapishane ve dönemin olmadığını ifade etti. İktidarın bir yandan yeni saldırı politikaları geliştirirken, diğer yandan da halkı yanlış bilgilerle kandırmaya çalıştığını vurguladı. İki aylık dönemde fiili saldırıların anlatıldığı raporun, aile, yayım, giysi, mektup gibi yasaklarını belirtmediklerini ve yıllarca aileleriyle hiç görüşmemiş veya hiç mektup alamamış birçok insanın olduğunu belirtti.

Açıklama, "Hapishanelerdeki tecrit ve işkenceyi durdurabiliriz. Bu bizim ellerimizdedir." sözleriyle sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Mücadele Postası

Eskişehir'de Hrant Dink anması!

22 Ocak günü ÖDP Eskişehir il örgütü ve Eskişehir Halkevi tarafından düzenlenen Hrant Dink anma etkinliği KESK toplantı salonunda yapıldı. ÖDP, Halkevi ve KESK yöneticilerinin yaptığı kısa konuşmaların ardından etkinlik Hrant Dink'i anlatan sinevizyon gösterimi ve şiirle devam etti. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı anma etkinliği müzik dinletisiyle sona erdi.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

"Su ticari mal değildir!"

Suyun Ticarileştirilmesine Hayır Platformu, 24 Ocak 1980 kararlarının 29. Yıldönümü olan 24 Ocak günü basın açıklaması gerçekleştirdi.

Taksim Tramvay Durağı'nda suyun ticarileştirilmesine ilişkin gerçekleştirilen açıklamada "Su yaşamdır. Yaşamlarımız satılık değil!" pankartı açıldı.

Eylemde platform bileşenleri adına açıklamayı okuyan DİSK Genel Başkan Yardımcısı İsmail Yurtseven, 24 Ocak 1980'de startı verilen saldırıların, aradan geçen 29 yıl boyunca sağlık, ulaşım ve eğitim haklarından toplumun sofrasındaki ekmeğine, emeklilik hakkına kadar uzandığını söyledi. Yurtseven, "Bugün suyumuz ve yaşamlarımızı da istiyorlar. Evlerimize kontrollü su sayaçlarını takanların özel şirketler değil, halkın seçimle göreve getirdiği temsilciler olduklarını biliyoruz" dedi.

"Suyumuza el koyma planları yapmak için 15-22 Mart tarihinde toplanacaklar" diyen Yurtseven, bu çirkin işbirliğine gereken cevabı vermek için duyarlı olan herkesi "Suyun Ticarileştirilmesine Hayır Platformu"na katılmaya çağırdı.

Basın açıklamasının ardından platform bileşenleri İstiklal Caddesi boyunca bildiri dağıtımını gerçekleştirdiler.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Burs nöbeti sürüyor!

Öğrenci Kolektifleri, belediye burslarının ödenmesi ve ulaşım ücretlerinin düşürülmesi talebiyle İstanbul Büyükşehir Belediyesi önünde başladıkları oturma eylemlerine devam ediyorlar.

23 Ocak'tan bu yana İstanbul Büyükşehir Belediyesi önünde 13.00-17.00 saatleri arasında "Burs nöbeti" tutan öğrenciler, 27 Ocak günü saat 13.00'te İBB önüne gelerek eylemlerini sürdürdüler. "Burslarımızla 'oy'namayın. 50 bin öğrenci mağdur. Bu sese kulak ver Kadir Topbaş", "Burslarımızı istiyoruz" ve "CHP'li İzmir, AKP'li İzmit bursları veriyor. İBB senin neyin eksik" dövizlerini açtılar.

Kadir Topbaş'ın burslarla ilgili gelip konuşmasını isteyen öğrenciler, yanlarında getirdikleri balonlara taleplerini yazarak Kadir Topbaş'a gönderiyorlar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

KESK MYK üyesinden açıklama!

KESK Genel Eğitim ve Örgütlenme Sekreteri Akman Şimşek, Gazze'ye yönelik İsrail saldırısı ile ilgili KESK'in de içinde olduğu on örgütün yaptığı açıklama metniyle ilgili olarak 22 Ocak günü bir yazılı açıklama gerçekleştirdi.

Şimşek, ortak basın metninde yer alan, "**Her türlü şiddete ama'sız karşıyız. Çocukların ölü bedenleri üzerinde yükselecek her türlü zaferi lanetliyoruz. Ve biz biliyoruz ki İsrail Devleti'nin hukuksuz, ölçsüz, ahlak dışı şiddeti, karşı şiddeti körüklüyor. (...) Hükümeti ve bütün siyasi partileri BM Güvenlik Konseyi'nde varlık göstermeye çağırıyoruz.**

Derhal ateşkes sağlanması için, Türkiye'nin bütün taraflarla ilişkiye geçmesini, Türkiye'nin içinde yer alacağı bir barış gücünün hemen bölgeye gönderilmesini, (...) talep ediyoruz" sözleriyle, Filistin halkı ile İsrail siyonizm arasında üçüncü bir taraf anlayışıyla hareket edildiğini ve İsrail'in katliamına destek olanlardan çözüm beklendiğini vurguladı.

Şimşek, AKP'nin siyonizm ve emperyalizm işbirlikçisi olarak katliamın suç ortağı olduğunu ve emperyalistlerin saldırılarının meşru aracı haline getirilen BM'den çözüm beklenemeyeceğini ifade etti. Türkiye'nin içinde yer alacağı bir barış gücünün hemen bölgeye gönderilmesini istemenin direnen halklara değil emperyalizme, siyonizme ve işbirlikçilerine güç vereceğini belirtti. 7 Ocak günü yapılan açıklamanın KESK için talihsiz bir açıklama olduğunu ve bu nedenle MYK üyesi olarak bu açıklamayı onaylamadığını söyledi.

Stuttgart'tan Sinter işçilerine destek!

Ümraniye Dudullu'da direnişlerini sürdüren Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi Sinter Metal işçilerine bir destek de Almanya Stuttgart'tan geldi.

25 Ocak günü İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu'nun (Bir-Kar) Avrupa genelinde "kapitalist kriz" gündemli olarak düzenlediği panellerin Stuttgart ayağında Sinter Metal direnişiyle dayanışma amacıyla para toplandı.

Volkan Yaraşır'ın panelde yaptığı sunumdan etkilenen ve Türkiye'deki direnen sınıf kardeşleriyle dayanışma amacıyla kendi aralarında 185 Euro toplayan Bir-Kar'lılar Sinter işçilerine gönderdikleri mesajda şu sözlere yer verdiler:

"Sizin vermiş olduğunuz bu mücadele bizlerin tartışmasına ve alternatifler üretmemize yol gösterici oldu. Kavganızı kavgamız olarak görüyor, toplantıya katılan değişik işkollarından işçi kardeşleriniz, sendikacılar ve gençler olarak direnişinizle dayanışma içinde olduğumuzu bir kez daha ifade ediyoruz. Aramızda topladığımız 185 Euro'yu siz sınıf dostlarımızla sınıf dayanışmamızın küçük bir sembolü olarak iletmekten onur duyuyoruz. Yaşasın sınıf dayanışması!"

EKSEN Yayıncılık Büroları

Hacı Ali Bey Mah., Çelikel Sok., Sakarya İş Hanı Kat: 5
No: 58 ESKİŞEHİR

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 5
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro
1 Yıllık Yurt içi 120.000 000 TL Yurt dışı 400 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Göğsümde 15 yara var!..

Deldiler göğsümü 15

yerinden,

sandılar ki vurmaz artık

kalbim kederinden!

Kalbim yine çarpıyor,

kalbim yine çarpacak!!

Yandı 15 yaramdan

15 alev,

kırıldı göğsümde 15 kara

saplı bıçak..

Kalbim kanlı bir bayrak

gibi çarpıyor,

ÇAR-PA-CAK!!

Nazım Hikmet

Mustafa Suphi ve

14 yoldaşını

saygıyla anıyoruz...